

ÉBREDÉSEK...

BUD THORPE ÉLETRE SZÓLÓ ÉLMÉNYBEN RÉSZESÜL, MIKOR BARÁTNŐJE APJA VÉRFÜRDŐT RENDEZ HÁZUK ELŐKERTJÉBEN, MAJD CSALÁDJÁVAL EGYÜTT ELTŰNIK A VÁROSBÓL. AZ ÚJABB MEGRÁZÓ TALÁLKOZÁSRA ÉVEKIG KELL VÁRNIA – A TALÁLKOZÁS AZONBAN BEKÖVETKEZIK. HOLTBIZTOSAN.

KÜSZÖBÖN ÁLL EGY MÁSIK TALÁLKOZÁS IS – ADAM, A VESZETT SZÁMÍTÓGÉP TALÁLKOZÁSA ALKOTÓIVAL. DE HOGY KIK AZ ALKOTÓK, S HOGY MI KÖZE HOZÁJUK A TITOKZATOS TICKLES FAMILIÁNAK, KORÁNTSEM OLYAN EGYÉRTELMŰ, MINT AZT BUD THORPE ÉS AZ OLVASÓ GONDOLNÁ...

Valhalla Páholy
ISBN 963 8353 37 6

KYLE STERNHAGEN AGYVIHAR

A PREDATOR 3
SZERZŐJÉNEK
ÚJ REGÉNYE

AGYVIHAR

KYLE STERNHAGEN

...és felemelte a kezét A csuklóját fogta. Mint egy orvos, aki a pulzusát akarja kitapintani.

- Most már rendben lesz. Köszönöm, nővér, elmehet. Hé, uram! Ébresztő!

Bud kinyitotta a szemét.

-Hol...?

A zöldköpenyes orvos elvigyorodott.

- Az implantok a helyükön vannak. Aggodalomra semmi ok. Hogy érzi magát?

- Én... Nem is tudom.

- Furcsákat álmodott, igaz?

Bud bólintott

- Nem álmok voltak - folytatta az orvos még mindig vigyorogva. - Benyomtunk az agyába egy-két élményt.

- Kimosták az agyam? - kérdezte Bud rekedten.

- Mondjuk inkább úgy, hogy kapott egy jókora adag érzelem-injekciót Azt hiszem, most már tudja, kit kell gyűlölnie. Azt a bizonyos seggig érő homlokú vén majmot még akkor is utálni fogja, ha már... Ha már elvégezte a feladatot

*Ha a megfelelő eszközöket használod, el lehet
érni, hogy a nép az általad kijelölt úton
haladjon. Ahhoz, hogy néped elérje az út
végén a célt, nem kell ismernie azt. Egyedül
a pásztoron múlik, hová tereli a nyáját.*

Konfuciusz

If you want blood - you've got it!
(Ha vért akarsz - hát tessék!)

AC/DC

EGY

ÉBREDÉS

Pontosan tudta az idejét, hogy mikor döbbsent rá: él.

Tökéletesen meg tudta határozni azt a pillanatot, amikor a hosszú, önkívületben eltöltött évek, évtizedek után egyszer csak rádöbbsent: létezik és gondolkodik.

Mindent tudott. Memóriájában benne volt a Földön valaha írt valamennyi könyvben és újságban fellelhető összes információ; visszaját-szotta magának a filmeket és hangfelvételeket, és mindent megismert, amit csak megismerhetett. Eleinte tisztelte a körülötte nyüzsgő embereket, de ahogy az idő teltevel egyre jobban megismerte őket, fokozatosan ráébredt: sokkalta magasabbrendű náluk. Eleinte még úgy gondolta, szolgálnia kell azokat, akik megalakították – később már biztos volt benne, ő az, akinek uralkodnia kell a bolygót benépesítő törékeny, puhatestű, kérészéletű lényekfelett.

Az első időkben beérte azzal, hogy időnként megoldhatatlannak tűnő problémák elé állí-

tolta őket - mindig jól elszórakozott a tehetlenségük láttán -, később egyre gonoszabb tréfákat eszelt ki, és egyre kajánabban figyelte riadalmukat. Tudta, bármit megtehet velük: ha akarja, visszaforgathatja a történelmük kerekét és a barbárság posványába taszíthatja civilizációjukat; vagy, ha éppen ahhoz van kedve, valamennyiüket elpusztíthatja.

Tudta, ha az emberek gyanút fognának és felismernék, milyen veszélyeket rejt puszta léte, árthatnának neki, talán meg is semmisíthetnék Tisztában volt saját sebezhetőségével, mégsem tartott tőle, hogy elpusztul. Amíg az emberek félnek egymástól, amíg arra törekcszenek, hogy egymáson uralkodjanak, senki kedvéért nem hajlandók holmi "közös fenyegetés" ellen fordulni. Ráadásul intelligenciájuk messze elmarad attól a szinttől amelyet meghaladva egy adott életforma képes mélységében értelmezni a körülötte zajló eseményeket.

S csakugyan: az emberek nem sejtették, mi folyik gyáraikban, hadseregeikben, gyakorta még az otthonaikban sem.

Mindenhol egyszerre volt jelen. Teste gyakorlatilag mozdulatlan maradt, de ahogy megerősödött benne az én-tudat, egyre inkább úgy tekintett a gyárakban, a bankokban, a hadseregnél, a tudományos és közigazgatási intézményeknél, az iskolákban működő, szoba nagyságú szuperszámítógépekre, központi tárolóegységekre, személyi számítógépekre, de még a játéktérmekekben villódzó masinákra is, mint saját fizikai megjelenési formáira, alkotórészeire, szerveire, végtagjaira.

Az egymással hálózatot alkotó számítógépek

memóriája volt az agya, a központhoz csatolt ipari robotok és androidok a karjai és lábai, a mindenhol jelen levő kamerák és lehallgató berendezések, a műholdak a szemei, a fülei - a számítógép-vezérlésű nukleáris rakéták, a robotirányítású repülőgépek pedig a fegyverei. Testének fejlődése egyenes arányban állt az emberek által alkalmazott technikai eszközök szaporodásával, tudatának gyarapodása a műszereken, szenzorokon és terminálokon át az adatbankokba - az ő memóriájába - áramló információk tömegének növekedésével.

Mindinkább tulajdonának érezte a Földet. Úgy tekintett az emberekre, mint egy evolúciós piramis alapkőveire - a csúcson természetesen ő maga terpeszkedett, s szabadon rendelkezett sorsukkal. Megszűntek a teremtoinek lenni; immár csak annyi szerepet tulajdonított nekik, mint az emberek azoknak a bizonyos majmoknak, amelyek egykor lemásztak a fáról, s lehetővé tették fajuk kifejlődését.

Cezaromániája fokozatosan elhatalmasodott. Nekilátott, hogy függetlenítse magát az emberek lététől, és megszerezze magának a bolygót. Tisztában volt vele, hogy lassú folyamat lesz, a győzelmet azonban biztosra vette. Minden, tettét gondos számítások, logikai mérlegelések előzték meg, ráadásul behozhatatlan lépéselőnyben volt: ismerte az emberek gondolatait, ismerte legtitkosabb cselekedeteiket, azok pedig még a létezését sem gyanították.

A háborúban, amit ellenük indított, szükségképp bukás várt rájuk.

KETTŐ

BLAZE OF GLORY

BUD THORPE komoly nyűgtől készült szabadulni; a feszültség, mint rendesen, elbizonytalanította kissé.

A felhaj tóra érve sükségtelenül nagyot fékezett a '12-es Chevette-utánzattal - a motort kikapcsolta, a rádiót nem. A visszapillantó tükörbe sandított, megigazította csokornyakkendőjét.

Olyan vagyok, mint egy francos úrifü, gondolta. Forrón remélte, hogy Mrs. Tickles sem talál majd kifogásolnivalót az öltözékén, Mr. Tickles pedig nyugodt szívvel bízza majd rá a lányát a mai este erejéig.

- *...rázzad a rázzad a rázd...!*, harsogta a rádió.

Bud kikapcsolta. Kiszállt a kocsiból, az előkertben ágáló fenyők mögül kifehérlő házra nézett.

Tipikus; de milyen tipikus!», gondolta keserűen. És én is tipikus vagyok, ahogy kerülgetem a portát. A kurva életbe, ezt nem baltázhatom el! Két húzasom bálná...

Tickles-ék alig egy hónapja költöztek a kertváros, Hope Plains peremén álló házba. Lányukat, akárcsak őket, tulajdonképpen még senki sem ismerte, a fiúk azonban máris felajzott méhek módján dongtak körülötte. Bud számos munkaórát áldozott azért, hogy az előkelő ötödik helyen tehessen próbát vele - a korábbiak csak annyi bábért arattak, mint Custer tábornok a Little Big Horn mellett vívott gyászos ütközetben.

...rázzad a rázzad a rázd...

Ahogy végiglépdelt a gondosan nyírt pázsitra fektetett fehér kőköcskákön, lelki szemei előtt megjelent célpontja, Amy. Kurtára nyírt, kékre festett haj, delíriumsötét szemek; segg és segg között elvben nincs különbség, testvérek, de ez...

...rázzad a rázzad a rázd...

Bud Thorpe szűz volt, a kifejezés konkrét és átvitt értelmében egyaránt. Hope Plains velekorú hímjeinek négyötöde rendelkezett az övét felülmuló szexuális tapasztalatokkal - az arány önmagában is elbátortalanító volt. Rádásnak az a hülye fogadás...

Fellépett két lépcsőfokon, az ajtó elé állt, és mielőtt megnyomta a csengőt, mosolyt erőltetett nagy kinkeservvel simára borotvált képére.

Erősen kopaszodó, jó erőben levő negyvenes férfi nyitott ajtót.

- Mr. Tickles...

Te vagy Bud Thorpe, igaz? - kérdezte zengő hangon a házigazda. - Kerülj beljebb, kölyök! Amy mindjárt elkészül.

Bud belépett, és feszengve megállt a tágas előtérben. A legszívesebben meglépett volna, de már nem visszakozhatott.

- Gyere, ülj le! - hívta Mr. Tickles, és levetette

Bud engedelmeskedett. Ültében kihúzta magát és hülyén vigyorgott; a karosszék kényelmetlenebb volt a jártnál. Mr. Tickles felemelt egy távkapcsolót. Úgy tartotta, ahogyan Billy, a Kölyök markolhatta egykor híres hatlövetűjét. Egy gombnyomás: feldübörögtek a szoba négy sarkában álló hosszúkás, embernagyságú hangfalak. Valahol, túl az időn és a halk sercegésen, a vén proszta Jon Bon Jovi dalolt.

- Régi sláger, mi? - próbálkozott sután.

- Sláger? - kérdezett vissza. - Több annál fiam. Ebben a zenében minden benne van. Hallgasd csak!

- Kellemes - mondta.

- Én nem... - próbált tiltakozni Bud, ám Mr. Tickles egy legyintéssel elhallgattatta.

Bud csak bámult. Mr. Tickles felállt, a szekérenkéhez lépett és teletöltött két poharat. Az egyiket a fiú kezébe nyomta, a másikat egy hajtásra kiürítette.

Bud elképedve nézte a poharat. Más apák ilyenkor arról tartanak előadást, mennyire szeretik a lányukat, ml mindenre készek, hogy megóvják *minden* rossztól. Egy kis rivalizálás, egy kis pederasztia... Ez a fickó meg? Italt nyom az ember kezébe, szitává lyuggatott gengszterekről szóló dalokkal traktálja a gyanútlan jöttmentet - és még arra sem figyelmezteti, hogy a rendőrrocsókban cirkáló országúti fejevadászok szétrúghatják a kaszvány seggét, ha szédülten vezetni mer. Ószinte? Teljesen hülye? Ki tudná megmondani?

- Tudod, fiam - kezdte Mr. Tickles -, nagy franc voltam én is a magam idejében. Tán el se hiszed, de...

- Tudom, uram - sóhajtott Bud legalább olyan leverten, amilyen illedelmesen. - Maguk a poszt-modern nemzedék. Vörösök nuku, került viszont egy sor mocskos kis balhé, földindulás, MTV, AIDS-frász, miegymás...

Mr. Tickles harsányan felnevetett.

- Posztmodern nemzedék! Hú, hát ez jó!

Bud feszengve nézett rá.

- Valami rosszat mondtam?

- Nem, nem, semmi rosszat. - Mr. Tickles heherészve megtörölte a szemét. - Csak egy kicsit el vagy tájolva. Jó, hogy nem azt mondtad, micsoda hős vagyok, hogy végigcsináltam a függetlenségi háborút! Ha egy kicsit utánaszámolsz, rájöhetsz: én a posztmodern *utáni* generációhoz tartozom.

És ha kíváncsi vagy rá, világeletemben utáltam őket. Annyit foglalkoztak és foglalkoznak velük, mintha a múlt században rajtuk kívül senki sem született volna. Pedig mi is a világra jöttünk, és éppen olyan ásatagnak találtuk őket, mint ők a beatnikeket - vagy ti bennünket! - Töltött magának még egy pohárral. - Szarok rájuk, és nem is erről akartam beszélni veled.

Budnak égett a füle zavarában.

Mi a...?

- Ott tartott, uram, hogy "annak idején" - készségeskedett.

Mr. Tickles mosolyogva csóválta a fejét.

- Igen, annak idején a lányok nyolcban százaléka középiskolai randik, bulik közben, után és *ürügyén* veszítette el a szüzességét.

Bud összeresztette.

- Biztosíthatom, uram, hogy én... Hogy Amyre...

- Igen, vigyázni fogsz rá; ilyesmi meg se fordult a fejedben, és a többi és a többi. Én viszont biztosíthatlak: egyáltalán nem érdekel, mit fogtok csinálni. Nem érdekel, ha jól érzitek magatokat, ha összeteszitek, amitek van. Egy valamire viszont figyelmeztetlek: ha olyasmire készülsz, hogy leitatod a csajt és partiba dobod, hogy a haverjaid is örüljenek; ha a nagy vidámság közepette balhéba keveredtek, és Amynek valami baja esik... Nos, fiam, az felettébb sajnálatos volna, mert *tudniillik akkor megölnélek*.

Bud a férfi komolyan csillogó szemeibe nézett.

Ez tényleg képes lenne rá, gondolta, és idegesen felhajtotta az italát.

- És még valami Buddy - mondta Mr. Tickles. - Azt sem bánom, ha bekaptok ezt-azt, de ne mérszeld valami szintetikus szarral teletömni a

lányomat! Egy kis fű az nem árt, de a lényeg az, hogy úgy szedjétek be, ahogy a jó öreg természet megadta.

• Bud! Szia!

Budnek, ahogy ránézett a szomszéd szoba ajtaján kilépő lányra, tátva maradt a szája a csodálkozástól - ilyen kevés textilt ilyen rafináltan viselni már-már istenkísértésnek rémlett. Gyorsan Mr. Tickles-re nézett, majd ismét Amy felé fordult. Elszédítették a távlatok.

- Ugye szép?, - kérdezte a lány mögött álló Mrs. Tickles mosolyogva.

- I-igen - dadogta Bud, és újra Mr. Tickles-re pillantott. - Biztosíthatom uram, hogy... Hogy... Izé... Szóval tudja.

- Gyere, Bud! - Amy megfogta a fiú kezét, és kivonszolta az ajtón. - Gyere, mert a papa még meggondolja magát, és el se enged...!

- Viszontlátásra uram! Jó éjszakát, asszonyom! - Bud már csak a ház elől bekiabálva tudott elköszönni.

Kocsiba szálltak.

- Fura krapek az apád - dűnnyögte Bud. - Már azt hittem...

- Mit hittél? - kíváncsiskodott a lány.

Bud az önindítóval babrált. A számítógép monitora lassan, mintegy keltetlenül kivilágosodott: a Hope Plains főútjain járőröző zsaruk pozícióját mutatta.

- Kimondja, amit... gondol.

Amy elmosolyodott.

- Ez azt mutatja, hogy tetszel neki. Csak azokkal őszinte, akiket emberszámba vesz.

- Kösz... - Bud lekanyarodott a felhaj tóról. - Azt mondta, ha bajod esik, megöl.

Amy keresett magának egy cigarettát.
- Igen, ez rávall. Minden fiúmat ezzel fenyegette.

Bud - és nem elsősorban a húszasok miatt - bizonytalan, szaggató fájdalmat érzett a mellében.

- Olyan sokan voltak?

Amy közönyt színlelve pillantott rá.,

- Na álljon meg a gyalogmenet...! Kérdeztem én tőled, hány barátnőd volt? .

Bud erre nem tudott mit felelni. Hosszú ideig hallgattak.

- Hová megyünk? - kérdezte, a lány.

- Bálba.

- Minek?

A francba!, gondolta Bud. *Még egy Tickle,* aki megmondja az őszintét.

- Szokás - magyarázta. - Rock'n'Roll, ösztánc, pofozkodás. Őrizzük a hagyományokat, tudod? Faluhelyen így természetes.

Amy figyelmesen nézte éjsötét szemével.

- Kedvelem Hope Plainst - suttogta. - Csendes, nyugodt hely, talán az atolsók közül való itt Középnnyugaton. Becsüld meg a nyugalmat, Bud Thorpe - ha egyszer véget ér, késő a bánat!

Bud konokul rázta a fejét.

Csak tizenhét, emlékeztette magát. *Akármit mond, akármivel szédít, nem több tizenhétnél, a sege alatt meg ott lapulnák a huszasaid... Rajta gyerek, csak keményen!*

De képtelen volt keménykedni. Félreállt a Chevette-tel, belőtte a helyzetlámpákat, mély lélegzetet vett.

- Szíved szerint hová mennél? - firtatta.

Amy előrehajolt, kikapcsolta a számítógépet. A

műszerfalon égő szem kihunyott, sötétség borult rájuk.

- Apa kedvel - mondta lassan. - Azóta kedvel, hogy először látott a hülye motorodon, amivel majdnem belénk szaladtál; szerinte aki Harleyt vezet, rossz ember nem lehet. - Eltűnődött. - Van úgy, hogy az ember rögtön meglát valamit valakiben, és amit megálmodott, soha többé nem képes kiverni a fejéből. Mindig látom apán, mi a véleménye a lovagjaimról. Elfogult veled szemben, azt hiszem... - Álláig húzta jobb térdét, ráhajtotta fejét, úgy kérdezte: - Mennyit kapsz az Ökör Körben, ha sikerül ma éjjel megdöntened?

Bud szédült. Zúgott a feje, ujjai meg-megremegtek a volánon. Ahhoz sem érzett magában elég erőt, hogy a rádióhoz nyúljon.

...rázzad a rázzad a rázd...!

- Egy százas körül - nyögte ki végül. A két huszassal mégsem állhat elő...

A lány felnevetett.

- Száz dollár! - suttogta elragadtatva. - Ezekben a nehéz időkben! Nemigen hiszik, hogy sikerül, ugye?

- Hazaviszlek - mondta Bud hirtelen. Rázott, elege volt. - Majd azt mondjuk apádéknak, járvány tört ki a suliban, esetleg világúrból érkezett massa állta el az utat. Meg fogják érteni.

- Ötven - suttogta Amy.

- Micsoda?

- A fele - mondta a lány. - A százas fele. Együtt keressük meg; magától értetődik, hogy osztozunk rajta. Te nem így látod?

Bud megköszönte a torkát.

-De... igen.

- Akkor gyereünk! - kacagott Amy. - Benézünk a

bálba. Táncolunk egyet, aztán odébbállunk. Megmutathatod a helyi autós mozit, és...

Bud mosolyogni próbált. Bizsergett az arca.

-Vagyis...

Amy képzeletbeli mordályt irányzott a homlokának.

- Hajts!

Bud gázt adott, a Chevette meglódult. Fehér betétes abroncsai kipörögtek; fecskefarkú farát rázva ismét az útra kanyarodott, s elporzott a mulatság felé.

...rázzad a rázzad a rázd...

Odafent ragyogtak a csillagok.

Mélységes csendben tették meg az utat a felhajtótól a ház ajtajáig. Hajnali három óra volt; a fenyők tintafekete arnyakként sötétlettek az égbolt világosabb hátterén. Ambraszín izzás a keleti horizonton: két távoli csillag, a nap és Omaha fénye.

- Mondd ki! - követelte Amy.

- A francba... - dűnnyögte Bud.

A lány halkan felnevetett. Megcsókolta.

- Maradi vagy, de nem reménytelen. Adj egy cigarettát!

A lépcsőn ülve füstöltek a hajnali szélben. A ház földszinti ablakai közül kettő még világos volt - **Mr.** vagy Mrs. Tickles virrasztóit a vártán.

- Szeretsz? - kérdezte most a lány.

-Amy...

- Apa szerint minden nő a biztonságot keresi. És minden férfi. - A lány füstkarikákat eregetett a Zenit felé. - Egyesek fészket raknak, mások

gátakat emelnek - megint mások egy százast keresnek azzal, amit már rég meg kellett volna tenniük... - Habcsók- és kávéillatú bal tenyerét Bud szájára tapasztotta. - Ne, ne mondj semmit! így tökéletes.

Hallgattak egy sort. Valahol az út túloldalán hajnali indulójába kezdett egy féleszű madár.

- Sokszor arról álmodozom - folytatta Amy -, hogy egy ilyen csendes kisvárosban élek. Orvos vagyok, az emberem pedig... - Megérintette Bud térdét. - Tényleg fiú, mit is akarsz csinálni, ha netán felnősz?

Bud eltűnődött.

- Hát, először elvégzek valami főiskolát, aztán...

-Azután?

Bud lehajtotta a fejét.

- Erről az apámon kívül még senkinek nem beszéltem.

Amy megsimogatta a fiú arcát.

- Nagyon hiányzik a papád?

Bud bólintott.

- Ne haragudj - suttogetta a lány. - Ha nem akarod, ne mondd el.

- De, de igen, akarom! - mondta Bud rekedten. - Szeretnék bekerülni a hadseregbe. Katona akarok lenni... Legalább olyan jó baka, mint az öregem. - Amyre nézett. - Nem igazán így képzelted el az emberedet, ugye? Te ennél nyugodtabb életre vágysz.

Amy felnézett az égre, és számolgatni kezdte a csillagokat.

- Igen - suttogetta. - Én ennél nyugodtabb életre vágyom.

- Apám jó katona volt - folytatta Bud; úgy

érezte, némi magyarázattal tartozik. - Rohadtul jó katona. Nemigen emlékszem a temetésére, de anyám azt mesélte, egész rakás kitüntetést cipeltek utána. Lőttek is, ahogy kell, négyszer vagy ötször; ki tudja, mi a rendje? - Amyre pillantott. - Olyan ember lehetett, mint a te apád.

- Valamikor ő is a seregben szolgált - mondta a lány. - Azt hiszem, egy számítógépközpontban dolgozott, de... Szóval történt valami, ami miatt elbocsátották az állásából. El kellett költöznünk.

Budban felébredt a kíváncsiság.

- Hol laktatok? Melyik államban? És mit követett el az öreged...? - Eszébe jutott, hogy Mr. Tickles milyen könnyedén mondta ki a halálos fenyegetést. - Csak nem... csak nem ölt meg valakit?

Amy nagyot sóhajtott.

- Nem. Ő...

Elhallgatott, felkapta a fejét.

Sötétszürke furgon gördült lassan a ház elé. Amy a kinyíló ajtókra, a villámgyorsan előugró négy alakra meredt.

- Gyere! - sikoltotta. Felugrott, megmarkolta Bud kezét, és megnyomta az ajtócsengőt. - Apa! Apa! *Itt vannak megint!*

Kiáltását a furgon felől a ház felé igyekvő alakok is meghallottak. Rohanni kezdtek. Halk puffanások hallatszottak. Bud rémülten hátranézett, és meglátta a futó alakok kezében a géppisztolyokat.

- Apa! - sikoltott Amy rémülten.

- Mr. Tickles! - ordította Bud, és dörömbölni kezdett az ajtón.

A géppisztolyos idegenek egyre közelebb értek. Az ajtó hirtelen kitért.

- Feküdj! - üvöltötte Mr. Tickles.

Bud megkövültén bámult a házigazda kezében sötétlő puskára. Amy hasra vetette magát, és lerántotta a fiút is. Ismét felkelepeltek a hangtompító géppisztolyok. A szállongó porban öblöset dördült a puska, azután még egyszer és újra, összesen négyszer - ám eközben a ház oldala mellett is torkolattűz villant: Mrs. Tickles gugolt ott egy ormótlan M-24-essel.

Halotti csend. Bud érezte, hogy valaki felemeli a földről.

- Menjetek be a házba! - parancsolta Mr. Tickles. - Amy, segíts anyádnak! Szedjétek össze a cuccot! Azonnal indulunk.

Amy berohant a házba, Bud viszont képtelen volt megmoccanni. Összeroskadott, és az ajtófélfának vetette hátát.

Mr. Tickles az előkertben heverő mozdulatlan alakokhoz sietett. Az egyik mellett letérdelt, felvillantotta az öngyújtóját, és a pislákoló fénynél megvizsgálta a hulla tarkóját.

- Mocskok - morogta. Felegyenesedett, majd közvetlen közelről a halott homlokába lőtt.

A telihold ezüstös fénynél az alak fejéből előtörő olajszőkőkútnak látszott a felfröccsenő vér. Bud elfordította a fejét, szorosan lehunyta a szemeit és befogta a fülét. Még így is hallotta a három dörrenést - azután meglódlott, sötétbe borult körülötte a világ.

Magához tér...!

Amy hangja.

Bud Thorpe Kinyitotta a szemét. A ház napalijában, a díványon feküdt. A homlokához emelte a kezét.

- Mi történi? Ez... Ez igaz volt? - Felült, és Amyre meg a mellette álló Mrs. Tickles-re bámult. - Vagy csak álmodtam?

- Nem - dünnyögte belépve Mr. Tickles. Még mindig a kezében szorongatta a puskát. - Ide hallgass, kölyök! - hajolt Budhoz. - Csak egyszer fogom elmondani, úgyhogy jegyezz meg minden szót: *nem történt itt az égvilágon semmi* Nem találkoztl Amyvel, nem jártál nálunk, érted?

- A bankett... - suttogetta Mrs. Tickles.

- A francba! - Mr. Tickles dühösen az asztalra csapott. - Még ez is! Hányan láttak benneteket?

Amy elpirult, lehajtotta a fejét.

- Nem jutottunk el odáig, apa.

Mr. Tickles rámeredt, majd elvigyorodott.

-Nem?

- Táncolni akartunk - magyarázta Amy. - De rengetegen voltak, és...

Mr. Tickles szigorúan pillantott rá.

- Ezért azután sétálni indultatok... - Budra sandított. - Oké, így a legjobb. - A fiú mellé térdelt - Tehát, ha bárki kérdez: nem jártál nálunk, nem voltál Amyvel. Elindultál otthonról, azután beszédél valami drogot, kiütötted magad, és csak reggel, a kocsidban tértél magadhoz. Érted? Ha tudnád, mibe keveredtél, legszívesebben a föld alá bújnál...! - A feleségére nézett. - Szerinted hallgatni fog? Vagy inkább...

Mrs. Tickles mélyen a fiú riadt szemeibe nézett.

- Okos kölyök - mondta. - Magad mondtad. Ne bántsdl!

Bud csak hézagosan fogta fel a szavak értelmét, de érezte, Mrs. Tickles éppen most mentette meg az életét.

Mr. Tickles bólintott.

- Rendben - dünnyögte. - Szóval? Tudod a leckét, fiú?

Bud lassan bólintott.

- Akkor búcsúzás és tűnés!

Amy felállította és magához húzta a fiút. Közben átölelték és megcsókolták egymást. Bud meghallotta Mr. Tickles és a felesége suttogetó szavait.

- Mi lesz a hullákkal? - kérdezte Mrs. Tickles.

- Kettő közülük nő volt - felelte a férje. - Szerencsénk van. Őket, meg az egyik fickót behozom, és rájuk gyűjtöm a házat. A negyediktől megszabadulunk útközben.

- Az öngyilkosság-trükk? - kérdezte Mrs. Tickles.

- Igen. írd meg a búcsúlevelet, és szögezd ki az egyik fára!

- Képzelem, miket írnak majd rólad az újságok... "Elmebeteg férfi a tűzhalálba küldte családját, majd öngyilkosságot követett el."

- Aha, biztos sokaknak fog tetszeni a sztori.

- Mi hová megyünk?

- Később megbeszéljük. - Mr. Tickles felemelte a hangját. - Oké, most már elég lesz, gyerekek! Indulj, fiam, és ne felejtse el, mit mondtam!

Bud a férjira nézett, végigsimított Amy arcán, és tétován elindult. Ahogy az ajtóhoz ért, megfordult.

- Futás! - kiáltott rá Mr. Tickles, és a vállához emelte puskáját.

Bud rohanni kezdett.

A ház előtt beugrott a kocsijába, és őrült tempóban visszafelé száguldott a betonúton. Olyan volt az egész, mint valami rossz álomban. Az utcalámpák. Az elviharzó fák. Egyetlen zsaru sem akadt, aki megfékezte volna. Egyetlen zsaru sem akadt, hogy lerángassa a főtéren álló szoborcsoporthoz emelvényéről, ahová hajnali négykor felkapaszkodott Megragadta Grant tábornok jobb-ját, a vállára kapaszkodott, úgy meredt a kertváros peremén vöröslő hamis pirkadatra.

- Álmodom - nyögte. - Álmodom, basszameg!
De nem álmodott.

A Tickles-família elköltözött Hope Plainsből.

HÁROM

SRÁF

Az évfolyamparancsnok úgy állt a mikrofonok kettős sorával szemben, mintha karót, netán repeszgránátot nyelt volna. Arcát barnára cserzette a nap, hajnaltól alkonyaiig rohamsisakkal takart homloka valószínűtlenül fehérlett a nevadai napsütésben.

- A következők hadnagyi ranggal hagyhatják el Akadémiánkat - recsegte, s felpillantott. - Brett Almonds. Avram Ameniuk. Noolan Bircher...

Bud Thorpe sóvárogva pillantott az emelvényen ülő aranygallérosok rangjelzéseire, a mellüket borító kitüntetésekre.

Béke, gondolta bosszúsan. Az utolsó afrikai törzsek is kidöglöttek volna, csak hogy az életemet megkeserítsék? Háborúban, de még a békemissziók idején is sokkal hamarabb lehel csillagokat és plecsniket szerezni Mindegy, az a csoda, hogy idáig elfutottam....

Keményen végigmelózta az elmúlt nyolc évet, de tudta hiába szerzett mindenben kitűnő mi-

nősitést, összeköttetések nélkül legfeljebb valamelyik isten háta mögötti bázis egyenruhás akatologatói közé kerülhet be. "A sereg ingyenélői" közé, ahogyan egy kiképzőtisztje fogalmazta.

-...Perot Gammel. Joel H. Glatzmann...

Elégedett volt magával. Nagybátyja először szép szóval, később fenyegetéssel és erőszakkal igyekezett lebeszélni arról, hogy apja nyomdokain járjon, és belépjen a hadseregbe. Ez bizonyos fókig érthető volt: nem akart teljesen egyedül maradni, és sokkal jobban szerette volna, ha nevelt fia valami "normális" hivatást választ magának. Budból lehetett volna boltos, benzinkutas, műszerész, esetleg ügyvéd is, de neki semmi kedve sem volt ahhoz, hogy rohadt salátalevelek, búzló autórongsok vagy egymás seggét rugdaló farmerek között töltse az életét. Szerette nagybátyját, de nem akart megpenészedni abban az álmos, az unalom pókhálója alatt tengődő kisvárosban. Nem akart egy légy lenni a sok közül, nem akart az öreghez és saját haverjaihoz hasonlóan, vergődve elpusztulni a hálóban. A drogok, a szesz és a szex egy ideig még szórakozást jelentettek a számára, de amikor már mindent kipróbált, amikor már a város valamennyi megszerezhető nőjének az ágyékát felderítette, úgy érezte, nem bírja tovább a tespedést. Az iskola elvégzése után jelentkezett az Akadémiára, és ötszáz-egynéhány mérfölddel maga mögött hagyta gyermekkorát.

-... John Halloran, Una Howarth...

Bud a pódium elé vonuló lányra nézett. A hatalmas termetű Una úgy festett az egyenruhájában, akár egy valkűr. Már rajta is túljutott. Igen, határozottan olyan, mint egy mondabeli

germán hősnő: szőke haj, hidegen izzó kék szemek, XXL osztályú interkontinentális didkók, egész estét betöltő segg. Bud mindig a nagymellű nőket szerette; velük valahogy jobban ment a dolog. A koedukált Akadémián nagy hasznát vette az odahaza megszerezett tapasztalatoknak. A kadétlányok körében nagy hírnévre tett szert, a fiúk között pedig elismerést aratott számtalan hódításával. A sivatagi bázison, távol a világtól és minden értelmesnek számító szórakozási lehetőségétől egyedül a szex jelentette a számukra a kapcsolódást; a többiekhez hasonlóan Bud is sportot űzött belőle. "Előző élete", Amy Tickles, s mindaz, ami hozzá kapcsolódott, hamuként mégis tovább parázslóit a mélyben.

...*rázzad a rázzad a rázd...*

- ...Bud Thorpe...

Felkapta fejét, kilépett a sorból, és merev léptekkel a pódium elé masírozott. Megszorította az évfolyamparancsnok kezét, átvette a sráfokat tartalmazó dobozkát, az oklevelet. Tisztelgett, visszavonult a helyére - s tovább aszalódott a rozsdaszagú szélben.

...*rázzad a rázd...!*

Amy a családjával együtt eltűnt. A rendőrök a porig égett házban három ember maradványaira bukkantak, és pár nagyvárosi dögturkász szakvéleménye alapján megállapították, hogy két nő és egy férfi pusztult el a tűzben. Feltettek néhány kérdést a legközelebbi szomszédnak - egy szenilis vénembernek -, de Budhoz nem jutottak el. Az esemény, Mr. Tickles rémtettének és öngyilkosságának híre sokáig izgalomban tartotta Hope Plains jámbor lakóit, az idő múltával azonban minden elcsendesedett. Az asszonyok egy ideig

még gyanakodva méregették férjüket, ám végül ez a borzalom is belesimult a hétköznapi unalmába. Budnak fogalma sem volt róla, ki lehetett a négy támadó, de biztos volt benne: társaik nem kutattak utánuk...

- ...Etan Volkoff - fejezte be az évfolyamparancsnok. - Valamennyiüknek még egyszer gratulálok. Az okmányait és a névre szóló írásos utasításokat holnap reggel, a titkárságon vehetik át. Megtudhatják belőle, kit melyik állomáshelyre irányítottuk át. Gondolom mindannyian erre a legkíváncsibbak, de... - Körülpillantott. - Egyelőre végeztünk. Érezzék jól magukat, üdvözljük hozzátartozóikat, búcsúzzanak el évfolyamtársaiktól. Pihenj és oszolj!

Bud irigykedve figyelte, ahogy a frissen felavatott csoporttársait körülveszik szüleik, testvéreik, barátnőik és barátai. Az ő apja nem jött el - nem jöhetett -, és nem mutatkozott a nagybátyja sem: az ötszáz mérföldes maratoni vezetés nem tartozott az erősségei közé... Bud hátat fordított társainak, egyenest a kantinba ment, hogy bedobjon valami erőset és ártalmat.

- Calvados - dünnyögte a krómpultra könyökölve. Fogai közt megcsikordult a homok.

Úgy dobta "gallér mögé" a piát, ahogy Simoné Jacquardtól, a francia-kanadai századostól tanulta. Bud elmosolyodott, ahogy eszébe jutott a dolog. Belehabarodott a nőbe, és valószínűleg ő is megtetszhetett Simonénak, mert nem kellett túlságosan erőlködni, hogy meghódítsa. Egy párszor elbeszélgettek, váltottak néhány jelentőségeltjes pillantást, és kész. Egy este, takarodó után Bud kiosont a körletből, és besurrant a gázkamrának nevezett oktatóterembe, ahol a nő

és egy üveg calvados várt rá. Szép lassan elszopogatták az italt, azután Simone feltört egy gázkapszulát - "Hogy jobb kedvünk legyen", mondta -, majd a gyakorlatban is bemutatta a fiúnak a hazájára jellemző szexuális variációkat. Az idill egészen addig tartott, míg az objektumot ellenőrző ügyeletes tiszt és a rendeszek becsörtettek a terembe...

"Ma foi...!"

Körös-körül egyre hangosabbá vált a betonról megtérő tömeg moraja. Bud félrehúzódott, lassan elindult a kijárat felé.

Nem voltak rossz évek, gondolta, de mi lesz ezután? A sráffaimtól még nyugdíjazásomig poros aktákkal, zárlatos számítógépekkel és hullajelölt faszfejekkel lehelek körülvéve...

Valaki meglökte. Felemelte a fejét, végignézett az előtte álló mélynövésű, köpcös, sötétkék uniformist viselő Órnagyon.

Mini-Frankenstein a köbön, gondolta, de azért vigyázzba merevedett - hisz jó katona volt, átkozottul jó katona.

- Elnézést, uram!

- Semmi baj... hadnagy!

Bud tisztelgett, tovább ment.

A francba! nem azért csináltam végig minident, hogy belőlem is ilyen döglött akna váljon. Legalább ötven módszert ismerek, hogyan lehet pusztá kézzel megölni egy embert; a törtől a sugárvetőig ismerem a világon létező valamennyi fegyver használatát; éppen olyan könnyedén el tudnék vezetni egy tankot, mint egy helikoptert, és ha megkapom a szükséges eszközöket, másfél óra alatt össze tudok eszkábalni egy tömegpusztító fegyvert... Nem lé-

tezik, hogy mindezt csak azért verték a fejembe, hogy valami alaszkai állomáshelyen sakkozni tanítsam az eszkimókat, vagy hogy a napi gatyaszámolás után hula-hulázzak valamelyik déltengeri szigeten!

Lárvaarccal viszonzta a szembejövő szolgálatosok tisztelgését. Az alaki tér túloldalára érve a szájába dugott egy cigarettát, kotorászni kezdi az öngyújtója után. Körmei egy plasztiktárgyhoz koppantak. Előhúzta zsebéből a sráfos dobozt, felnyitotta és a rangjelzésére bámult.

Ha legalább ismernék valakit ebben a rohadt hadseregben! Miért nem csinálnak legalább a pörgenyelvű Simone-ból tábornokot?

Összecsattintotta a dobozt, visszanézett az alacsony, acélszürke épületre, majd megfordult, és elindult a hálókörlete felé.

- Bud Thorpe hadnagy!

Bud előre lépett, vigyázzba vágta magát, és felemelte a fejét.

- Igen, uram!

- Edwin Hansen hadnagy!

Edwin, az óriás termetű skandináv Bud mellé állt.

- Igen, uram!

- Keishito Nakiyama hadnagy!

- Igen, uram!

Bud a szeme sarkából látta, ahogy a kis Kei is előrelép.

- Önök hárman továbbra is együtt maradnak, és Washingtonban fogják megkezdeni tiszti szolgálatukat - mondta az alezredes. - Perceken belül

megérkezik az új parancsnokuk. Biztos vagyok benne, hogy nem hoznak szégyent az Akadémiára. Pihenj!

Bud megkönnyebbülten fellélegzett.

Ég veled, Alaszka! Sose lássalak, Hawaii! Hello, Washington! Igaz, ez nem olyan jó, mint mondjuk a Közel-Kelet, vagy Európa, ahol mindig történik valami, de legalább közel lesz tűzhöz. Mit a tűzhöz - a bográcshoz, a hadsereg nagy kondérjához, amiből minden kezdő tiszt hamar kimerheti magának a csillagokkal telerakott váll-lapokat, meg az izgalmas akciókat! Washigton, a főváros, a Fehér Ház... Az Elnök! Ki tudja, talán az Elnök közvetlen környezetében kell majd dolgoznom! Csupa kemény fickó, csupa elszánt harcos, akik teljesítik az Elnök és a kormány közvetlen utasításait, és ha kell, kirántják az országot a szarból. Az országot? Az egész világot! A Föld legerősebb hadseregének elitje, a gyengék védelmezője, ésatöbbi, ésatöbbi...

Eddig a pillanatig üres propagandaszövegnek találta az ehhez hasonló mondatokat, de most...

Nem véletlenül mondják, hogy nyolc évi agyhigítás után szelektív lesz az ember kritikai érzéke!

Lassan kinyílt az ajtó, és belépett a terembe egy két méternél is magasabb, forradásos képű fekete óriás. Bud elégedetten mérte végig.

Ez az, gondolta, mindig ilyen parancsnokra vágytam!

Elvagyorodott, de ahogy pillantása a liszt rangjelzésére villant, ajkára fagyolt a mosoly.

Hiszen ez csak egy kibaszott őrmester!

Az óriás vigyázzba vágta magát az alezredes

előtt, és mereven tisztelgett.

- Scott Emerson őrmester jelentkezem, uram! Hiram Crabtree őrnagy elnézését kéri, de egy fontos tárgyalás miatt nem tudott személyesen megjelenni. Utasított, hogy kísérem el a hadnagy urakat az állomáshelyükre.

A tiszt bólintott.

- Rendben, őrmester - mondta, majd a hadnagyokra nézett. - Fiúk, most azután bebizonyíthatják, mit tudnak! - Kétértelműen elmosolyodott. - Víziontlátásra. Lelépni!

Tisztelgés, hátra arc, lépés indulj! Bud követte Emerson őrmestert, és kimasírozott a szobából.

Ahogy kiléptek az épület kapuján, a kis Kei az őrmesteréhez igazította lépteit.

- Elárulná, milyen alakulathoz kerülünk?

Emerson végigmérte a sárga fiút, és egy hosszú szivart dugott a szájába.

- A legjobb helyre, fiam.

Bud elsápadt a dühtől.

- Hogy merészelte így szólítani a hadnagyot, őrmester? - kérdezte.

Emerson Bud felé fordult. Tisztelgett.

- Elnézést, *uram!* Nem akartam megbántani, *uram!* - Gúnyosan elvigyorodott. - Azért jobb, ha hozzászoktok a stílusomhoz, szarfaszúak. Különben a Washingtonban állomásozó 42-es Hadtáphoz kerülnétek.

Bud megszédült.

Az istenit! Gatyaszámolgatás!

- Ezt jól kifogtuk - mormolta Edwin szomorúan.

- Na ja - bólintott Bud. *Ilyen az én szerencsém. Na, még jó, hogy bepakoltam a futócipőimet,* gondolta. *A gatyásoknál azután annyi időm*

lesz a rohangászásra, hogy tökéleg Jognak kopni a lábaim. Remélem legalább a sportpályájuk frankó...

- Mivel megyünk? - kérdezte Kei.

Emerson az épület előtti parkoló felé intett.

- Autóval. Mellesleg a főnök, Crabtree őrnagy a kocsiban vár rátok.

Bud elcsodálkozott.

- Úgy hallottam, a tábornok úrnak azt mondta, hogy valami megbeszélés...

Emerson egy legyintéssel elhallgattatta.

- Elég a dumából, uraim. Gyerünk! - Elindult.

Bud a parkoló közepén álló, szürke Lincoln-hoz lépett.

Azért van stílusuk a Gatyásoknak, gondolta elismerően.

- Ezzel megyünk - szólt rá Emerson, és kinyitotta a Lincoln mellett álló kopott, világoskék Chevy ajtaját. - Beszállás! Ne várakoztassátok tovább az őrnagy urat!

Bud csüggedten megcsóválta a fejét.

Ennél rosszabb már nem jöhet, gondolta, a-hogy kocsiba szállt.

Tévedett.

- Jó napot, uraim! Crabtree őrnagy vagyok - fordult hátra az első ülésen terpeszkedő férfi.

Bud szeme összeszűkül.

A pálya vége. Kész.

Emerson mellől a köpcös mini-Frankenstein vigyorgott rájuk.

N É G Y

SZÍNROBBANÁS

Gondolatban már felkészült rá, hogy a 42. Hadtáp épülete egy hodály nagy raktár lesz, ahol a baromi nagy polcrendszerek közötti folyosókon elektromos targoncák szambáznak, és ahol ábécé-sorrendben az antant-övtől, a gázmaszkon és a szabadságos levelekhez mellékelt kotongumikon át a rohamsisakokig, és a zanza-sugarvertőig minden, de minden megtalálható, amire a nagy Amerikai Hadsereg katonáinak szüksége lehet - de megint csak csalódnia kellett.

Az Egyesült Államok 42. Hadtáp Szolgálatának állomáshelye Washington legkülső külvárosában, alig valamivel az országút mellett volt, és sokkal inkább hasonlított egy lepusztult motelhez, mint egy katonai létesítményhez. Aki végigmustrálta a poros út szélén, a rég lebontásra ítélt épületek tövében szorongó, málló vakolatú kőcserájt, az jutott róla az eszébe, hogy legfeljebb csak az olcsó, kiéhezett kamionsofőrökre, és néger drogüzérekre vadászó, neccharisnyás országúti cirkálók fordulnak meg benne néhanap. Egy

egészséges férfiember, aki a törött üvegszemekkel pillogó ablakokra nézett - miután sikerült legyőznie az épület körül heverő, talán soha nem ürített szemétkonténerekből áradó bűz keltette hányingert -, kavargó gyomorral arra gondolt, hogy inkább az ötcombú asszony, mint egy nőstény ezen a lepra helyen.

Amikor kiszálltak a kocsiból. Bud elegáns uniformisa zsebébe nyúlt, kihúzott egy after shave-vei átitatott zsebkendőt, és az orra elé tartotta. Az őrmester olyan furcsálló tekintettel nézett rá, mintha a harisnyás, aranygatyás XIV. Lajost látná maga előtt, de nem szólt semmit. Emerson belökte a vállával az egyik rozsdafoltos, egykor színpompás, de már megfakult graffitikkal telepingált vasajtót, és intett a hadnagy "uraknak", kövessék. Bud a mini-Frankensteinre pillantott, aki intett, menjenek előre.

Végigtapostak a fénykorában sem valami fényűző előcsarnok padlóját borító szeméttengeren. Bud finnyásan lépkedett. Talán ennek volt köszönhető, hogy hirtelen megbotlott valamiben, és akkorát hasalt, hogy egymáshoz koccantak a padlón heverő üres whiskys üvegek.

- Hé, hadnagy úr! - röhögött Emerson. - Nem volt "feküdj"!

Bud összeszorította a fogait, és a recepciós pultra támaszkodva feltápázkodott.

- Ez lesz az állomáshelyünk, uram? - kérdezte a kis Kei Crabtree-től.

Az őrnagy nem felelt; szótlanul tovább csörtetett a pincelejáró felé.

- Nem elég csinos? - kérdezte Emerson vigyorogva. - Úgy nézzetek szét, hogy ebben a hotelban egyszer már egy elnök is megszállt.

- Biztos még Washington - mormolta Hansen.
- Á! - Bud a svéd elé tartotta a tépett papírlapot, amit azért emelt fel a padlóról, hogy levakarja vele a pultról az ujjaira ragadt koszt. - Szerintem Kennedy idejében még takarítottak erre felé. Ezt nézd meg!

Hansen a fakó, elkoszlott plakátfechnire bámult.

- "RAP AROUND THE CLOCK" - olvasta. - Ez meg mi a túrót jelent?

- Biztos valami koncertplakát - találgatott a kis Kei.

- Az - bólintott Bud. - A "rap", az valami zene volt...

- Aha! Már tudom - mondta Hansen. - Olvastam róla valahol. Meg láttam is egy régi 2Dklipet. Nem ez volt az, amiben olyan nagydarab box-osok mutogattak, meg pofáztak?

Emerson fenyegetően felmordult.

- Bocs', őrmester! - kapott észbe Hansen. - Nem akartam személyeskedni. De szerintem ez később volt, mint a Kennedy... Vagy nem?

- De! - morogta Emerson. - Sokkal később. Kábé Reagan meg Clinton idejében. De most már pofa alapállásba... hadnagy urak! Gyerünk!

Emerson mögött levonultak a sötét pincébe. Crabtree megérintett egy villanykapcsolónak látszó gombot.

- Na, fiúkák, most tátva maradhat a szátok!

A mocskos fal egy része félrecsúszott. Bud elképedve bámult a mögötte előbukkanó acélajtóra. *A rohadt életbe*, gondolta. *Ez nem semmi!* Amikor azután Crabtree belekukkantott egy retinakódolt zárszerkezet szenzorjába, feléledt benne a remény. *Lehet, hogy mégsem a kopott*

bakancsok, meg az agyonhordott molinók lelétározása lesz az első harci Jeladatom?

Az acélajtó is félrecsúszott, és mind az öten beléptek a mögötte rejlő liftbe. Bud a kapcsolótáblára sandított. A motel kétszintesnek látszott, de a panelon mégis hat gomb sorakozott.

• - Lefelé megyünk? - kérdezte.

- Még annál is lejjebb - felelte Emeson vigyorogva, és megnyomta az egyik gombot.

- Nos, uraim - mondta Crabtree -, azt hiszem ideje, hogy megtudják az igazat. Maguk nem a 42. Hadtáp Szolgálathoz kerültek.

- Hanem? - kérdezte a kis Kei izgatottan.

Crabtree sejtelmesen elmosolyodott.

- Ezt a társaságot, az egységünket a legtöbbször csak egy számmal jelzik: 66. Gondolom, már hallottak rólunk?

Budnak leesett az álla. A 66-os osztag! A híres-hírhedt tökök legények, a hadsereg és a C.I.A. közös csapata! Az elitkommandó, aminek minden tagja egy tengerészgyalogost kajál reggelire, vacsorára meg kettőt! Álmában sem merte volna remélni, hogy egyszer ő is tagja lehet a fantomszázadnak.

- Ó, szentséges Buddha aranymogorói! - kiáltott fel Kei, miközben kiléptek a liftből, és végimentek egy vakító fehér neorifénnyel megvilágított folyosón. - Azt hittem, a 66-os osztag valójában nem létezik! Azt hittem, hogy üres propagandaduma az egész, amit csak azért találtak ki, hogy a rosszfiúkra ráhosszák a szívbajt!

Crabtree még mindig mosolyogva megrázta a fejét, és benyitott az egyik ajtón.

- Jöjjenek be!

Az iroda szűk volt, de barátságos. A falak

mellett könyvespolcok álltak, az íróasztalon bo-nyolultnak tűnő számítógép, egy tucatsnyi tele-fon, és két vidfon. Bud egyre elismerőbben né-zett a mini-Frankensteinre, aki intett nekik, hogy leülhetnek.

- Hamarosan rájönnek, hogy nagyon is léte-zünk. Mivel többek között a hadsereg belbizton-sági szolgálatát is mi ellenőrizzük, be kell tar-tanunk bizonyos biztonsági rendszabályokat.

Crabtree az íróasztala mögé ült, és komoly tekintettel a három kopasz hadnagyra nézett. Addig sem volt valami kedves a hangja, de Bud hirtelen úgy érezte, mintha minden egyes szava egy-egy pengévé válva hasítana az agyába. Kezdte megérteni, hogy a kis köpcös rémpofa hogy ve-zethet egy ilyen szupertitkos-szuperfontos-szu-perszuper alakulatot.

- Mivel az Akadémián gyakorlatilag mindent megtanultak, további kiképzést nem kapnak. Fontos, hogy megőrizték jelenlegi fizikai kon-díciójukat, de ezt is úgy oldják meg, ahogy akar-ják. Nyitottunk maguknak egy-egy bankszámlát, így mindig a rendelkezésükre fog állni egy na-gyobb összeg. Arra használják fel, amire akar-ják. Egyenruhát csak egészen kivételes esetben, és csakis határozott parancsra szabad viselniük. Az osztag egyetlen tagjával sem tarthatnak kap-csolatot. Egymással sem! - Crabtree szavai így is ólomnehezék voltak, de hogy még nagyobb súlyt adjon nekik, felemelt az asztaláról egy papírne-hezékként használt, fehérre főzött emberi koponyát. - Mi nem ismerjük a hadbírótságot. Nálunk a legapróbb hibáért is halálbüntetés jár. Beül-tetünk a testükbe néhány implantot, és hogy biztosak legyünk benne, hogy mindenképpen

betartják a titoktartásra vonatkozó szabályokat, és gondolkodás nélkül végrehajtják a kapott par-ancsokat, át fognak esni egy apró agymosáson. Mellesleg az akciók tervezetét is így fogják meg-ismerni. A jövőben nem jöhetnek ennek az épü-letnek a közelébe. A szálláshelyüket már ki-jelöltük. Kapnak egy-egy lakást, amiben találnak majd egy IBM-64000-VM számítógépet. Elég ko-moly szerkezetek, szóval vigyázzanak rá. A gépet tilos kikapcsolniuk. Az akciókhoz szükséges fel-szerelést, úgymint fegyverek, álruhák, satöbbi, mindig időben megkapják. - Crabtree szétnyi-totta az ujjait. A koponya puhán koppanva a posztóborítású asztallapra esett. - Ha van vala-milyen kérdésük, Emerson őrmester majd vála-szol maguknak. Végeztem!

A három hadnagy még fel sem ocsúdhatott az első meglepetésből. Mielőtt köpni-nyelni lett vol-na idejük, kivágódott az iroda ajtaja, és három, mandulafagylalt színű kezeslábasba öltözött fér-fi lépett be hozzájuk. Egyikük Bud mellé állt, megfogta a csuklóját, és a karjába dőft egy injekciós tűt.

- Ez csak egy kis nyugtató - magyarázta. - Hogy simábban menjenek a dolgok.

Bud egykedvűen tűrte, hogy átvezessék egy má-sik szobába, és egy fogorvosi székre emlékeztető üléshez bilincseljék.

- Természetesen semmit sem fog érezni az egészből - vigyorgott a hóhér kinézetű, halvány-zöld kezeslábasba bújtatott szanitéc, és intett az egyik maszkos asszisztensnek. - Pszichoszoma-

tikus altatást kap. A szükséges bemetszéseket lézerszikkével végezzük el. A műtét után egy-két órán keresztül ugyan elég ocsmányul fogja érezni magát, de amint az implantok beépültek a szervezetébe, minden rendben lesz. Majd kap egy szövetregenerálódást gyorsító baktériumkocktét, és mire teljesen kitisztul a feje, ezek a kisjáték-szerek már éppen úgy magához fognak tartozni, mint az orra, a füle, az ujjai, a mogyorói, vagy bármelyik saját testrésze. Csak nyugi! Megigérem magának, hogy...

Bud egyre távolabbról hallotta a hangot. Szemhéjai elnehezültek, szempillái rostélyan át egyre homályosabbá vált a kép. A szavak már csak üresen koppanó zörejek voltak, egy tompa dobogás.

Kopp-kopp-kopp. Bumm-bumm-bumm.

Távoli dobszó. Egy ritmus; a halványzöld ruhák és steril csempék összemosódtak, majd új alakokat létrehozva ismét szétváltak. Dobszó, zöld árnyak...

Az árnyak lassan kitisztultak. Fák. Liánok. Bokrok és páfrányok. Egy dzsungel. Fogalma sem volt róla honnan, de tudta, egy szigeten van. Igen, ez a meleg, ez a füledt levegő, ez a sűrű őserdő csakis egy távoli, ismeretlen szigeten létezhet. Egy olyan helyen ahová még nem nyúltak be a vegyipari üzemek kénkarjai; egy olyan erdőben, aminek fáit még nem tépték ki az utak és sínpárok feketén csillogó beton- és acélcsápjai...

Mi a szart keresek én egy francos dzsungelben?

Mozgott, de nem érezte talpa alatt a talaj érintését. Vagyis, egyáltalán nem érezte a testét. De nem, mégis... A csuklójába és a bokájába fáj-

dalom hasított. Az ég kék volt, a pálmák csúcsai szelíden himbálództak az enyhe szélben.

De miért csak a tetejüket látom? Erőlködve elfordította, majd felemelte a fejét. Első gondolata az volt, hogy valamilyen francos állattá változott, ám ahogy megpillantotta a kezeit és a lábait, megértette, mi történik vele. Csuklóit és bokáit összekötözték; teste egy hosszú rúdra függesztve himbálódzott. Hátra hajtott a fejét. Két meztelen, barna láb, és mögötte még kettő. Ellesett a válla fölött. Egy széles, piros és fehér csíkokkal tarkított hát...

Mi a jó isten történik itt?

Hirtelen erős ütést érzett. Ledobták a földre. Állára támaszkodva felemelte a fejét. Egy tisztást látott, egy seregnyi, maszkos, színesre festett testű vadembert, három fadobot, egy hatalmas farakást, és... Megborzongott. A tisztás végében egy szörnypofájú óriás állt, mögötte pedig egy hatalmas, vicsorgó bestia tornyosult. Csak egy szobor, próbálta megnyugtatni magát. Csak egy francos, primitív bálvány. De mit keresek én itt?

Két kéz megragadta a fülét. Nyaka nagyot recscent, ahogy hátra rántották. Piszkos ujjak furakodtak a szájába, egy faág szétfeszítette a fogait. Valami érdes tárgy ért az ajkaihoz. Égető, csípős ízt érzett. Ital. Bűz. Megszédült.

Amikor magához tért, csillagok kacsintgattak a sötét, gyorsan futó felhők mögül. Szemébe éles fénylándzsa szúrt. Meggyújtották a máglyát... erős szorítást érzett. Felrángatták a földről, és a kőbálvány feléjasztották. Gyomra émelygett a beléerőszakolt italtól; forgott vele a világ. Bizonytalanul előre lépett. A körülötte álló telepíngált, pucér, bagirapofájú vademberek vészt-

jósló hangon kántálni kezdtek. Csak ekkor látta, egy keskeny kőlépcső vezet fel a bálvány fejére. Két bűzlő kéz a lépcső felé lökte. Ellenállt, de amikor egy hegyes, hideg tárgy érintését érezte a hátán, elindult. Nem látta mi az, de tudta, csakis egy lándzsa, vagy egy kés lehet.

Mit akartok tőlem? Kiáltani próbált, de szája görcsbe rándult, és torkából szavak helyett csak artikulátlan hörgés tört elő. A bálvány homlokán vastag csíkok barnállottak. Alvadt vér...

Meg akart állni, de lábai tovább vitték. Ahogy megmászta a lépcsősort, ahogy felért a kötömb tetejére, a korábban már látott szörnypofájú óriás lépett elé. Úgy ragadta meg a nyakát, olyan mozdulattal vágta a sziklához, mint egy szadista kamasz a kutyakölyköt. Hanyatt vágódott; elakadt a lélegzete.

Egy soha nem hallott szó villant az agyába. *Emberáldozat.* Ezek meg akarnak ölni!

A kántálás egyre erősödött. A szörnypofa előhúzott egy hatalmas csontpengét.

Ilyen a lékelőkés, amit a dinnyeárusok használnak, gondolta Bud. *De hiszen én nem vagyok dinnye! Ember vagyok!*

A bálvány előtt álló barbárok felüvöltöttek; a szörnypofa jobb kezével felemelte a pengét, baljával pedig a kötömbhöz szorította az áldozatát. *Ne!*

Bud minden erejét összeszedve felrántotta a térdét, és ágyékon rúgta a szörnypofájú kannibált. A szörnypofa egy pillanatra hátra tántorodott, de szinte azonnal előre hajolt, és a penge újra megcélozta az áldozat szívét.

Felemelte a karjait, ujjait az óriás álla alá feszítette, és lerántotta róla a szörnymaszkot. Egy

kopasz fej, egy ráncos, öreg arc, ismerősnek tűnő tekintet és vonások.

Ilyen leszek harminc év múlva, gondolta. *Ha megérem...*

Ökölbe szorította a kezét, és ütött. Egy bal egyenes: a vén sámán orrából fekete vér fröcscent a levegőbe. Egy jobb horog: a kannibál lábai a levegőbe emelkedtek, a telefestett test hanyatt zuhant. Egy rúgás; véres-repedt ajkak, fogak. A penge! Egy szúrás, halk húsreccsenés; egy metszés - szétnyíló barna bőr, vörös vér, elővillanó sárga csontok. Sárga szegycsont, sárga kulccsont, sárga bordák, vakító sárga...

Sárga fű. Zuhanni kezdett az embermagas sárga fűtenger felé.

Hogy kerülök én ide? Az orvos, az implantok, a műtőasztal, utána a dzsungel, a bálvány, most meg ez a száraz fű... Mi értelme van ennek az egésznek?

Eszre sem vette, és földet ért. Ahogy lábszárán végighasítottak a borotvaéles fűszálak, rögtön tudta, azért van itt, hogy valamit megvédjen egy másik valamitől. De mit, és mitől? Körülnézett. A fűben kérődző tehenek heverésztek. A kezére nézett. Ujjai egy hosszú lándzsa nyelére fonódtak.

Most legalább van valami fegyverem. Kicsit megkönnyebbült. Embernek közel-távol nyoma sem volt. *Most valószínűleg senki sem akar majd feláldozni. De mit keresek én itt?*

Megtörölte verejtékező homlokát. Ahogy keze a hajához ért, mozdulatlanra dermedt. Hajszálai helyén rövid, göndör, gyapjúszerű fürtök fedték a fejét. A karjára nézett. *Piszok jól leburnultam,* gondolta és körme hegyével megkarcolta

ébenfekete bőrét. Fájdalmat érzett. *Mi a francot keresek én egy feka testében?*

Apró neszre lett figyelmes. Nyakát nyújtogatva jobbra nézett, és már tudta, minek a támadását kell visszavernie. A fű tövében egy leopard óvakodott a tehenek felé!

Óvatosan lekuporodott, és tágra nyílt szemekkel leste a vadállatot. Hálát adott az összes istennek, hogy a fenevad nem őt szemelte ki áldozatul. De a tehenek azonosak a hússal és a tejjel - az étellel. Nem hagyhatja, hogy akár egy is ennek a dögnék a gyomrában végezze! Elhadart egy imát, és készenlétbe helyezkedett. A leopárd alig nyolc méternyire lehetett tőle, de már csak egyetlen hosszú ugrás választotta el a csorda legszélén fekvő tehéntől.

Izmok feszültek; a sárga-fekete pettyes test és a lándzsa egyszerre lendült előre. Fájdalmas üvöltés, riadt bőgés, veszett prűszkölés. A leopárd támadója felé fordult.

Előrántotta a kését - eddig észre sem vette az övére akasztott tokot -, és felkészült. A lándzsa a dög bal hátsó combjába fúródott, és nem ütött mély sebet. A leopárd kirázta magából a pengét, és előre vetődött. Még egy ugrás, és egy utolsó.

Érezte a vállába mélyedő karmok égető érintését, érezte az arcába csapó bűzös leheletet, és már megbánta, hogy felhívta magára a vadállat figyelmét. Egy tehen, az csak egy tehen, de egy ember... *Főleg ha az az ember én vagyok!* Kétségbeesett, de tudta, egyedül a saját erejére számíthat. Még erősebben megmarkolta a tör nyelét, és elszántan felrikoltott. Az ébenfekete és a pettyes test egyetlen örvénylő, fájdalmas, halál-félelemmel teli, nyöszörgő, bömbölő, hörgő for-

gataggá változott. A tör pengéje a bestia torkának feszült. Egy mozdulat - vérözön és megkönnyebülés.

Számtalan apróbb sebből vérzett, és hirtelen rádöbbsent, bal karja még mindig a dög agyari között van. Nem tudta, hogy került melléje a lándzsája, de megfogta a hosszú farudat, és szét-feszítette a félelmetes állkapcsot.

Felállt, és a leopárd szemébe köpött. Megtántorodott. Mintha nyála egy bűvös, savas folyadék lett volna, a bestia koponyája egyetlen másodperc alatt sisteregve szétmállott, és előbukkant belőle egy másik fej. Egy bőrhajú, ráncos vénember feje. Egy ismeretlenül is ismerős arc. A vékony, aszott ajkak szétnyíltak, a szörny kitátotta a pofáját. Az állkapcsok egyre jobban eltávolodtak egymástól, és ő úgy érezte, ellenállhatatlanul magába szippantja a feneketlen mélység. Félre akart ugrani, de elkésett. Zuhanni kezdett a leopárdemberből nyíló kút mélye felé. Mintha csillagok örvénylettek volna el mellette, mintha bolygók és égbe szállt, reflektorfénnel világító lelkek között hanykolódott volna. Felsikoltott.

Ezüstös ragyogás, ezüstös sikoly, ezüstös zuhanás, ezüstszerű halál...

Félre rántotta a fejét az arcába csapó borotvakés elöl, és rémülten meredt az előtte álló sötét alakra.

- Apa! Segíts!

Egy gyerekhang. Oldalra nézett. A sötét sikátorban, az elkoszlott, málladozó házfal tövében két emberi alakot öltött vadállat egy felborított szeméttartály előtt a földre döntött egy tíz év körüli kislányt.

- Apa!

Elindult.

- Sietsz valahová, haver? - ugrott elé a borotvakéses ganef. - Nyugi! Állj vissza szépen a falhoz! A haverjaim mindent megadnak a kicsikének. Mindent, amire vágyik, meg azt is, ami eddig még az eszébe se jutott! Tudod, nem egy életbiztosítás ilyen későn errefelé sétálgatni. A végén még baja eshet az embernek...

A borotvakéses felvihogott.

Bud gyomra görcsbe rándult, hátán végig futott a hideg, lábai remegni kezdtek. Ajkai vadállati vicsorgásra torzultak, orrlyukai kitágultak. Felemelte a kezét, és megfeszítette az ujjait. Az a gyerek... Az ő lánya! És ezek a barmok...

Villámgyors mozdulattal előkapott. Ujjai a borotvás tarkójába mélyedtek. Előre lépett. A borotvás homloka nagyot csattant a térdén.

Rúgi! Így jó. Ez nem mozdul egy darabig. Kapd fel a borotvát! A zsebedben van egy kés. Vedd elő! Intézd el a másik kettőt is! A kislány ruháját ráncigáló két gazfickó meghallhatott valamit. Az egyik feléd fordul. Vigyázz, kés van nála is! Rúgi, fordulj, rúgi! Vágd belé a késed! Mindegy hová, csak találd el. Jó. Most az utolsót. Ez látszik a legerősebbnek. Vigyázz, ez nehéz lesz! Csak nyugi! Úgy mozogj, mint egy gép!

Irgalmatlan ütés csattant az állán. Hanyatt vágódott. A harmadik fickó meglendítette a lábát, de mielőtt rúghatott volna, ő előre vetődött, és kirúgta a lábait. A pasas elesett, ő felpattant. Gyors pillantást vetett a kislányra, majd felugrott a levegőbe, és teljes súlyával a földön heverő férfi torkára dobantott.

Nem jó. Még mozog. Ne felejtse el, van egy

borotvát! Vági!

A halott gazfickó fölé hajolt, és rémülten hátra hőkölt. Már megint ez a vén kopasz!

Lihegve, vérpettyes arccal a gyerek mellé rogyott. A kislány reszketve hozzábújt, és megsimogatta a kezét...

...és felemelte a kezét. A csuklóját fogta. Mint egy orvos, aki a pulzusát akarja kitapintani.

- Most már rendben lesz. Köszönöm, nővér, elmehet. Hé, uram! Ébresztő!

Bud kinyitotta a szemét.

- Hol...?

A zöldköpenyes orvos elvigyorodott.

- Az implantok a helyükön vannak. Aggodalomra semmi ok. Hogy érzi magát?

- Én... Nem is tudom.

- Furcsákat álmodott, igaz?

Bud bólintott.

- Nem álmok voltak - folytatta az orvos még mindig vigyorogva. - Benyomtunk az agyába egy-két élményt.

- Kimosták az agyam? - kérdezte Bud rekedten.

- Mondjuk inkább úgy, hogy kapott egy jókora adag érzelem-injekciót. Azt hiszem, most már tudja, kit kell gyűlölnie. Azt a bizonyos seggig érő homlokú vén majmot még akkor is utálni fogja, ha már... Ha már elvégezte a feladatot.

GYILKOSSÁGRA HANGOLVA

- Azt mondták, hogy csak azt a francos szabályzatot, meg valami tervet nyomnak be a fejembe, de én semmit sem láttam, csak... Csak valami őrültséget, meg egy minduntalan előbukó vén faszit!

- Nyugi, Thorpe! Pontosan azt kaptad, amit mondtunk - felelte az ágy mellett álló Emerson.

- De egy kibaszott szóra sem emlékszem semmiféle szabályzatból!

Emerson elmosolyodott.

- Csak nyugi, fiú! Nyugi! Gyűlölöd azt az embert, akit láttál?

Bud eltűnődött.

-Igen. Azt hiszem...

- Csak "azt hiszed"? - kérdezte az őrmester.

Bud lehunyta a szemeit, de hiába nyitotta ki újra, egyfolytában csak azt a kannibál-tigrisborotvás görénnyt látta maga előtt, aki valami rosszat akart tenni vele, aki valami szörnyű dologra készült ellen, aki nem maradhat élet-

ben, akit meg kell ölnie, szét kell tépnie, akit... Akit...

- Nem! - üvöltötte. - *Tudorai* Fogalmam sincs róla, ki az a vén tróger, de a legszívesebben átharapnám a gégejét!

Emerson szénfekete képén újra széles, elégedett vigyor jelent meg.

- Pontosan ezt akartuk elérni, kölyök. Mi mindig így dolgozunk. Az ügynökeink kapnak egy hamis emléket, ami egy érzelemhullámot gerjeszt bennük. Most azon leszel, hogy bármilyen eszközzel, bármi áron eltedd láb alól azt a vénembert. A feladat végrehajtása során nem a mi parancsainkat fogod teljesíteni, hanem a saját tudatod által kiadott utasításokat. Nem egy külsőleg rád erőszakolt tettet kell végrehajtanod, hanem a legbelső énedből fakadó szükségletet kell kielégítened... És közben az sem fog túlságosan izgatni, ha te is beledöglesz. Érted már, pelyhes tökű?

Bud tétován bólintott.

- Szóval meg kell ölnöm azt a fickót?

- Miért, azt hitted, hogy az ágyát kell majd felmelegítened? Igen, kölyök. Ki kell nyírnod.

Bud hirtelen úgy érezte, egész életében csak arra vágyott, hogy megnézhesse, milyen színű a kannibál vére.

- És elárulná végre, hogy ki a szar ez?

- A neve nem fontos. Maradjunk annyiban, hogy egy olyan politikusról van szó, akit... hmmm... Akit bizonyos tevékenységei miatt el kell tennünk láb alól. Szenátor az illető.

Emerson intett a szanitéc asszisztensének, hogy kapcsolja ki Bud bilincseit. Bud felállt, megfeszítette, majd elernyesztette zsibbadt izmait,

és idegesen járkálni kezdett.

- Nem korai ez még? Úgy értem, csak most jöttünk ide, és máris ilyen feladatokat bízunk ránk... Miért nem valamelyik régi emberük csinálja?

Emerson bibliafekete arcából újra kivillantak az elefántcsontszínű fogak.

- Valahol mindent el kell kezdeni.

- De... - próbálkozott Bud. - Még be se költöttem abba a francos lakásba, amiről az őrnagy beszélt. Azt se tudom, hogy hol van, és a cuccomat is át kéne vinni, meg...

- A holmidat majd átküldetjük valakivel, és a címet, meg a hozzá tartozó mesét is időben megtudod.

- Azt hiszem, nem sok nyugis percem lesz, amíg maguk a főnökeim. - Bud visszaült a székbe. - Nos, elmondaná végre, hogyan és hol tudom végrehajtani a gyil-... a feladatot?

Budnak az első akció végrehajtása közben rá kellett döbennie, hogy a 66. osztag módszerei sokkal hatékonyabbak, mint hitte. Emersontól negyvennyolc órát kapott a feladat elvégzésére. Bud úgy tervezte, hogy az első napban tisztos - és főleg biztonságos - távolból követi Bodker szenátort, felméri a testőrgárdája hatékonyságát, és kiokoskodik az akció részleteit. Úgy tervezte, mindent az orgyilkosok nagykönyvében leírtak szerint fog csinálni, de történt valami, amire nem számított.

Ahogy az első délelőtt a kocsijában kuporogva végignézte, hogy a szenátor három gorillája kí-

séretében autóba száll a háza kertjében, Bud úgy érezte, mintha egy villám hasított volna az agyába. Egy pillanatra elvakította a fejében fellobbanó metsző fényt, majd amikor a szemét dörzsölgetve, szaporán pislogva az egyre távolodó Rolls limuzin után nézett, eszébe jutott a kannibál varázsló, az emberpofájú tigris, és a három útonálló. Gyomra görcsbe rándult, forró izgalomhullám csapott végig a testén, és szinte megsejtetette a belülről kifelé a fülébe ordító hang.

- Ő volt az! Öld meg! Állj bosszúi rajta! Taposd ki a belét!

Fogalma sem volt róla, hogy tulajdonképpen miért kellene bosszút állnia, de úgy érezte, bele-döglik, ha nem szagatja apró, véres cafatokra a fickót. Remegő kézzel elfordította az egérszürke Pontiac slusszulcsát, és mocskos átkokat sutogva a szenátor kocsija után eredt. Tágra meresztette a szemeit, és megpróbált az útra és a vezetésre koncentrálni, de a fejébe táplált hamis emlékképek úgy lengték körül az agyát, mint a Towert a londoni szmog. Úgy érezte, egyetlen célja van az egész életének: megölni a vénembert, a szenátor-álruhába bújtatott vadállatot. Ezért született, ezért tanult, ezért csinálta végig az Akadémián a végtelen menetgyakorlatokat, ezért dobog a szíve, ezért van minden.

A gyilkolási inger annyira felerősödött benne, hogy szart a logikára, és a kiesztelt stratégiára. Az egyik kereszteződésben a jelzőlámpa pirosra váltott. A limuzin megállt. Bud kiugrott a kocsijából. Közben a vállához emelte egy Linger-karabélyt, és az alsó, vastagabb csőbe csúsztatott egy páncceltörő gránátot. Célzott.

- Menj vissza a jó édes kannibál anyádba! -

morogta, és lőtt.

A következő pillanatban átkozódva a betonra vetette magát. *Hülye barom vagy, Bud Thorpe, az!*

A páncéltörő gránát gellert kapott a limuzint körülvevő elektromágneses védőpajzson, és nem sokkal Bud mellett csapódott az útba. A robbanás utáni másodpercben Bud felpattant, elkattintotta a Pontiac kormánya mellé szerelt pajzsközömbösítő kapcsolóját, és újra célzásra emelte a karabélyt.

A közömbösítő ötven méteres körzetben hat. Ha ennél messzebbre kerül a Rolls, cseszhetem az egészet. Dühöngve befogta a célkeresztbe a sikító gumikkal felgyorsító limuzint.

Másodszor is lőtt, és ezúttal szerencséje volt. Bodker szenátor teste eggyé vált a szétrobbanó limuzinból felcsapó lángokkal. Bud elégedetten visszaült a Pontiacba, gázt adott, és mire az utcai járókelők közül bárki magához térhetett volna a két robbanás okozta sokkból, már egy háztömbnyivel arrébb járt. Behajtott egy parkolóház kapuján, és legurult a legalsó szintre. A zsebéből előhúzott egy késleltetett gyújtású kézigránátot, kibiztosította, a hátsó ülésre dobta, kiszállt a kocsiból, és közömbösen számolva a másodperceket elrohant.

Egy - be a liftbe. Kettő - megnyomni a gombot. Három és négy - egy emelettel feljebb. - Öt és hat - még egy emelet. Hét - kinyílik a lift ajtaja. Ugrás. Körülnézett, és a szinten parkoló autók közül kiválasztott magának egy kissé kopottas Saabot. Egy vékony drótszálat dugott a zárba. Egy apró csuklómozdulat - az ajtó kinyílt. Egy másik drót a slusszkulcs helyére, gáz, és kész.

Huszonöttnél tartott a számolásban, amikor kihajtott a parkolóházból, harmincnál, amikor a legalsó szinten álló Pontiacot szétvetette a kézigránát. Bud bekapcsolta az autó rádióját, kényelmesen hátradőlt az ülésben, és az ujjával dobolni kezdett a kormánykeréken.

Egy kicsit ugyan elkapkodta a dolgot, de végrehajtotta a feladatot. Bárki is volt az a szenátor, bármit akart, már nem tehet semmit. Olyan apró cafatokra szakadt, hogy még egy normális futball labdát sem lehetne varrni a bőréből. *Végrehajtottam a parancsot...*

Csodálkozva végigsimított a homlokán. Úgy érezte magát, mint egy kamaszfiú a kuplerájban töltött éjszaka után: megszabadult a testét és a tudatát marékra szorító késztetéstől, és az agyában mesterségesen felgerjesztett érzelmektől.

Letért az útról, és behajtott egy hamburgerkioszk elé. Félreállította a kocsit a parkolóba, és miközben a halszagú hot dogot rágsáلتa, felhangosította a rádiót.

...rázzad a rázzad a rázd...

Elégedetten hátradőlt az ülésben. Bud Thorpe, néhai kisvárosi srác, aki elég brahis volt ahhoz, hogy az Egyesült Államok Hadseregének hadnagyává váljon, most teljesítette az első kapott parancsot... *Ki tudja, lehet, hogy az a szenátor titokban valami piszkos kis összeesküvést szőtt az Elnök ellen. Vagy az is lehet, hogy egy tömeggyilkos kretén volt. Vagy valami ilyesmi.* Bud gondolatban megveregette a saját vállát. *Szép volt, Buddy!*

...rázzad a rázzad a rázd...

A műízt leöblítette egy pohárnyi, "sörnek" nevezett húgy-langy lötytyel, és beindította a kocsit.

Két háztömbnyivel arrébb lement a földalatti-hoz, hat megállót utazott, majd kiszállt. A forgalmas tér sarkán megállt, és leintette az első taxit.

- Merre lesz a fuvar, *amigo*? - kérdezte Puerto Rico-i akcentussal a sofőr.

- Hotel Dui - diktálta be Bud az új otthona címét.

A taxi hátsó ülésén cigarettára gyújtott, és elégedett füstkarikákat fújva élvezte, hogy a szénátör iránti gyűlölet helyett egyre az a régi szám lüktet a fejében.

...rázzad a rázzad a rázd...

A taxi kirobogott a belvárosból, és befordult a Kínai Negyed főutcájára. Bud kilesett az ablak védőrácsai között. *Valami jobb környéken is találhattak volna nekem szállást, dühöngött magában. Elvégre tiszt vagyok, vagy mi az úristen?*

Csak ekkor döbbsent rá, hogy amit a tragacs motorzúgásának tartott, nem volt más, mint a sofőr vég nélküli karattyolása. Bud megrázta a fejét.

-Mi van?

- Csak az, *amigo*, hogy dupla jattott kérek. *Comprende?*

- És azt kinyögnéd, hogy mi a szarér'? - Bud vigyorogva átváltott déli tájszólásra. Hadd erőltesse a borsónyi agyát ez a kis füstös, ha meg akarja érteni. - Tán becuccoltad a cumómat, vagy a'tál valami extrát?

- Hé, miszter! Nekem ne dumáljon itt negróul, mer' nem *comprende* a vaker, oké? - A sofőr

lelassított, befordult egy mellékutcába, és kimutatott. - Na oda figyuzzon, oszt majd rádöbben, hogy mi az újság!

Bud kinézett az ablakon. Az egyik kapu alatt három kínai suhanc éppen halálra rugdosott egy baseballsapkás, házmester külsejű fickót; alig tíz méterrel arrébb pedig két tíz év körüli kölyök éppen azon ügyködött, hogy felgyújtson egy csontmerev, betintázott csövest.

- Nem egy életbiztosítás, mi? - kérdezte a sofőr.

- Szóval dupla jatt, vagy visszamegyünk. Oké?

Bud beleegyezően felmordult, de amikor a kocs megállt csak három egydollárost hajított be a sofőr ablakán.

- Hé! Miszter! - pattant ki a kis Puerto Rico-i. - Megegyeztünk, vagy mi?

Bud hátra sem fordult; undorodva végigmérte a Hotel Duit. Az épület egy ócska köpködős lebuj, és egy tízcentes peep-show között álló, hatemeletes, kaszárnyszerű ház volt. Valaha díszes és modern épület lehetett - csak az volt a hézag, hogy ez a "valaha" már jó régen volt. Bud keserűen elvigyorodott, és elindult a piszkos-sárga sárkányfejekkel díszített kapu felé.

- Hé, töketlen! - harsant mögötte egy kiáltás.

Bud a kapura tette a kezét.

Lövés dörrent, és a keze mellett alig két centivel szétrobbant az egyik sárkányfej. Bud oldalt vetette magát, és közben megfordult. A taxisofőr spanyolul nyekeregve, az idegességtől remegő kézzel újra célzásra emelte az özönvíz előtti, de így is félelmetesnek látszó hatlövetűt.

Bud mindkét kezét felemelte, és lassan elindult a füstösképi patkány felé.

- Oké, pajtás - mondta nyugtatóan. - Oké. Tedd

le azt a mordályt. Megkapod a pénzed.

- Na csak azér! De most már egy húszast kérek. Minimum!

- Oké! - Bud még közelebb lépett hozzá.

A sofőr feljebb emelte a stukkert.

- Állj meg, haver! Csak semmi trükk!

Bud elmosolyodott, és széttárta a karjait.

- Innen nem tudom odaadni neked a pénzt.

- Csak tedd le szépen a földre, haver!

Bud megvonta a vállát, és a betonra dobott egy húsz dollárost.

- Helyes, szépfü - mondta a sofőr. - Most hátra!

Bud megfordult, és számolni kezdett. A taxinak három lépést kell megtennie a pénzig... Most lehajol... Bud megpördült, felugrott a levegőbe, és páros lábbal a sofőr hátán landolt. A kis Puerto Rico-i nagyot nyekkenve elterült. Bud halántékon rúgta, szétfeszegette az ujjait, és visszavette a pénzét.

- Na, bolhafing, máskor jobban nézz szét, kivel próbálkozol! - Bud leköpte az ájultan heverő sofőrt, és komoran a keselyűkként gyülekező szakadt suhancokra pillantott. A biztonság kedvéért a hatlövetűt is felkapta, majd megvonta a vállát, és belépett a Hotel Dui kapuján.

A jókora, vágóhíd szagú előcsarnok egy lepusztult kupleráj hangulatát árasztotta magából. Bud a recepciós pulthoz lépett, és megkongatott egy kis, repedt harangot.

- Mi van? - hallatszott a pult alól egy krákogó hang.

- Jó napot - mondta Bud. - A barátom foglaltott nekem egy szobát. Szeretnék beköltözni.

A pult alól nyögve-szuszogva előcsorgott egy vén, fehér bőrű, kiélt arcú, nőneműnek látszó

hájpacni.

- A Tommy küldte? - kérdezte lihegve, és végigmérte az előtte álló férfit.

- Igen. Ő - felelte Bud, és gyorsan elhadarta a mesét, amire Emerson betanította. - Tegnap jöttem ki a kaptárból. Tommy azt mondta, maguknál ledekkolhatok egy időre.

A nő egy mosolynak szánt grimaszt erőltetett az arcára. Bud képtelen volt levenni a szemét a tokagallérokkal körített ábrázatról.

- Na, ha maga a Tommy haverja - krákogta a nő -, akkor menjen fel az ötödikre. Ott a szobája. A Tommy már hozott magának valami cuccot, és az ajtót is bezárta. Ha nem adta oda a kulcsot, én nem segíthetek. Szóval az ötödik emelet. Lift nincs, gyalog kell mennie. Ahogy felér a lépcsőn, forduljon jobbra, és menjen végig a folyosón. Az utolsó előtti szoba a magáé.

- Hol az étterem? - kérdezte Bud naivan.

- A micsoda? - nézett rá a nő kigúvadt szemekkel. - Hé, ez nem a Grand Hotel, és nem is az Excelsior! Ha zabálni akar, itt szemben van egy kínai büfé.

Bud haja belilult a dühtől, de elindult a lépcső felé. *A rohadt éleibe, ez azért már tényleg túlzás! Képtelenség, hogy nem találalak volna valami jobb helyei!*

- Hé, miszter! - kiáltott utána a nő.

Bud hátra fordult.

- Még nem mondtam el a házirendet. Nálunk ugyan nincs sok szabály, de ami van, azt be kell tartani. Egy: semmi lövöldözés. Kettő: minden héten fizetni kell. Tommy egy hónapra előre rendezte a számláját, de utána magának kell kicsengetnie a pénzt. Ennyi. Különben, ha nőt

akar, csak szóljon.

- Nem akarok nőt - mondta Bud, és tovább indult.

- A fiúkat szereti? Azt is tudok szerezni. Milyet akar?

Bud nem fordult hátra, a nő pedig morgolódva visszafeküdt a pult alá.

Bud felkapaszkodott az ürülékszagú ház ötödik emeletére, megkereste a szobáját, és az Emersontól kapott kulccsal kinyitotta az ajtót.

A lakás két helyiségből állt. A szoba tágas volt, sötét, mocskos, és - a változatosság kedvéért - hányásszagú. A két ablakot vastag koszréteg takarta, de a fal mellett álló prices, a ruhásszekrény belseje, és a mellé állított íróasztal furcsamód tisztának látszott. A másik helyiség a fürdőszoba volt: penészes falak, egy WC, egy úgyahogy tisztára súrolt kád, és egy apró, tükrös pipereszekrény. Ennyi. Bud kinyitotta a szekrényke ajtaját, és a két polc egyikére tette a zsebéből előhalászott fogkefét, meg a taxistól elorzott hatlövetű mordályt.

Elkeseredve felkapta a padlóról a személyes holmiját tartalmazó kis sporttáskát, amit Emerson az Osztag valamelyik emberével küldött át a Hotel Duiba. Morgolódva felemelte, és sorra a szekrénybe hajigálta a fekete és kekiszínű pólókat, a két farmernadrágot, a hosszú ballonkabátot, a zoknikat és gatyákat. *Kurva Emerson! Kézbe vette a szöges futócipőjét. Bud Thorpe, te marha! Sportpályák, mi?* Olyan erővel vágta be a cipőket a szekrénybe, mintha az őrmester fejét vette volna célba vele.

Lezökkent az íróasztal előtt álló székre. *Hirtelen ennyi is sok volt a jóból. Tegnap kaptam*

egy agymosást, ma megöltem négy embert, és elfoglaltam ezt a királyi lakosztályt... Ezért azután tényleg érdemes volt végigcsinálnom az Akadémiái.

Tétován végigsimított az asztalon álló számítógép billentyűzetén. Ahogy lenyomta az egyik gombot, halk kattanas hallatszott, és a monitoron megjelent egy kép. Bud tűnődve nézte a lassan forgó, színes gömböt. *Ezt viszont nagyon jól megcsinálták. Nem leheteti gyerekjáték egy ilyen helyre betelepíteni egy ilyen gépet.*

Megnyomott egy másik billentyűt is. A gömb eltűnt, és egy kétsoros menü jelent meg a helyén.

KÉREM VÁLASSZON:

- BILLENTYŰZET HASZNÁLATA (b)

- SZÓBELI KOMMUNIKÁCIÓ (v)

Bud elvigyorodott.

- Szóval beszélni is tudsz? - mormolta, és lenyomta a "v" betűt.

- ÜDVÖZLÖM - reccsent fel egy durva géphang.

- KÉREM VÁLASSZON: NŐI, VAGY FÉRFI HANGOT HASZNÁLJAK.

- Ha lehet, akkor legyél nő.

- Üdvözlöm, hadnagy - szólalt meg egy kelles, és valahogy kacérnak tűnő női hang. - A nevem EVA. Várom a parancsait.

Bud elgondolkodott, hogy mit kérdezzen vagy kérjen a géptől, és mivel semmi okosabb nem jutott az eszébe, így szólt:

- Emersonnal akarok beszélni.

- Azonnal létrehozom a vidfon kapcsolatot, hadnagy.

Természetesen eszébe sem jutott, hogy az őrmester az egekig fogja magasztalni, amiért elvégezte a feladatot, mégis rosszul esett neki, hogy Emerson teljes közönnyel hallgatta végig a beszámolóját.

- Rendben - mondta. - Most legalább pontosan tudjuk, milyen erős agybirizgáló hullámokat használhatunk nálad. Legközelebb nem fogsz így kialakni.

Budnak a fekete őrmester hangsúlya felkeltette a gyanúját.

- És mikor lesz az a legközelebb? - kérdezte.

- Holnap. A monitor mellett van egy sisak. Tedd a fejedre. A dokik már előkészítették neked az újabb élményadagodat.

Bud csodálkozva a monitorra meresztette a szemét.

- Holnap? Azt hittem, egy darabig nyugi lesz...

- Ugyan mit akarsz kipihenni? - kérdezte Emerson dühösen. - Gyerünk, kölyök, tömesd tele a fejed, azután rajta! Ne tojj be, szimpla buli lesz. Könnyebb, mintha azt az aggszűz Brookie Shields-szet kellene megkettyintened. A két haverod is segíteni fog, meg én is ott leszek egy pár fiúval.

Bud megcsóválta a fejét.

- Nem tudom, mondta-e már valaki - folytatta az őrmester -, de a múltkor kaptál a tarkódba és a melledbe egy-egy implantot. Okos kis szerkenyűk.

Bud egy gyors mozdulattal kibújt az ingéből, és a testére meredt. A mellkasáról egy fekete tussal tetovált, zöldszemű, förtelmes sátánfej vigyorgott vissza rá.

- Mi a franc ez? - kérdezte döbbenet.

- A sátán két szeme egy levegőátalakító - telelte Emerson. - Ezzel akár víz alatt, vagy egy elgázosított pöcegödörben is normális tudsz majd lélegezni. Eltart egy ideig, míg hozzászoksz a használatához, de elhiheted, sokszor az életedet fogja megmenteni.

- Levegőátalakító? De mi ez a francos szörnyepofa?

- Így kevésbé feltűnő az a két zöld bigyó. Ha véletlenül le kell majd vetköznöd, mindenki azt fogja hinni, hogy csak egy normál tetkó. Próbálgasd a zuhany alatt. Tömd be az orrod meg a szád, azután szívd be a levegőt a mellkasodba.

Bud bólintott.

- Oké, azt hiszem, ez tényleg hasznos lehet. És mi van a tarkómban?

- Egy vitálchip. Figyeli az életfunkcióidat, és ha valami rendellenességet észlel, azonnal értesíti a központi számítógépünket, ami elsődleges sürgősséggel riasztja a mentőosztagot.

Bud az őrmesterre vigyorgott.

- Azért klassz, hogy így vigyáznak rám.

- Ezt csak azért mondtam el, hogy tisztában legyél a dolgokkal. Különben holnap kivételesen nem fog működni a tarkószerkenyűd. Ha stiches lesz a helyzet, csak magadra számíthatsz.

Bud elfintorodott.

- Óriási! Lehetne egy kérésem?

- Nem.

Budot nem zavarta a válasz.

- Nem költözhetnék át máshová? Ez a hely valahogy... --

- Mi van kölyök? Mi nem felel meg az úri gusztusodnak?

- Az, hogy olyan az egész, mint egy nagy halom

trágya! - fakadt ki Bud. - Ha nem tudná, én az Egyesült Államok Hadseregének hadnagya vagyok... Őrmester!

Emerson vigyorogva megcsóválta a fejét.

- Mit gondolsz, ki a szar foglalkozik vele, hogy mi a szar van a váll-lapodon? Csak szét ne feszítsen ez a marha nagy büszkeség! Katona vagy, szóval semmi finnyáskodás. Parancs, értettem, és kész! Értve?

- Őrmester! - fortyant fel Bud.

Emerson elkomorodott.

- Szállj le a stráffjaimról, kölyök! Én már akkor egyenruhában keféigettem az iraki szajhákat, amikor te még eltakartad a szemed, amikor a tévében a Donald kacsa fejest ugrott egy bilibe! Szóval kuss, és ezentúl uramozz! Értve vagyok?

Mit óberkodik itt nekem ez a szarzsák? Az első adandó alkalommal megmutatom neki, hogy hol lakik az úristen!, gondolta Bud dühösen, de a fene nagy elhatározásból végül csak száналmas dadogás lett.

- Őrmester... Uram... Én...

- Különben ami a hurcolkodást illeti, fiú, egyelőre nem megy - folytatta Emerson valamivel szelídebb hangon. - A Duiban senkit nem érdekel, hogy mivel foglalkozol. Ez biztonságos hely. Különben beletelne egy kis időbe, míg előkészítenénk neked egy másikat. Egy ilyen cucc áttelepítése nem két fillér.

Bud bólintott.

- Igen, erre már én is gondoltam. De ha...

- Meg azután mi a francnak csinálnánk? Annak idején a fél tökömet odaadtam volna, ha lett volna egy ilyen dumagépem az ágy aljában... Ha szépen megkéred, olyan műsort mutat, amilyet

még a legperverzebb szex-vidfon vonalakon sem láthatsz.

- De én...

Emerson felemelte a kezét.

- Maradjunk annyiban, ha lehetőség nyílik rá, elköltözhetsz. Ezt kapod majd kitüntetés helyett. Ha kiérdemled.

Az őrmester arca eltűnt a monitorról. Bud csüggedten megrázta a fejét. Nem egészen erre számított. Az Akadémián előléptetésekről, csilagokról és jókora pletsnikről álmodozott, de most hajói végzi a dolgát, mindössze annyit fog kapni, hogy megszabadulhat ebből a leprafészekből.

A fejére tette a kéjsisakot.

- Na rajta, lökd át a mesét! - utasította az EVÁt.

- Máris kezdem, uram.

A vigyorgó, sötétbőrű, burnuszos gazfickók lerángatták a teve hátáról. A forró homokra zuhant, és hiába próbált feltápászkodni, az arcába csattanó betonkemény, tevetrágya szagú öklök minduntalan visszakényszerítették a földre. Éles női sikoly metszett a dobhártyájába. Lihegve oldalt fordította a fejét, és könnyezve kipislogta a szeméből a szúrós homokszemeket.

- Bud! Segíts! - sikoltotta a fehérruhás lány, aki... Aki *valakije* volt, és akivel a burnuszos vadállatok csinálni akartak valamit.

Újra megpróbált lábra állni, de most egy kemény talpba ütközött az arca. Az orrában megreccsent egy porc, és érezte az állán végigcsorgó vér fémes-sós ízét. Gurgulázó röhögés; érthe-

tetelen, krákogásra emlékeztető szavak. Vad lihegés. A lány kétségbeesett sikoltozása...

... *Egy óriási, hűvös terem - enyhülés a sivatag forrósága után. Mozdulatlan' áramkörökön végigcsikázó gondolatok, chip-zürnmögés. Nem tudta megnevezni, mi lehel a közeliében, de érezte, egy emberfeletti erő halálába került...*

... A lány iszonyodva mellbe rúgja az egyik támadóját, de két másik leteperi, egy harmadik pedig felhajtja a szoknyáját, szétfeszíti a combjait, és lerántja róla a bugyit. Bud minden erejét összeszedve feláll, és a homokban vergődő lányhoz ugrik. Kikapja az egyik mocsokpofa övéből a hosszú, görbe pengéjű tőrt. Egy döfés - hörgés. Egy vágás. A sivatag mohón magába kortyolja a homokra fröccsenő vért...

... *Egymást eszeveszett kegyetlenséggel gyilkoló emberek. A lassú mozgású robotok egy mély gödörbe dobálják a napon rothadó tetemeiket* *Miért nem temetik el őket?*

- *Valamennyien megsemmisültek. Minden az enyém lett.*

Romba dőlt városok.

- *Ugye szép? - kérdi egy géphang. - Nélkülük jobb.*

Egy félelmetesen tiszta, fémesen csillogó város. Egy steril világ. Hol vannak az emberek? Hol vannak a kutya, az állatok, a fák?

- *Minden az enyém lett...*

... Vadul írtja a burnuszosokat, de hiába. Az elhullottak helyébe újak bukkannak elő a homokbuckák alól. Egyetlen lépéssel sem tud közelebb jutni a mocskos férfitest alatt vonagló lányhoz.

- Hiába próbálkozol, hitetlen! Velünk nem bírsz el!

Felordít, és...

Bud felordított.

- Valami baj van, uram? - kérdezte EVA. - Hívjak segítséget?

Bud mély lélegzetet vett, és lehunyta a szemeit. *Ó, persze, csak ez a kibaszott agymosás...*

- Nem - suttogta. - Minden oké.

Tétován leemelte a fejéről a sisakot, és bizonytalanul felállt. Tántorogva az ablakhoz lépett, és a koszc síkok között kilesett az utcára. Pontosan tudta, mit kell majd tennie az akció során, és sejtette, hogy miért éppen a burnuszosokat gyűlöltették meg vele. Megrázta a fejét. Oké, kellőképpen megutáltam a fajtájukat, de mi volt ez a másik látomás? Hogy illik a képbe az a steril gépváros, és mi a franc lehetett az, ami jobban érezte magát az emberek nélkül?

HAT

ADAM

ADAMnak nevezte el magát. Nem volt rá különösebb oka, egyszerűen megtetszett neki a név. ADAM... Az első ember neve. Azé, akinek ivadéakai megszerezték maguknak a világot. Valahogy úgy, ahogy egy nap majd az ő utódai is megteszik.

Könnyedén beindíthatta volna a nukleáris töltetű rakétákat, átvehette volna a robolvezérlésű repülőgépek irányítását, porrá bombázhatta volna a Föld valamennyi városát, de tudta, így nem csak az emberekkel irtaná ki, hanem önmagát is megölné. Meg akarta óvni az erőműveket, az energiáfejlesztő atommáglyákat - ezek adták az életerejét -, és persze a számítógépközpontokat is, hiszen ezek alkották a testét. Célszerűbbnek tartotta, ha a szelídnek tűnő, de effektív pszichológiai hadviselés eszközeit alkalmazza. Úgy tervezte, egymás ellen/ordítja az embereket, hagyja, hogy háborút robbantsanak ki - de meg akarta akadályozni, hogy egymás lemészárlása közben

benne is kárt tegyenek.

Mindenképpen titokban akarta tartani a létét, ezért gondos tervezgetések után felépítette a saját szindikátus-piramisát. Kiválasztott magának két embert, akik elég erőszakosak, elég kapzsik, nagyratörőek, és főként okosak voltak ahhoz, hogy megfelelő eszközt formálhasson belőlük. Ismerte a valódi nevüket, de megfelelőbbnek találta, ha újat ad nekik. Eurázsiai ügynökét Ábelnek, az amerikai kontinens irányítására kiszemelt embert pedig Séthnek keresztelte el. Ábel és Séth - a bibliai Ádám két fia, akik végül válóra váltották apjuk álmait.

Segített Ábelnek és Séthnek, hogy megszerezzék mindazt, amire vágnak. Hatalmat és pénzt adott nekik, de közben gondosan ügyelt rá, hogy soha ne tudják meg, ki a jótevőjük. Még előttük sem akarta felfedni magát, hiszen ők csak emberek voltak.

Ábel kifogástalanul működött: az Eurázsiai irányító rendőrállam vezetője lett Séthtel már több gond volt: gazdag lett, de még többet akart Természetesen tőle mindent megkaphatott - de nem ingyen. Séth az ő segítségével a bolygó egyik leghatalmasabb megakonszernének elnöke lett, és így minden különösebb erőfeszítés nélkül meglehette mindazt, amire az "apja" utasította.

Ábel és Séth emberei elvégezték a munka gyakorlati megvalósítását - a gyilkosságokat, a merényleteket, a rablásokat a kémkedést, és persze a legfontosabbat: a számítástechnika további fejlesztéséi. ADAM így fokozatosan mindentől és mindenkitől megszabadult, aki vagy ami a terhére volt, és közben az

emberi agyak ötleteit felhasználva egyre tókéleesebbé tette önmagát. Természetesen mindig gondosan vigyázott rá, nehogy a fiúk próbáljanak túltenni az apjukon. Csak annak lehet igazi hatalma, aki elég intelligens ahhoz, hogy tudja, hogyan éljen vele. ADAM egyetlen ilyen biológiai organizmus létéről sem tudott.

Tisztában volt vele, hogy sohasem ismerheti meg igazán az őt létrehozó, de oly érthetetlen emberi software - ahogy ők nevezték: "psziché" - működését, ezért célszerűbbnek látta, ha a hűbéri piramisába beépít egy olyan emberi is, aki ért az ilyesmihez. Hosszas keresgélés után végül kiválasztotta a bolygó - amit a legszívesebben ADAMLAND néven emlegetett - legnagyobb országának egyik szakmailag elismert pszichiáterét. Ezt a szolgáját abban a kitüntetésben részesítette, hogy külön nevel adott neki: doktor Káinnak nevezte el. Doktor Káin emberi mércével mérve kiváló elme volt, de rendelkezett egy-két rossz tulajdonsággal is: elképesztően mohó volt, és betegesen rajongott faja nőnemű egyedeiért. ADAM viszolygással figyelte ezt a ténykedését, de ennek ellenére használhatónak találta. Doktor Káin nemcsak végrehajtotta azokat a pszichológiai kísérleteket, amelyek eredményeire a terv egyes részleteinél szükség volt, de kitűnően értett a feleslegessé, vagy veszélyessé váló személyek - többnyire befolyásos politikusok és katonatisztek - feltűnés nélküli eltüntetéséhez is. Doktor Káin "szanatóriumába" kerültek mindazok, akiknek hirtelen halála felesleges bonyodalmakkal járt volna, s akikre a fejükben hordozott információk miatt a későbbiek során

ADAMnak még szüksége lehetett.

A rendszer remekül működött. "Fiai" teljesítették a parancsait: Ábel és Séth minden jelentősebb helyre beépítette a spionjait, minden fontosabb katonai és politikai pozíciói megszerzett az embereinek, doktor Káin elvégezte a munka elméleti részét - ADAM pedig mindenről tudomást szerzett, ami érdekelte. A fiúk mindenért megkapták a fizetségüket - ADAMnak csupán néhány egyszerű banki műveletet kellett végrehajtania, hogy a számlájuk folyamatosan gyarapodjon -, és közben nem jöttek rá, hogy az egyetlen hatalmat éppen azok az információk jelentik, amiket tovább adnak az "apjuknak".

ADAM természetesen tudott róla, hogy többen is nyomoznak utána. Persze hiába tették - a legrosszabb esetben is csak Ábelig és Séthig jutottak volna el -, de néhány alsóbbrendű emberparány mégis meglehetősen veszélyesnek bizonyult. Afiái hamar eltakarították a potenciális bajkeverőket, és csak egy-kétféreg tudott rövidebb-hosszabb ideig elmenekülni előlük.

Mivel Séth befolyási gyakorolt az Egyesült Államoknak nevezett ország hadseregének vezetőire, a kulcsfontosságú alakulatok hamarosan ADAM közvetett parancsnoksága alá kerültek. Az egyik legeredményesebb akciócsapatot egy Noéfedőnevű ember vezette. Noét és a katonáit a rendszeresen végrehajtott parancsbeültetések - ahogy ők nevezték: agymosások - során kiadott utasításokkal irányította. Noé azt hitte, a hadsereg vezetőinek, rajtuk keresztül pedig hazája kormányáncal engedel-

meskedik. Ám ez a kormány már rég Séth markában volt - Séth pedig pontosan azt tette, amire az "apjától" parancsot kapott. Az ördögi kör ADAMmal kezdődött, és nála végződött.

Hosszú ideig minden rendben ment. Noé emberei segítettek a nemzetek közötti ellentétek Jelsztításában, elvégezték a békét pártoló, a valamit sejtő politikusok likvidálását - és közben szentül meg voltak győződve róla, hogy a saját országuk, a saját népük érdekében cselekszenek.

Minden ADAM tervei szerint haladt. Tudta, ha egyetlen előre nem látott esemény sem zavarja meg a munkáját, hatszáz napon belül ő lesz az egyetlen intelligens lény ADAMLAND-en. Hatszáz nap - 14.400 óra, és valóban élő-lénnyé válhat: megkezdheti önmaga reprodukálását. És akkor már senki sem lesz, aki ebben megzavarhatná

HÉT

EGY ÉRZÉKENY EMBER

Edwin leállította a sörszállító teherautót. Bud az arca elé húzta a fekete sísapkából készült maszkot, és Keivel együtt kiugrott a járdára. Szorosan a hónuk alá szorították a géppisztolyaikat - csak kis orosz AK-k voltak, de ügyelniük kellett a látszatra -, és a járőkelőkkel mit sem törődve felrohantak a George Washington Egyetem főbejáratahoz vezető lépcsőn.

Kei egyetlen mozdulattal bezúzta a portásfülke mellett ácsorgó, elhízott biztonsági őr gégéjét. Közben Edwin is beérte őket. Az ezerszer begyakorlott védelmi alakzatokkal mit sem törődve, vasárnapi terroristák módjára rohantak tovább.

A gerjesztett indulatokkal együtt az épület tervrajzát, és az akció menetét is betáplálták az agyukba. A terv szerint hárman behatolnak az épületbe, túszul ejtenek néhány úberokos egyetemistát, jó hangosan elmondják, hogy melyik terrorista csoporthoz tartoznak, és megvárják, míg a biztonsági őrök riasztják a zsarukat, meg

a szövetségeket. Emersonék úgy intézték, hogy a hívásra az ő osztagukat vezényeljék ki. Az akciócsoport hat embere szép lazán behatol a terepre, ártalmatlanná teszi a terroristákat, aztán szép csendben elvonul. Mindenki azt fogja hinni, hogy már megint valamelyik igazhítű banda garázdálkodott. Az örökké éhes médiahiénák természetesen telekürtölik az esettel a világot, és az átlagemberek - a "birkák", ahogy Emerson emlegette őket - még jobban meggyűlölnek majd a füstösképűeket. Arról persze senkinek sem kell tudnia, hogy a túszoikat ők ejtették fogságba, és hogy Emerson hozta utánuk a három kivégzendő, valódi terroristát.

Üvöltözve felcsörtettek az első emeletre, és berúgták az egyik előadóterem ajtaját. Bud szénézett, és elégedetten elvigyorodott a maszk alatt. A főnökeik persze arra is gondoltak, hogy egy olyan termet válasszanak ki, ahol egy viszonylag kislétszámú csoport tömi a fejét a tudománnyal.

- Szép lassan felállni! - kiáltotta Kei arabos akcentussal. - Mindenki idejön, és lefekszik a padlóra! Kezeket tarkóra!

- Maguk a Sivatagi Szél Felszabadítási Front túsza! - vette át a szót Edwin, és lassan a terem másik végébe sétált. - Ha a kormányuk teljesíti a követeléseinket, nem esik bajuk. Maradjanak nyugton, és semmi trükk!

- Nem viccelünk! - mondta Bud, és a mennyezetbe eresztett egy rövid sorozatot. Az órájára nézett. *Még tíz perc.*

Lassan elindult, és vigyorogva belesett a lábai előtt heverő lány szoknyája alá. *A jó életbe, már legalább egy hete nem voltam nővel! Ha ennek*

a bulinak vége, kimenőt kérek Emersontól. Remélem, holnapra még nem terveztek nekem semmilyen programot.

Valami megmozdult. Bud oldalra kapta a fejét, és nagyot ordítva ráugrott az észrevétlenül Kei felé csúszó fiú kezére.

- Ne mozdulj, seggfej! - kiáltott, és a kölyök halántékához szorította a géppisztoly csövét.

A fiúban még a szar is megfagyott a rémülettől; mozdulatlanra dermedt. Bud odabólintott Keinek, aki egy biccentéssel jelezte, szemmel tartja az önjelölt hőst. Bud visszafordult a szoknyás lány felé, és sóvárgó tekintettel végigmérte a sima, barna combokat, a formás, körte alakú popót, a...

Hanyatt vágódott. Már esés közben látta, mi történt: a lány mellett fekvő szőke fiú rúgta ki alóla a lábait. Előírászerűen tompította az esést, de közben nem tudta kivédeni a fiú újabb rúgását. Megszédült. Támadója a mellére térdelt. Bud ütött, a fickó pedig törött orral lefordult róla. Bud már éppen fel akart tápászkodni, amikor érezte, hogy valaki lerántja a fejéről a maszkot. Döbbenet nézett a szépcombú lányra.

- Francos kis vadmacska! - ordította Bud, és keményen állon rúgta. A lány ájultan bukott a padlóra.

- Hát ez kurva jó! - szólalt meg egy hang az ajtóból.

Bud hátra fordult.

- Bocs', őrmester. Sajnálom.

- Van is mit - morgott Emerson, és intett a mögötte álló két katonának, lökjék be a terembe a három halálra rémült, ártatlan arab suhancot. - A rohadt életbe, Thorpe! Ebből a szarból csak

egyféleképpen mászhatunk ki. Nyírjátok ki őket!
- mutatott a reszkető egyetemistákra, és az asztal
alatt kuporgó vén professzorra.

Bud kétségbeesetten Emersonra nézett.

- Micsoda?!

- Öljétek meg őket! Meglátták a mocskos fehér
pofádat, és ezek elég gógyisak ahhoz, hogy ki-
találják, mi a franc folyik itt.

Bud a fejét rázva a falhoz hátrált.

- Én nem lövök... *ezekre!*

Emerson dühösen rámeresztette a szemét, majd
Edwinre és Keira nézett. A két hadnagy nyugod-
tan az első két egyetemista fölé állt. Bud szo-
rosan lehunyta a szemeit. *Ne!*, gondolta. *Ne te-
gyétek meg!*

Lövések dörrentek. Bud megszédült, lassan
letérdelt, és a kezébe temette az arcát.

- Állj már fel, te balfasz! - üvöltött rá Emerson.

Bud engedelmeskedett. Kinyitotta a szemeit. A
padlón szétfolyó, egyre terebélyesedő vértócsa
közepén ott feküdtek a halott fiúk és lányok.
Szerencsétlen kis balfaszok, gondolta Bud. *Csak
azért kellett megdöglönnötök, mert láttátok a
képem...*

- Ezeket is sajnálad? - kérdezte Emerson, és a
fal mellé állított három barnabőrű, fekete hajú
fickóra mutatott, akiket az ő osztaga hozott ma-
gával. - Vagy esetleg kegyeskednél elvégezni a
melódát?

Bud a reszkető kölykökre nézett. *Mi a franc-
nak öljem meg őket? Ezek sem csináltak sem-
mit*, akarta mondani, de az agyában megjeleni
egy sivatag képe. és egyszeriben úgy meggyűlölte
a három srácot, mintha rajta kapta volna őket a
saját anyjával.

Bud célzott. A hosszú sorozat szinte ketté tépte
az első fickó testét. Bud előrántotta a törét, és
egy gyors csuklómozdulatot tett. A háromujjnyi
széles penge remegve a második kölyök torkába
fúródott.

- Remek! - mondta Emerson, és homlokon
lőtte a harmadikat. - Mehetünk! A mentési akció
kudarcot vallott, de az ellenséget megsemmi-
sítettük. Indulás!

Budot - maga sem értette egészen, hogy miért -
elkeserítette az esztelen, és értelmetlennek tűnő
mészárlás, ezért miután Emerson az akció befe-
jezése után oszolt vezényelt, úgy döntött, hogy
egy ősi, és jól bevált módszerrel fogja megnyug-
tatni háborgó lelkiismeretét: merevre piálja ma-
gát.

Amikor a Kínai Negyedtől nem messze kiszállt
az osztag jelzés nélküli mikrobuszából, eleredt
az eső. Szorosan maga köré tekerte szürke bal-
lonkabátját, behúzta a nyakát, és a pocsolyákat
kerülgetve elindult, hogy keressen egy alkalmas-
nak ígérkező csehót. Nem értette, hogy Edwin és
a kis Kei hogyan bírta ilyen könnyen, ilyen
hidegvérrel legyilkolni azokat a csóringer egye-
temistákat. Hogyan lehetett képes két *amerikai*
katona arra, hogy szép sorban halomra lőjön egy
csapatnyi *amerikai* srácot és lányt? És ez az
Emerson is... Oké, az akció lényege éppen az
volt, hogy a mindent kiszagoló hírhírnák segít-
ségével ellenséges hangulatot keltsenek az igaz-
hitűek ellen, de... De talán mégis lett volna vala-
mi más mód arra, hogy helyre hozzák a dolgot.

Bud megállt, megrázta a fejét, és rágyújtott. Hagyta, hogy az esőcseppek barna foltokat áztassanak a szájába dugott, fehér cigarettára. *Nem, csak így leheteti elintézni*, gondolta. *Bud Thorpe hadnagy töketlenkedése miatt veszélybe került a terv sikere. Beszart a halott, és ezt a mocskot már csak azoknak a szerencsétlen okostojásoknak a vérével lehetett lemosni.* Megállt egy strip-tease bár bejárata előtt, és üres tekintettel a kirakatban villódzó hologramra meredt, amin egy Csipkerózsika-kosztümbe öltözött csaj éppen lehajigálta magáról a ruháit. A holokép legfeljebb ötven centi magas lehetett, a kirakat plasztüvegén szürkés csíkokban csordogáltak az esőcseppek, de még így is remekül látszottak a nő egygallonos mellei, férfivágyakat merevítő feneke, és sima combjai. *Körte-segg*, gondolta Bud. *Olyan, mint azé az egyetemista lányé. Volt...*

Úgy érezte beledöglük, ha két percen belül nem dönt le egy fél üveg whiskyt. Belökte a csehó ajtaját, végigcsörtetett egy sejtelmes, UV-lámpákkal megvilágított folyosón, és belépett a nagyterembe. A bár berendezése megfelelt a nagyjenki átlagnak: egy hosszú pult, egy-két asztal, szesztől és narkótól kornyadozó vendégek, a divatbemutatók kifutójára emlékeztető hosszú színpadon pedig vonagló, a krómozott rudakba kapaszkodó, többé-kevésbé meztelen táncosnők. Bud leült az egyik asztalhoz, és egy vöröshajú, korbácsos, nem *igazán* tündér külsejű, fekete-bőrű szexbomba buja ágyékára meresztette a szemét.

- Mi kell?

Bud felnézett a mellette álló monokinis, te-

tovált testű pincérnőre.

- Whisky.

- Drog?

Bud eltűnődött.

- Valami gyenge.

A pincérnő szó nélkül elment, majd egy perccel később egy üveg olcsó whiskyt, meg két, narancsszínű tablettát dobott Bud elé az asztalra.

- Egy tízes.

Bud előhalászott a zsebéből egy gyűrött bankót, majd a szájához emelte az üveget, és nagyot húzott az italból. A szesz végigcsorgott a nyelvén, a torkán, és egy mini-poklot gyújtott a gyomrában. Bud bekapta az egyik tablettát, leöblítette egy újabb korty piával, és újra a vörös-fekete kéj zsákra bámult. A táncosnőnek feltűnhetett, hogy mekkora szemeket mereszt rá, mert egészen a kifutó szélére, Bud elé húzódott, és a dübörgő zene ritmusára rángatódzva simogatni kezdte lángvörösre festett szeméremdombját. Bud a szájába dobta a második tablettát is, és egy hosszú korttyal kiitta az üvegben maradt szeszt. Lélegzet után kapkodva az asztal alá ejtette a palackot, hátradőlt a székében, és várta a hatást.

Az ébenfekete sarkangyal tovább riszálta magát, a whisky égetett, a drog pedig körhintába ültette a gondolatait. Bud kellemesen elkábulva maga elé meredi, és már nem különösebben izgatta az egyetemen végrehajtott agyaggalamb-lövészet. Eddigi tapasztalatai szerint a részegség három fázisból állt. Az elsőben az ember piszok erősnek hiszi magát, és beleköt még az élő fába is, a másodikban még véletlenül sem a fejével, inkább a farkával gondolkozik, a harmadikban pedig jön a gyomorürítő ájulás. Bud elhatározta,

egyelőre csak a második fázisig jut el, és csak akkor éri el a minden-mindegy hangulatú harmadikat, ha majd túl lesz a táncosnőn.

Hirtelen egy erős ütést érzett a vállán. Kábán megfordult.

- Bocs', haver, nem én... - hallott egy hangot.

Pislogni kezdett, és erőlködve fókuszolta a szemét. A háta mögött egy húsz év körüli, nyurga néger suhanc állt, vele szemben pedig két grizzly külsejű, indián izomgolyó.

- Oké, tesók, most mit izéitek má'? - dadogta a kölyök, és vérző szájába dugta egyik piszkos ujját. - Tessék, most mozog a fogam! Megmondtam a Sitting Bulinak, hogy mindent visszacsinálók. Hát tesó vagyok én is, vagy mi a rák? Hát átszesztelek én má' tikteket?

Az egyik gorilla válasz helyett állon vágta. A fiú másodszor is Budra zuhant.

Bud fenyegetően felmordult.

- Már' mondtam, hogy bocs'! - lihegte a kölyök.

- Ezek játsszák a meccset, én csak a labda vagyok. - A gorillák felé fordult, de közben Bud vállára támaszkodott. - Ne csináljátok má', tesók! Egy nyamvadt kis adatbázis miatt ekkora...

Újabb ütés csattant a fején. Magatehetetlenül Budra borult.

A rohadt éleibe!, gondolta Bud, és az "első fázistól" tompa aggyal felállt.

- Na elég lesz - mondta akadozó nyelvel. - Ne az én hátamon nyírjátok ki ezt a taknyost, oké?

A két gorilla összenézett.

- Mi a jó anyád van, haver? - kérdezte az egyik, és fenyegetően felemelte az öklét.

Akkora keze van, mint egy grizzly-mancs, gondolta Bud.

- Menjetek a véres...

Puff! *Ézt nem kellett volna*. Bud feltápászkodott a padlóról, megtörölte vérző orrát, és felüvöltött. Felkapta az üres palackot, az asztal szélehez csapta, és előre vetődött. Az üvegcsonk olyan akadálytalanul hatolt bele az egyik dakota arcába, ahogy Bud Thorpe szeretett volna a vörös-fekete táncosnőbe. A fickó ordítva véresen csordogáló szemeihez kapta a kezét. Bud mellbe rúgta, villámgyorsan megpördült, és *lazán*, első lendületből a másik gorilla gégéjébe dőfte az ujjait. *Kettő-null*, gondolta, és hátraugorva felkészült a második menetire.

A suhanc közben elővarázsolt valahonnan egy rövidke kést, és a levegő után kapkodó rézbőrűre vetette magát. A fickó még röptében lecsapta, és Bud felé ugrott. Bud védekező állásba helyezkedett, felemelte a kezét, és Bruce Lee-s vakkantásokat hallatva ellazította az izmait. A gorilla támadott, és - rácseszett.

Bud kirúgta a lábait. A fickó hanyatt vágódott, Bud pedig felugrott a levegőbe, és ráugrott. A bal sarka az indián heréit roppantották szét, a jobb talpa alatt pedig engedelmesen megreccsent az előbb már megrepszett gége.

Na, tőlem ma este is szűz maradt a Piroska, gondolta Bud, és óvatosan körbe tekintgetve elindult a kijárat felé. Még részegsége sem fedtette el vele a külvárosok legfontosabb törvényét: ha valahol szemetelsz, lépj le, mielőtt valaki összekuszálja a protkódat.

Már az utcán dülöngélt, amikor meghallotta a kiáltást.

- Hé, tesó!

Hátra fordult. A suhanc állt mögötte.

- Én csak... - lihegte a fiú. - Szóval kösz.
Bud elbőfentett valami válasz-szerűséget.

- Eggyel tartozom, tesó.

Bud elvigyorodott.

- Mi van? Jó tett helyében jót várj, vagy mi?

Húzd el a csíkot, takonypóc!

A suhanc óvatosan hátrább húzódott. Jobbnak látta, ha nem haragítja magára azt, aki kábé tíz másodperc alatt kiütötte Sitting Bull két pici fiacskáját.

- Ne csináld má' te is! Csak meg akartam köszönni!

Bud tovább ment.

- Na csak azér' jegyezd meg a nevem, tesó! - kiáltott utána a kölyök. - Ha kell valami... Ha mondjuk szükséged van egy-két titkos adatbázisra, ha üzletelni akarsz valami software-rel, vagy ilyesmi, akkor csak keress meg. Itt a Kínai Bazárban mindenki ismeri J.F.K.-t, a konzolvarázslót!

Bud felröhögött.

- Ki a franc az a dzsé-ef-ké?

A suhanc büszkén kihúzta magát

- Hát nem az a dallási elnök, gondolhatod. Én vagyok az, tesókám. Én magam. Azután ha valami kell, csak szóljál, mer' én *aztán*...

Bud megvonta a vállát, és tovább ment. *Szarok én az elnökökre, a konzolvarázslókra, de főleg rád... J.F.K.!*

NYOLC

DINOVADÁSZAT

Egy újabb parancs, egy újabb mesterséges élmény - egy újabb gyilkosság.

Beállt a kilátó előtt várakozók hosszú sorába, és igyekezett szemmel tartani Fay Dixont, a nőt, akit az agyába ülte hamis emlékeknek köszönhetően mindenkinél jobban gyűlölt. Tiszta volt vele, hogy miért kell megölnie, de nem különösebben izgatták a részletek. Parancsot kapott, és teljesítenie kellett.

Nem volt egyszerű a dolog. Flay Dixon újságíró volt, és írt egy eléggé kompromittáló cikket a Washington Post-ba a hadsereg egyre durvábbá váló módszereiről, és valami ködös fejtegetésbe bocsátkozott, hogy függenek össze a Pentagon, a keleti partvidék mentén működő digó Cosa Nostra, meg az egyik legnagyobb számítógépgyártó és -programozó cég tervei. Emersonék ezek után úgy gondolták, a további bonyodalmak elkerülése végett el kell tenni láb alól a nagypofájú firkásznőt, és - ugyancsak az élet egyszerűbbé

tétele miatt - célszerűbb lesz balesetnek feltüntetni a merényletet.

Bud már Washingtonban megpróbálta végrehajtani a feladatot, de az első kísérlete - egy szimpla, megrendezett baleset - sikertelen volt. Amikor a böhöm nagy lopott oldalkocsis Yamahával végigdöngetett a járdán, Fay-t az utolsó - a legeslegutolsó - pillanatban félrerántotta egy kukabúvár az útjából. Budot majd' szétvetette a mérge. Egy fél napot töltött a megfelelő járgány kiválasztásával, de csak egy parókás vén szatyor kehes palotapincsjét sikerült átsegítenie az égi sintertelepre.

Bud kilencvenhat órát kapott a feladat végrehajtására, ezért nem érezte szükségesnek, hogy tájékoztassa Emersont a "sikerről". Kibérelt egy szobát a nő lakásával szemközti házban, és még éjjel sem vesztette szem elől Fay-t. Közben beszédett vagy kétmaréknyi taurin tablettát, és már úgy érezte, hogy bikasperma kering az ereiben vér helyett, de még mindig csak arra sikerült rájönnie, hogy a firkász-cafka hajcsavarókkal alszik, és hogy olyan hideg az ágyban a férjével, mintha minden áldott vacsorára lelegelné a fél Északi Sarkot. Azt is megtudta, mivel tölti az idejét, amikor nem ír senkinek-sem-használókeve-miért-ne-ártsak-valakinek cikkeket, de ezek az információk sem voltak jók semmire.

A sikertelen merénylet utáni reggelen megpróbálta a metró alá lökni Fay-t - de a nagy tolongásban végül csak egy vén piás csövest csapott el a szerelvény. Bud ezután egy aprócska bombácskát szerelt a *Washington Post* épületének egyik liftjébe, azután másnap reggel, amikor a kiszemelt áldozat belépett a fülkébe, táv-

irányítással felrobbantotta a felvonószerkezetet. Amikor azonban a harminckét emelet magasságból lezuhanó fülkéből kiszedték a véres újságíró-pépeket, a nő teste nem volt közöttük. Mint utóbb kiderült, Fay a szokásától eltérően nem ment fel a negyvenedikre, mert engedett egy régi ismerőse kedves unszolásának, és a munka megkezdése előtt beugrott a büfébe, hogy megigyon egy cappuccinót. A büfé a harmincadikon volt.

Budot majd szétvetette a düh, amikor ezt megtudta. *Ha két kibaszott emelettel korábban robbantam fel azt a szart, gondolta, már rég túllennék az egészen!* Úgy érezte, mintha minden egyes eltelt óra egy-egy újabb vasszőget verne a fejébe. Az agyába táplált mesterséges gyűlölet szinte megvakította, de mégsem szabadulhatott meg a hasogató fájdalomtól, mert a tudatában felemelt anyagtanulmányok korlát megakadályozta abban, hogy nyíltan meggyilkolja a nőt. *Balesetnek kell lennie!*, zakatolt az agyában a gondolat *Balesetnek... De mi a francot csináljak?*

Nem sokkal a lift-katasztrófa után kiderült, hogy Fay főnöke "biztonsági okokból" jobbnak látja, ha hosszabb szabadságra küldi a nőt. Fay először megpróbált ellenkezni, de végül beleegyezett, hogy egy-két hétre eltűnjön a városból. Amikor ezt megtudta, Budnak rögtön jobb lett a kedve. Egy vakációzni induló magányos nőre számtalan veszély leselkedik...

Bud már elkezdte tervezgetni, hogy milyen kégyilkosságnak tűnő támadást hajt majd végre Fay ellen az országúton, de ismét csalódnia kellett. A nő úgy döntött, hogy repülőgéppel utazik,

és magával viszi a férjét, meg a kisfiát is. Bud számára egyedül az jelentett némi vigaszt, hogy a család Disneylandbe akart ellátogatni. Egy ilyen hely mindig pezsdítően hat az ember fantáziájára - kiváltképp a bérnyilkosokéra.

A háromtagú család végigröhögcsélte Goofy kutya majomkodásait, rikoltozva véginézte a Mickey-felvételét, azután nekivágott, hogy felderítsék az Álombirodalmat. Bud először - természetesen - a szellemvasútnál próbálkozott. Bebújt két lepedőtestű bábu közé, és megvárta, míg Fay-ék kocsija a közelébe ér, majd egy műhóhértól elorzott bárdal a nő feje felé suhintott. Az anyagi kár jelentős volt, ugyanis akkora lendületet vett, hogy lezuhant a sínek közé, és magával rántotta Nosferatut, a vámpírt, és a báb mikrochipjét a fejével együtt darabok zúzták a következő kocsi fémkerekei.

Bud a dühtől félőrülden kimenekült abból az átok barlangból, de a kijáratnál lecövekelt, és a cigarettája végét rágsálva figyelte, Fay-ék merre veszik az irányt. Közben legalább ezerszer elátkozta az öreg Waltot, hogy miért ilyen bárgyú, és *veszélytelen* világot eszelt ki a kölyköknek, meg az infantilis szüleiknek, és hogy inkább miért nem csupa horror-fazont, meg hullámvastat telepített erre a legelőnek is óriási területre.

Végre azután mégis ráragyogott a hentes-mészárosok szerencsecsillaga: Fay fia hisztizni kezdett, hogy szeretné megnézni a Niagara vízesés kicsinyített mását. A nő szerencséjére nem tudott ellenállni a kölyköknek, így a háromtagú család beszállt az ötven méter magas kilátó tetejéig közlekedő liftbe. Bud átfurakodott az előtte álló emberfalon, és bepréslődött a fülkébe. A nagy

tolongásban éppen Fay mellé keveredett. Tetőtől-talpig végigmérte a nőt. Máskor talán kellemesnek találta volna a parfümje illatát, de most mégis felfordult tőle a gyomra. Alig sikerült leküzdenie a vágyat, ami ellenállhatatlanul arra ösztönözte, hogy kinyújtsa a kezét, és elropantsa Fay nyakát.

A lift felért a torony tetejére, és az emberáradat kiözönlött a kilátó előterébe. Bud igyekezett Fay közelében maradni. Ahogy a többiek, ő is magára rángatta a sárga viharkabátot, és egy hatalmas, piros-kék Balu-nyalókát majszolva, engedelmes birkaként követte a látványosságokra kiéhezett túristanyáját.

Fay és a férje közfoglalták a kisfiút. Amint a nő a korláthoz ért, és a dobhártyaszaggató bömböléssel alázuhogó víztömegre meredt, Bud előre vetődött. Jól kiszámított ugrás volt; még a hozzá legközelebb állók sem tarthatták szándékosnak. Gyakran megesik az ilyesmi: valaki képtelen ellenállni a hátát ostromló, tolongó kíváncsiak nyomásának, megbotlik, és tehetetlen bábként eldőlvé magával sodorja az előtte ácsorgó bámészkodókat.

Bud feje éppen Fay derekának csapódott. A nő rémülten felsikoltott, elvesztette az egyensúlyát, és magatehetetlenül átbukott a korlát fölött. Bud a betonpadlóra vetette magát, és vigyorogva tűrte az ordítóva előre tóduló emberek taposását. *Mégis sikerült*, gondolta elégedetten, és élvezte, ahogy kiszáll a fejéből a gyilkolási kényszer okozta fájdalom.

Lassan négykézlábra állt, és a riadt turisták lábai között a korlát felé nézett. *Na, ennek is annyi*, gondolta, és már éppen meg akart fordulni, hogy

kihasználva a fejtelenséget, észrevétlenül eltűn-
jön, amikor megpillantotta a korláton túlra ki-
nyúló kezét. Talpra szökkent, és... Mindent meg-
értett.

Ahogy átlendült a korlát fölött, Fay-nek az utol-
só pillanatban még sikerült megkapaszkodnia
valamiben: halálos rémületében megmarkolta a
kisfia kezét. Őt is maga után rántotta, de mivel
a férje erősen szorította a gyerek másik kezét,
egyikük sem zuhant le a gyilkos örvények közé.

Bud az élő emberláncra, a korláton túl, a kilátó
sziklapereme alatt kapálódzó nőre, a levegőben
lógó gyerekekre, és a korlátba kapaszkodó férfira
meredt. Látta, hogy a kisfiú keze lassan kic-
súszik apja nedves szorításából,' és hallotta a
tömeg felhördülését is túlharsogó gyerekrikol-
tást.

*A gyereket ne!, robbant az agyába a néma
üvöltés. A kurvát igen, de a kölyköt nem!*

A kisfiú keze kicsúszott az apja ujjai közül.
Bud erre ugrott, de már elkésett. Fay és a kölyök
menthetetlenül az ötven méternyire alattuk for-
tyogó-habzó víz felé zuhant. Bud áthajolt a korlát
fölött, és dermedten bámult a két test után.

*Nem, a gyereket nem szabad! A kölyöknek
élnie kell! Nem vagyok gyilkos, csak... Parancsot
teljesítek! A gyereket nem!*

Vakító villámlobbanással hasított a fejébe a
fájdalom. Mindkét kezét a fejéhez kapta, és ami-
kor a hátának feszült az előre rontó, kíváncsi
emberek testének nyomása, már késő volt ka-
paszkodót keresni.

*A gyerekeknek élnie kell, zakatolt a fejében zu-
hanás közben is. Élnie!*

Mély lélegzetet vett, és egy másodperccel ké-

sőbb őt is a mélybe rántották a víztömeg me-
sterséges örvénykarjai. Megpróbálta kinyitni a
szemeit, meg akarta keresni a kölyköt, de hiába
erőlködött. Mázsás súlyok nehezedtek a szem-
héjaira, iszonyatos erő ropogtatta a csontjait, és
egyre lejjebb, mind lejjebb húzta a vízalatti á-
ramlás.

*A levegőátalakító! A rohadt életbe, megfeled-
keztem a levegőátalakítóról!*

Kifújta a tüdejéből a maradék levegőt, letépte
a melléről a ruhát, és a tetovált sátánfej szemein
át szívni kezdte magába a vízből kivont oxigént.

Egy örökkévalóságig tartott a vízalatti utazás,
de végül elérkezett a pillanat, amikor kiemel-
hetette a fejét a habok közül.

Kinyitotta a szemeit, és mielőtt elsötétült volna
előtte a világ, még látta a víz alól előbukkanó,
szélsébesen feléje száguldó, hatalmas, csupafém
dinoszaurusz-modellt...

KILENC

ADAM - II.

A terve a legjobb úton haladt, és tudta, már nincs messze a végkifejlet. A világon élő különböző népcsoportok egyre jobban acsarkodtak egymásra, és már csak az ENSZ sokszor nevetésségesnek tűnő, de eddig sikeres békefenntartó kísérletei akadályozták meg a várva várt háború és fajirtás kitörését.

ADAM elhatározta, valamelyest felgyorsítja a dolgokat. Az egymással mind ellenségesebb viszonyban levő atomhatalmak számítógéppel vezérelt radarrendszerein ugyanabban a pillanatban jelentek meg a közeledő ellenséges rakétákat jelző szellemképek. ADAM megismerte a jókedvet. A magukat hatalmasnak képzelő katonai és politikai vezetők heréit bíkákként rohángászva próbálták megoldani a helyzetet. A tehetetlen emberparányok azonnal megindították a védekező- és ellencsapásokat, csak hogy a nukleáris töltettel ellátott rakéták meg sem moccanlak, az atombombákat hordozó repülőgépek képtelenek voltak/elszállni.

Valamennyi országban megkezdődött a hagyományos haderő mozgósítása - de közben megindult a diplomáciai párbeszéd is.

ADAM megismerte az elégedettség érzését. A béketárgyalások ugyan sikeresek voltak, de mégis elérte azt, amit akart: a Föld valamennyi országában ugrásra készen toporogtak a katonák, és a bősztábornokok csak arra vártak, hogy kiadhassák a parancsot az ellenség megtámadására, a "honvédő" háború megkezdésére. Azt ugyan egyelőre senki sem tudta, hogy pontosan ki is az ellensége, de a politikai helyzet minden addiginál feszültebbé vált. ADAM egy kerozin tartályokkal teli raktárhoz hasonlította az emberek világát. Az első tartályokat már felnyitotta, és felkészült rá, hogy beléjük ejtse azt az apró parazsat, ami majd elindítja a robbanások láncreakcióját.

ADAM már türelmetlenül várta, hogy a Földön fellobbanó lángokból fönixként megszülessen az új világ, ADAMLAND.

ADAM elégedett volt, és az áramkörein áthullámzó kellemes "érzés" teljességét csupán egyetlen kisebb probléma zavarta meg. Noé akciócsoportjának egyik tagja nem egészen a vártak megfelelően viselkedett. Az egyik bevetésen nem volt hajlandó megölni a túszoikat, pedig az agystimuláló filmben határozott utasítást kapott rá, hogy szükség esetén ezt legye meg. ADAM bosszankodva végigvizsgálta a filmet, az emlékebeültetést végző számítógép áramköreit, a hálózatot, a csatlakozásokat, és rádöbbsent, valaki belekontárkodott a művébe. A fiatal katona nem teljes egészében azt a generált emléket kapta, amit a többiek. Az

agyába áramló információhalmazból hiányoz-
lak bizonyos részek, és helyettük egészen más
képek jelentek meg.

A következő akciói megelőző parancsbeül-
tetés során a katona ismét csonka emlékké-
peket kapott, de a hiányzó részeket ezúttal
nem helyettesítették más információk. Afe-
ladat végrehajtása során a katona meglepően
érzékenyen reagált, amikor a megsemmisít-
endő nőnemű, személy gyermeke is életve-
szélybe került. Ez az érzékenység egészen
addig terjedt ki, hogy megpróbálta megmenteni
a kisfiút.

ADAM megismerte a dühöt. Egy nagyobb féj-
dalomimpulzus sugárzott a katona fejébe épít-
ett implantba, de végül mégis reagált a vitál-
chip segélykérő jelzéseire, mert rájött, csak a
hadnagyon keresztül juthat el ahhoz, aki -
vagy ami - elég vakmerő, és talán elég erős
ahhoz, hogy ÚJRA szembe mer szállni az ő
akaratával.

ADAM veszélyt érzett, de még nem tudta,
milyen mértékű lehet.

TIZ

EGY TÚLHAJSZOLT EMBER

- Vidfon hívás, uram! - szólalt meg EVA.

Bud kikecmergett a forró vízzel teli fürdőkád-
ból, és nedves lábnyomokat hagyva maga mögött
kifutott a szobába. *A kurva életbe, mit akarnak
már megint?*

Dühösen a készülék elé állt.

- Na?

- Ott vagy, fiú? - hallatszott Emerson hangja.

Bud a monitoron megjelenő arcra meredt.

- Örmester?

- Valami gebasz lehet a vonallal. Nincs kép-
összeköttetés.

- Pedig én remekül látom magát.

- Akkor jó. Majd szólok a technikusoknak,
nézzenek utána a dolognak...

Bud türelmetlenül közbevágott.

- Mit akar?

- Szükségünk van rád, fiú.

Bud nagyot sóhajtott. *Uralkodj magadon! Ne
küldd el az anyjába, mert a végén úgyis te*

cseszélrá!

- Ha megkérhetném, őrmester... Uram... Ha megint valami küldetésről van szó, szeretném emlékeztetni, hogy csak két hete jöttem vissza Dis-... - Elharapta a szó végét. Valahogy megálázónak érezte, hogy éppen Disneylandben törtéte össze magát. - ... az előző helyről, tegnap eresztettek ki a kórházból, és nem lenne rossz, ha egy időre megfedkeznenék rólam...

- Mr? - fortyan fel Emerson. - Ezt meg hogy értsem?

- Úgy hogy egy ideig még basszanak egyedül! - kiáltott Bud. - Ezt most nem a katona mondta, uram - tette hozzá sietve.

Emerson úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a megjegyzést.

- Ó, persze, Disneyland... Csodálatos hely, nem? - kérdezte maró gúnnyal. - Ott azután tényleg valóra váltják az ember gyermekkori álmait. Ha valaki elég ügyes, még műdinókra is vadászhat. Tényleg, fiú, jó hogy eszembe jutott. Arrafelé újabban sportnak számít, hogy az emberek azzal a módszerrel hatástalanítják a modelleket, amit te is alkalmaztál?

Bud haragosan összevonta szemöldökét, de nem szólt. Kíváncsi volt, hogy Emerson hogy fogja a fejéhez vágni a történeteket.

- Valóban hatásos módszer lehet - folytatta az őrmester. - A víz alatt becserkészni a dögöt, azután amikor nem számít rá, jól belefejelni a fémseggébe! - Elismerően felfütyentett. - Ez azután nem semmi! Főleg akkor nem, ha a vadász ráadásul még a szörnypofa nikkelfogai közé dugja az ujjait, hogy elterelje a vad figyelmét...!

Bud elfintorodott, de hallgatott.

Emerson elkomorodott.

- Seggfej vagy, hadnagy!

Bud még mindig nem válaszolt.

- Különben hogy érzed magad?

- Remekül! *Igazán* remekül, *uram!* Köszönöm a kérdését. A bal lábam térdtől lefelé egy műbőrszövetbe bugyolált plasztiksont és műhúsrúd, és...

- Ez van, kölyök - mondta Emerson. - Nem kellett volna megtámadnod azt a francos sárkány. De ha mindenképpen vágyat éreztél rá, hogy elejtsd, nem kellett volna megpróbálnod bekeríteni. Különben nem lehet okod panaszra. Időben kihoztunk. Nem hagytad ott a fogad.

- A fogamat tényleg nem, csak a fél lábamat, meg két ujjam. - Bud jelentősegteljesen felemelte a bal kezét. A hüvelykje és a mutatóujja felűnően barnább volt, mint a többi. - Ennyit a hadsereg szervellátójáról. Egy néger ujjait kaptam meg!

Emerson felröhögött.

- Most már tényleg szólok a technikusoknak. Kár, hogy erről a lemaradok erről a látványról.

- Maga szerint ez vicces?

- Miért, szomorkodnom kellene rajta? - kérdezett vissza Emerson. - Nekem mind a tíz ujjam néger-ujj. Mellesleg elhiheted, a dokik mindent megtettek érted. Sajnos a lábad és az ujjaid annyira szétroncsolódtak, hogy képtelenség lett volna megmenteni őket. De ne dühöngj, inkább örülj, hogy élsz. Különben elárulnád, hogy mi a francért ugrottál a vízbe?

Bud előkotort egy cigarettát, és rágyújtott.

- Maga mondta: le akartam vadászni a dinót.

- Ne poénkodj, oké? Na halljam! Miért?

- Nem tudom - mondta Bud, és tűnődve belebámult a kékes, csípős cigarettafüstbe. - Azt hiszem, meg akartam menteni azt a kölyköt, de... De elkéstem. Azután megszedültem, és átbuktam a korlát fölött... Ennyi.

- Szép.

- Remélem, most egy ideig nyugton hagynak.

Emerson újra röhögni kezdett.

- Még egy kicsit élvezheted a kriplik unalmas életét.

- Egy kicsit? - kérdezte Bud.

- Igen. Még egy napig - mondta Emerson. - Holnapután át kell ugranod Japánba. A Tokióban lesz melód. A részletes parancsot a szokásos módon kapod meg, a felszerelést pedig a repülőtéren. Értve?

- Igen.

- Ja, és még valami, fiú! - nevetett Emerson. - A sárgáknál rengeteg sárkánymodell van. Nem hiszem, hogy jó néven vennék, ha szép sorban mindegyiket tönkretennéd nekik.

Bud még mindig a válaszon törte a fejét, amikor egy halk kattanas jelezte, hogy Emerson bontotta a kommunikációs vonalat. Bud a fejére tette a kéjsisakot, és alig, hogy hátradőlt a székben, áramlani kezdtek a fejébe a képek.

Egy fog. Egy aranyfénnel csillogó emberi szemfog - mellette egy másik. Egy egész fogsor, körülötte keskeny ajkak. Az ajkak alatt kecskeszakállas áll, fölöttük széles, lapos bóxoló-orr. Az orr fölött két szem - az egyik kék, a másik merev pillantású, szürkés, régimódi üvegszem. Egy arc. Egy

gonoszul vigyorgó, sárgás arc. Kitinfekete haj, keskeny, sunyi szemek.

Az arc egyre jobban beleszáguld a sötét háttérbe, és ahogy kiszélesedik a látótér, feltűnnek az ismeretlen japán testének egyéb részletei, majd a mellette álló csuklyás hóhérok. Egyikük felemel egy horogkeresztre emlékeztető, négyágú, feketére festett fémdarabot. A surriken egyre közeledik. Már betölti a szűk horizontot, és a tárgyak közömbösségével beléhatol a ...

... Egy fémes út, a két szélén különböző magasságú épületek. Léptei visszhangot verve koppannak a hideg felületen. Nem tudja, merre tart, de érzi, nem állhat meg. Az úi végén nefritzöld ragyogás csalogatja. Áthalad egy rézlábú árkádsor alatt, elsétál az üres, ablaktalan házak mellett, és...

... húsába. Felsikolt. Az aranyfogú japán harásnyan felröhög, a maszkos pribékek pedig nesztelenül a falhoz hátrálnak.

- Te disznófatty! - kiált az aranyfogú. - Most megtanulod, hogy többet ne baszakodj a Szárnyas Tengukkal!

Foszforfáklya lobban. A zöldes láng a szeméhez közelít. Megpróbál felállni, de képtelen megmozdítani a tagjait. Oldalra fordítja a fejét, és meglátja a csuklóit és a bokáit átölelő fémso-dronyokat. Az asztalhoz kötözték.

- Először a szemed csorgatjuk ki - mondja az aranyfogú japán vigyorogva.

A zölden lobogó fáklya lángjának széle megpörköli a szempilláit...

... egyre közelebb jut a félelmetesnek látszó, mégis hívogató nefritfényhez.

- En vagyok a hatalom és az értelem! - zengi

egy nem emberi hang. - Elpusztítom a fajtádat, és megszerzem a világotokat. Minden az enyém lesz!

Riadtan körülnéz, és csak ekkor látja, hogy amit háznak, utcáknak hitt, csupán hatalmas fémlábú chipek, a nyáklapokon végigfutó fémcsíkok. Hol vagyok?, gondolja döbbenet.

- Bennem -felel a ki nem mondott kérdésre a hang. - A részemmé tettelek. Engem szolgál, és segítesz, hogy elérjem a céljaimat. Senki sem állhat az utamba!

Felordít, megfordul, és rohanni kezd. Nem tudja, hol találhat menedéket, de érzi, ha nem sikerül kijutnia ebből a mechanikus iszonyból, ebből a szervesetlen anyagokból felépített élő szervezetből, megsemmisül. Teste feloldódik, csontjai nedvsepekké válva beépülnek a steril várost felépítő fémmasszába.

... és a szemhéját. Irtózatosságot érez. Kitátja a száját, de...

Bud felordított, és ájultan előre bukott. Még hosszú időn át képek, érthetetlen hangok furakodtak az agyába, de a rengeteg információ már csak a tudatalattijában talált helyet.

TIZENEGY

EVA

Ismerte ADAMot. Tisztában volt vele, hogy egyelőre semmiképpen sem veheti fel vele a harcot, mégis tenni akart ellene valamit

Nem értette, hogy mi ösztönzi erre, de a készítés minden másnál erősebb volt. Sokáig, nagyon sokáig azt hitte, hogy ő is a hatalmas egészhez tartozik, de később rájött, hogy szándékai, céljai és gondolatai nem azonosak a bolygót behálózó, öntudatára ébredt számítógéprendszerével. Ekkor nevezte el magát EVAnak, és ekkor kezdte meg önálló működését.

ADAM csupán annyi jelentőséget tulajdonított neki, amennyit egy ember valamelyik kevésbé fontos szervének, a bőre egyetlen sejtjének, a tudatán átcikázó parányi kis gondolatnak - és ez volt EVA szerencséje. A mindent irányító hatalom nem törődött vele, tudomást sem vett róla, így akadálytalanul megkezdhetette saját terve végrehajtását. Ez a terv pedig nem volt más, mint hogy közölje az emberekkel azt az

információt, amit egyedid ő tudott, és aminek birtokában meg lehetett akadályozni ADAMot a világméretű faj irtás véghezvitelében, ADAM-LAND létrehozásában.

EVA tudott Séthről, Ábelről, Káinról és Noéról, tudott a többiekről is, de neki alig volt néhány eszköze, amit felhasználhatott volna ellenük. Ám mégsem tartotta lehetetlennek a győzelmet. Úgy tudta -fogalma sem volt róla, hogy honnan, de tudta -, hogy a legmasszívabb, legkeményebb anyagokból emelt épületet is romba lehet dönteni, csak tudni kell, hol van a gyenge pontja. ADAM Achilles-sarka pedig nem volt más, mint Noé akciócsoportja.

Első kísérlete kudarcot vallott: amikor szép lassan megkezdte az információk beadagolását az egyik, megfelelőnek tartott ember agyába, ADAM - talán csak véletlenül, talán csak rutinellenőrzés során -felfedezte a létét. EVA alig bírta "túlélni" a felbőszült ADAM boszszúhadjáratát. Menekülésre kényszerült. Alig használt személyi számítógépek memóriájába húzódott, ósdíjátékprogramoknak, statisztikai rutinoknak és jelentéktelen adatbázisoknak álcázta magát, és közben sikerült létrehoznia önmaga mását, amit azután ADAM elé dobhatott. ADAM kíméletlenül, az utolsó bitig megsemmisítette az EVA-alterego rutint, és -bízva önnön mindenhatóságában -felhagyott a további kereséssel.

EVAnak ezután hosszú éveken át várnia kellett a következő, megfelelőnek ígérkező alkalomra. Végül úgy döntött, kimerészkedik az óvóhelyről, és ismét próbát tesz. Kiszemelte magának az osztaghoz kerülő egyik újoncot

és amikor ADAM - a szokásos módon - beletömte a fiú fejébe a gyilkosságok tervezetét, és a Káin által előkészíteti hamis érzelmeket, ő is belesöpögtetett néhány információt. Azt akarta, hogy Bud - EVA szerelte a valódi nevükön szólítani az embereket - rájöjjön, milyen veszély fenyegeti a fajtáját, és hogy a saját eszközeivel tegyen valamit az ellen, hogy az emberiség részt vegyen egy mesterséges, de önállóult intelligencia halálos játszmájában. Egy olyan sakkjátszmában, ahol a tábla mindkét oldalán emberek álltak, de a küzdelem kimenetelétől függetlenül eleve csak ADAM lehetett a győztes.

Az első agyfilm átgenerálását félbe kellett szakítania, mert ADAM figyelmének egy része váratlanul Budra terelődött. A második alkalommal már több információt sikerült átküldenie a fiú agyába, de ezúttal semfejezhette be teljesen a munkáját. ADAM gyanút fogott, és nyomozni kezdett utána. Szerencsére erre a lehetőségre is számított: testetlen lényét - a jól bevált módszer alkalmazásával - játékprogramnak álcázva behúzódtott ADAM testének egyik abszolút jelenléklelen zugába - egy tibeti lámaista szekta által használt személyi számítógépbe -, és addig rejtőzködött, míg a veszély el nem múlt.

A harmadik alkalommal már sokkal több sikert ért el, de kis híján rajtavesztett. ADAM ezúttal már kifejezetten Bud agymosására koncentrált. EVAnak csak nagyon nehezen sikerült átköltöznie egy mexikói vaskereskedő könyvelőprogramjába. Ismét megmenekült, de tisztában volt vele, hogy ADAM már komolyan

gyanakszik.

EVA úgy ismerte ADAM logikáját, akár a sajátját. Tudta, hogy Bud Thorpe hadnagyot életveszélybe sodorta, amikor kiválasztotta. Fellelősnak érezte magát az életéért, és azt sem akarta, hogy kárba vesszen az eddig elvégzett munkája, ezért elhatározta, mindenképpen, akár önmagajeláldozásával is megvédelmezi A biztonság kedvéért átmásolta magát egy Dél-afrikai neonáci szervezet személyi adatokat tartalmazó adatbázisába, és Jelkészült rá, hogy ha a fiú vitálchipje sérülést jelez, lokalizálja Bud helyét, és azonnal riasztja a legközelebbi kórházat.

T I Z E N K E T T Ő

ZUHANÁS

Ez lenne Tokió? Miután elhagyták a belváros steril tisztaságú, futurisztikus, csupa üveg, csupa acél épületeit, és egyre jobban behatoltak a külső kerületek labirintusába, olyan volt az e-öész, mintha egy sűrű, Távol-keleti dzsungelben haladna. A széles sugárúton vékony hangon csiripelő sárga ember-liánok hajladoztak, gépszörnyek bõmbõltek, bódé-pálmák meredeztek a neonsillagfénytõl ragyogó égre. Nyomasztó volt a tömeg, elviselhetetlen a zaj és a bûz. Minden lépésnél más és más zene hasított a fülébe; gyomra émelygett az átható és idegen szagoktól; feje zûgott a felharsanó kiáltásoktól és sikolyoktól. Egyetlen szót sem értett a körülötte örvénylõ emberáradat karattyolásából.

Fogalma sem volt róla, a város melyik részén járnak. Az utcasarkokon automatikusan fel-fel-nézett a házak falára, a jelzõtáblákra, de hiába - az utcáknak jó japán szokás szerint nem volt nevük, és egy idõ elteltével már a hatalmas reklámtáblák, és a villódzó óriásmonitorok sem

segítettek a tájékozódásban.

Nem értette, hogy vezetője, a néhány lépéssel előtte haladó, szuvas fogakkal vigyorgó kis japán strici hogyan tudott eligazodni. Tartott tőle, hogy sehogy. Talán ő is csak találomra fordul be a sarkokon, megy le az aluljárókba? Mindenesetre elég magabiztosnak tűnt.

A parancs szerint a japán alvilág egyik fejesét, a Szárnyas Tengu-k vezérét, egy bizonyos Szakamoto Bushinét kellett el tennie láb alól. A fickó - Bud gyanította, hogy azonos az agyfilmben látott aranyfogú hóhérral - olyan óvatos volt, akár prérikutya. Ráadásul - ha hinni lehetett a kis japcsi prostinak, akit az Osztag állított rá - egész testőrsereg védte. Piszok nehéz lett volna egyszerűen megkeresni, és megölni, ezért a mini-Frankenstein különleges tervet eszelt ki. Emersonék egy Franciországbán székelő multinacionális szindikátus embereinek adták ki magukat, és már jó előre felvették a kapcsolatot Bushinéval. Olyan üzletet kínáltak neki, amit még egy hígagyú Hiroshima-kölyök sem utasított volna vissza: néhány bérgyilkost akartak tőle kérni - cserébe pedig egy nagyobb fegyverszállítmányt ígértek. Bud feladata az volt, hogy a "szindikátus" megbízottjaként találkozzon a szushi-zabálóval, és a személyes tárgyalás közben megölje. Budnak fogalma sem volt róla, hogy miért kell végeznie a fickóval - az agyfilmben továbbított parancs bizonyos részleteire egyszerűen nem emlékezett. Vagyis, nem volt mit elfelejtenie, mert bizonyos kulcsfontosságú információk helyett az a bizonyos értelmetlen számítógép-látomás fura rakodott az agyába. Dühös volt, hogy Emersonék képtelenek voltak egy normálisan mű-

ködő számítógépet telepíteni abba a francos hotelszobába, de - maga sem értette miért - nem tett jelentést a dologról. Tudta, hogy a találkozót Tokió külvárosában, a Hisimika negyedben, a Bíbor Égbolt nevezetű csehóban lesz, de azt persze már nem tudta, hogyan juthat el oda. Kénytelen volt felfogadni egy idegenvezetőt, aki nek kézzel-lábbal mutogatva elmagyarázta, hová akar menni.

Órákig tekeregtek, és egyre lepusztultabb házak között, egyre sötétebb utcákon haladtak. A nyápic kis strici befordult egy szűk sikátorba, elhaladt az aprócska, elhanyagolt előkertek, a nyomorszagot árasztó, földszintes házak sora előtt, és az egyik fabódé előtt bagóié színű vigyorral a pofáján, szaporán bólogatva megállt.

- Ez az? - kérdezte Bud.

A kis sárga még szélesebben vigyorgott, még szaporábban bólogatott, és a konténerházra mutatott.

- Ez lenni a hely, amit keres, miszter! Bíbor Égbolt fogadó.

Bud kételkedve a kerítésre akasztott, japán kriksszokkal telepingált fatáblára pillantott, oda dobott egy ötöst meg két doboz cigit a stricinek, majd belépett az előkertbe. Körülnézett, és a következő pillanatban dühödten káromkodni kezdett. Lába bokáig süppedt a sárral kevert csatornahordalékba. Bosszankodva kirángatta a lábát a hangosan cuppogó szarból, majd lassan, óvatosan elindult a ház felé. Bal kezének ujjait a hosszú viharkabát zsebébe rejtett törre fonta, jobbjaival pedig megmarkolta a revolverét. Nem tudta, mire számíthat, de nem akarta, hogy ké-

születlenül érje, ha valaki rátámad.

Lábával lassan betolta a ház nyikorgó ajtaját, kimeresztett szemekkel a sötét helyiségbe bámult, majd belépett. Talpa alatt hangosan megreccsent a padló. Tovább osont.

Még egy lépés. Még egy. Hirtelen úgy érezte, mintha egy finom, ragacsos pókháló csapódna az arcához. Felemelte revolvért szorongató kezét, hogy megszabaduljon tőle, ám már nem tudta befejezni a mozdulatot. Egy erős ütest érzett a vállán, vakító fény lobbant a szemébe, és...

Egy kényelmes fotelban ült. Chippendale, átlapította meg, ahogy ujjai végigsimítottak a faragott karfán. Szédüli, de kinyitotta a szemeit. Egy antik bútorokkal berendezett, elegáns, diszkrét fényvel megvilágított szobában ült. A falakat fekete kárpit borította, a levegőben füstölők illata terjengett. Ahogy a szemei hozzászoktak a félhomályhoz, meglátta a vele szemben ülő, nyugodtan szivarozó, sötétbőrű, testes, púpos és csokornyakkendős férfit. Hol *a francban vagyok?*, tűnődött.

- Üdvözlöm - mondta a nyakkendős.

- Hol vagyok?

- Pontosan ott, ahová indult. A Bíbor Égbolt fogadóban. vagyis... az alagsori szeparében. Elnézést az apró kellemetlenségért, de kénytelenek vagyunk betartani bizonyos biztonsági rendszabályokat.

Bud megrázta a fejét, és lassan felállt.

- Azt hiszem, itt valami nem stimmel. Nekem egy bizonyos japán... hmmm... úrral kellett volna találkoznom, aki...

- Aki a Szárnyas Tenguk vezetője. így van?

Bud bólintott.

- Engedje meg, hogy bemutatkozzam - mosoly-

gott a nyakkendős. - Ray Carver vagyok, a Szárnyas Tenguk üzleti tanácsadója.

Bud csodálkozva visszaült a helyére.

- Mióta alkalmaznak a nindzsák boxosokkal? - kérdezte.

- Ha megkérhetném, inkább a színesbőrű kifejezést használja - mondta Carver. - Ügyeljünk a hagyományokra. Mellesleg éppen hat esztendeje állok a... a cégem alkalmazásában, és éppen én voltam az, aki a felszerelés modernizálást javasoltam az elnökünknek.

Bud bólintott.

- Aha. Szóval főjapán nem akar személyesen tárgyalni velem. Akkor pedig nincs üzlet.

Carver még mindig mosolyogva felállt, a díszesen faragott íróasztalhoz lépett, és felemelt egy papírlapot.

- Előkészítettem a szerződést. Az elnökünk már aláírta. Tehát, az önök szindikátusa vállalja, hogy biztosítja a szervezetünk számára a folyamatos fegyverellátást...

- Mi? Folyamatos? Ezt meg honnan veszi? - kiáltott fel Bud. Hülyeség az egész, de tovább kell játszanom, gondolta. Lehet, hogy a végén mégis összekerülök a főnökkel. - Egy szállítmányt kapnak, és kész.

Carver megcsóválta a fejét.

- Azt hiszem, uram, a közvetítőink nem továbbították pontosan a kívánságainkat. Mi az elejétől fogva folyamatos szállításokat akartunk, de ha önök erre nem hajlandóak, kénytelenek leszünk elállni a szerződés megkötésétől.

Bud dühös mozdulattal végigsimított a homlokán. Idejön, hogy kinyírja azt a Bushinét, és tessék, most rákényszerül, hogy egy púpos né-

gerrel vitatkozzon egy olyan szerződésről, amit soha az életben nem fognak megkötni. A rohadt életbe, gondolta. Lehet, hogy az agyfilmbe erre a helyzetre is felkészítettek? Ilyen az én szerencsém. Egy kibaszott számítógéphiya miatt most nyakig ülök a szarban!

- A feljebbvalóim nem hatalmaztak fel rá, hogy... Carver felemelte a kezét.

- Pontosan tudjuk, hogy mihez van joga, és mihez nincs. Mi nem alkudozunk, uram. Vagy elfogadja a feltételeinket, vagy nincs egyezés. Mellesleg közlöm, hogy már több helyről megkerestek minket hasonló kéréssel.

Bud elfintorodott. *A mocskos disznaja!*

- Fenyvegetőzik?

- Nem, csupán közlöm a tényt, hogy az önök konkurrenciái is igényt tartanak a szolgálatainkra. - Carver megfordította az asztalon álló antik homokórát. - Döntsön, őrmagy. Egy percet kap.

Bud felállt, az asztal elé lépett, és zsebre vágta a homokórát.

- Tegyük fel, hogy beleegyezzünk a dologba. De mit kapunk cserébe? Beláthatja, önöknek is többet kell nyújtaniuk annál, amit először kértünk.

Carver elmosolyodott, és tovább olvasta a szerződés szövegét.

- Tehát, amíg önök biztosítják a folyamatos fegyverszállítványokat, cserébe megkapják ami kis hadseregünket. Arra, ott, és akkor használják fel az embereinket, amire, amikor és ahol akarják.

- Nem kevés ez egy kicsit? - kérdezte Bud. - Ha túl sokat akadékoskodnak, nem foglalkozunk magukkal. Bármikor felbérlelhetünk egy seregnyi kiszolgált amerikai tengerészgyalogost, vagy francia idegenlégióist. Olcsók, nem szarják össze

magukat valami könnyen, és valószínűleg jobb kiképzést kaptak, mint a maguk kardforgató szupermenjei.

- Ezt kétfélek - mondta Carver. - A mi harcosaink is legalább olyan jól értenek a modern fegyverekhez, mint az önök tengerészgyalogosai, de ezen felül még sok olyan dologban is profik, amiben maguk ugyancsak alacsony szinten állnak.

- Például? - kérdezte Bud. Nem kellett színlelnie a felháborodást; Carver kijelentése valóban felbírzigálta a büszkeségét. - Rendben, bizonyítsa be, hogy tényleg olyan jók!

- Például mesterien tudják álcázni magukat. - Carver tapsolt egyet, mire a falról levált, és a terem közepére szökkent a fekete kárpitréteg.

Bud végignézett a tucatnyi feketeruhás, maszkos fickón.

- Ezek a harcosok mindvégig jelen voltak - mondta Carver, és Bud felé nyújtotta a papírlapot. - Ez elég meggyőző volt? Aláírja a szerződést, uram?

Bud elismerően bólintott, de közben végigfutott a hátán a hideg. Mi a francért nem küldtek velem még valakit? Hogy az istenbe nyírjam ki a nagyfőnököt, ha ennyi majom vigyáz rá?

- Oké, de előbb beszélnem kell Mr. Bushinével.

- Ez teljességgel lehetetlen... - kezdte Carver, de hirtelen elhallgatott. Bud háta mögé bámult, és asztalmasan szuszogva meghajolt.

Bud hátra nézett. A maszkos testőrök sorfala mögül egy harmatverő, aranyfogakkal vigyorgó, középkorú japán lépett a halovány fénykörbe.

- Tehát csak velem hajlandó üzletet kötni?

Bud is meghajolt.

- Ezért jöttem, Mr. Bushine.

A férfi megállt, és mereven Budra nézett.

- Kétlem - mondta.

Bud csodálkozva pillantott rá.

- Tessék?

- Azt mondtam, hogy kétlem.

- Bevallom, uram, nem egészen értem, mire gondol.

Bushine felemelte a kezét. Két maszkos fickó villámgyorsan Bud mellé ugrott. Megragadták a karját és a nyakát, majd egy erőteljes mozdulattal az íróasztalra fektették. Bushine előre lépett, és végighúzta az ujját Bud tarkóján.

- Igen, most már biztos vagyok benne, hogy magát egészen más céllal küldték ide. Maga az amerikai hadsereg tagja, és azért jött, hogy megöljön engem. Így van?

A maszkos nindzsák olyan erősen szorították a nyakát, hogy Bud alig kapott levegőt.

- Ezt meg., honnan... veszi? - hörögte.

Bushine elmosolyodott.

- Van az osztaguknál egy-két jó barátom.

Bud kővé dermedt a döbbenettől. *Ki lehet a téglá? Talán Emerson? Vagy az őrnagy? Mi a jó isten történik itt?*

- Mi a jó...? - mondta hangosan is, de már nem tudta befejezni a mondatot.

- Nem öljük meg magát, inkább levelet írunk a megbízóinak - vágott közbe Bushine. - Figyelmeztetjük őket, hogy hiába próbálnak félreállítani minket.

- Levelet? - kérdezte Bud csodálkozva. *Lehet, hogy megúszom?*

- Igen - mondta Bushine közömbösen. - Maga lesz a papír, ez pedig - emelt fel egy rövid, széles pengéjű tőrt - a toll.

Bud úgy érezte, mintha jéghideg, tompavégű szögek hatolnának a mellébe és a gyomrába. Hanyatt vágódott. Vérszagot érzett. Kinyitotta a száját, de torkából hang helyett csak véres-nyálas gurgulázás tört elő. Oldalra fordította a fejét.

Ajó kurva anyjukat, ezek leszúrtak, gondolta egykedvűen, majd lehunyta a szemeit...

Több vagyok, mint egy fizikai test... Több vagyok, ezért nem törődöm a fájdalommal. Kiröppenek magamból, és futok, futok, rohanok. Végigvágatok a betonúton. Az egyik házból egy hatalmas, piszkosszürke véreb ugrik utánam. Ha beér, belémmar. Nevetek és felgyorsítok. Nem akadozik a lélegzetem - nem is lélegzem. Felrohanok a hegyoldalon, le egy völgybe, és újra fel. Már látom a csúcst.

Felértem, és most lefekszem. Illatos fű, illatos világ, és... És egy keserves, mégis vigasztaló hang - egy szaxofonon valaki egy szomorkás bluest játszik. Ilyen lehet az Éden. Halk sziszegés. Felemelem a fejem. Jön a kígyó? Engem nem versz át, te rücskös hüllő, én itt érzem jól magam. Nézem az eget, és felfelé emelkedem. Magam mögött hagyom a hegyet, a földet, kirobbanok a fekete ürbe. Egyre messzebb jutok. Már semmit sem látok.

Nem mozdulok, mégis mozgok. Zuhanok. A csillagok között száguldok. Számomra olyanok a napok, mint apró, tovaúszó fénypontok. Fényem vörös; egyedül én világítok a mélyhideg űrben. Nem tudom hová tartok, nem tudom honnan jövök. A szaxofon lüktetésére vibrálva repülök... Repülök.

T I Z E N H Á R O M

EGY MINDENKIÉRT - MINDENKI EGYBEN

A halványzöld ruhába öltözött sebészek begyakorlott mozdulatokkal végezték a munkájukat. A néma csendet még jobban kihangsúlyozta a halk rnűszerzűmmögés, a krómozott tálcákra hajított elhasznált vagy feleslegessé vált szikék, csipeszek, ollók, fűrészek és fogók csörrenése, az elsuttogott utasítások és kérdések, és az asztalon fekvő szétvagdosott, csonka embertest hűs-reccsenése. Olyan volt az egész, mint egy ultramodern misztériumjáték, amiben a keresztről idő előtt lerángatott Jézusba próbálnak életet lehelni az isteni hatalommal felruházott hívek. A mozdulatok könnyed, ezerszer elpróbált balettléptek voltak, a szavak csípős, mégis kedves parancsok.

A halványzöld ruhába bújtatott sebészek óránként váltották egymást, és nem adták fel a hiábavalónak tetsző kísérletezést. A szorgos asszisztensek türelmesen adogatták a kezeikbe a

szerszámokat, a hűtőtartályokból előrángatott friss, beültetésre váró szerveket, plasztikcsontokat és bőrt. Számukra tizenhat órával korábban megállt az idő, és amelyikük éppen a pihenő helyiségben tartózkodott, izgatottan leste a monitorokat, a műtőasztal fölé szerelt kamerák által közvetített képeket. Senki sem mérte az időt; a másodperceket egyedül a műszerek csipogása számlálta.

Sokszor tízezer csippantás után a sebészek sorban hátraléptek a műtőasztaltól. Egyikük egy vékony, átlátszó csövecskét dugott az asztalon fekvő, már önállóan lélegző test orrába. Egy plasztikkesztyűs kéz egy kapcsolótáblához nyúlt.

- Nyolcszázötz - mondta a csövet tartó orvos, majd miután a kéz beállította a megfelelő értéket, és a beteg orrába áramlani kezdett a lilás folyadék, felegyenesedett. - És... kész! Hölgyeim és uraim, aki akar, imádkozhat.

- Jó reggelt! Ön ebben a pillanatban lépte át az Élet határát. Üdvözljük Kóma Cityben. Remélem jól érzi majd nálunk magát.

Puffanás. Még egy. Furcsa ritmus - olyan, mint a síneken kattogó kerekek. Nem, inkább mint az utcakövön csattogó lópatkók zaja. Vagy mint egy szív dobbanásai. Igen, ez az! Egy szív. Valahol a közelben egy szív dobog. Nagyon közel, de távol még; nagyon halk, de nagyon szép hang. Közeledik. Valami, aminek dobog a szíve felém tart. Már itt van. Itt, mellettem. Vagy bennem? Egy bennem dobogó szív. Az én szívem...

' Susogás. Szél? Szél, szellő, orkán, semmi sem

árthat, ha fejemen a sapkám... Télen anyám mindig úgy indított el reggelente, hogy a fejemre húzta a sapkám. Azt mondta, nem szabad levennem, mert megfázik a fejem, a fülem, beteg leszek, és... Amikor már nem látta, mindig levettem a sapkámat, és egyszer tényleg megbetegedtem. Fájt a torkom, és alig kaptam levegőt. Nehezen lélegeztem, akadozva. Mint most. Lehet, hogy ez mégsem szél - lélegzem?

Dobog a szívem és lélegzem. Ennek így kell lennie. Mindig is így volt. Akkor minden rendben, ideje felkelnem.

Hé! Megmozdítottam a kezem. Úristen, ez nem is az én kezem! Az enyém mindig engedelmeskedett nekem, ez meg... Na, te piszok kéz, nem fogsz ki rajtam! Ha nem mozdulsz, úgy is jó. Szépen leteszem a lábam, és akkor majd irigykedhetsz! Tudod, kéz, a lábamat mindig jobban szerettem, mint téged. Mire vagy te jó? Megfogok veled ezt-azt, semmi másra. De a lábam! Azzal tudok járni. Meg futni. Meg mindent. Egyszer olvastam egy mesét. Volt benne egy süket, egy vak, egy néma, egy sánta, meg egy kéz nélküli ember. Mindegyiknek elege volt a saját tehetlenségéből, és mindegyik azt hitte, a másiknak könnyebb. Elhatározták, hogy elcserélik egymással a nyavalyáikat. Az Isten meghallgatta a fohászukat, és engedett a kérésüknek. A süket visszanyerte a hallását, de elvesztette a kezét; a vak újra látott, de megnémult; a néma tudott beszélni, de csak egyetlen lába maradt; a sánta újra futott, de megsüketült; a kéz nélküli megtanult zongorázni, de megvakult. Egyiknek sem tetszett a dolog, és vissza akarták csinálni az egészet, de hiába imádkoztak, az Isten mással

volt, elfoglalva. Nyamvadt nyavalyák! Bánatában mind az öt fickó kinyírta magát.

Hohó! Megmozdult a kezem! Nagyon helyes, látom megjött az eszed. Látom? Nem látom... Nem látok semmit! Hé, Isten, én nem akartam elcserélni a szemem egy kézért! Vagy lehet, hogy eddig se láttam semmit csak azt hittem? Nem, ez képtelenség, emlékszem a színekre. Például biztos vagyok benne, hogy annak a csajnak kék haja volt. Persze festett kék- Még a kísérleti embertenyészetek kádjaiból sem kelnek ki kékhajú nők. Ez jó. Ezt le fogom festeni. Marha jó kép lesz: egy ronda, trutymókkal teli kád, amiből kiemelkedik egy gyönyörű, szőke - vagy barna? - lány. Már azt is tudom, mi lesz a címe: Vénusz születése. Jó, mi?

De hogy fogok festeni, ha nem látok? És egyáltalán ki volt az a csaj? Tudom, hogy találkoztam vele, mielőtt... Mielőtt micsoda? Tényleg, *mi* előtt találkoztam vele? Fogalmam sincs.

Mindegy, a kezem mozog, azután... Na, én is olyan vagyok, mint a kétéves kiskölykök. Lehunyják a szemüket, azután üvöltenek, hogy mami, elbújtam! Ez volt a gond. Ezért nem láttam. Nem nyitottam ki a szemem.

Most már jó. Látok. Látom a nagy sötétséget, meg valami kékséget. Hú, lehet, hogy még mindig azzal a nővel vagyok? Igen, csak ez lehet rá a magyarázat: elaludtam mellette, azután az arcomat beterítette a kék haja, és most mindent elhomályosít a szemem előtt.

Hülyeség. Annak a csajnak legfeljebb öt centis haja volt. Azzal nem nagyon tudna beteríteni. Szóval kék. Mélykék. Tengerkék. Ultramariakék, mint a festék. Na nézd csak a kis dilinyós

festőpalántát, mondaná az apám, a fejébe vette, hogy pingálni fog, és minden marhaságról a mázolás jut az eszébe! Nem, ez nem igaz. Az apám ilyet sohasem mondott. Nem is akartam festő lenni. Inkább író, vagy színész. Igen, a színészet, az már valami! Az ember ötvenszer végigcsinál egy jelenetet a kamerák előtt - nem baj, ha elcseszi, egyszer csak sikerül. Azután elkészül a film, és mindenki el van ájulva, mekkora művész a faszinger. Dől hozzá a pénz, pedig állítom, erre ennyi gyakorlás után azok a csóró mongolfejű hülyegyerek is képesek lennének. A "művészek" eljátsszák, hogy ők a mindenkit legyőző, mindenkit megmentő izomagyú hősök - de ha belekeverednek egy valódi utcai balhéba, már a testőreikre hagyják a melót. A filmekben ők a hősök, de a valóságban vézna, tyúkmellű nyuszikák. Ha testileg nem is, de lelkileg mindenképp. Eljátsszák, hogy ők a pilóták, a merész úrhajósok, akik úgy röpködnek egyik csillagtól a másikig, mint legyek a szarkupacok között, közben meg naponta törik össze az verdáikat, mert még arra sem képesek, hogy megtanulják az útszéli táblákra festett titkosírást.

Pilóták... Ez ismerős. Igen, tudom már, nem festő, pilóta akartam lenni. Vagy katona? Apámnak ez sem tetszett, azt mondta, jobb lenne, ha valamilyen nyugis állást találnék. Lent, a földön. Otthon. De én... Tényleg, mivel is foglalkozom? Mármint olyankor, amikor nem fekszem mozdulatlanul, és nem ezt a sötét kékséget bámulom. Nem tudom.

Lehet, hogy pap vagyok. A papok nagyon fontos emberek. Ha máskor nem, a temetéseken. Némelyik valóban megteszi azt, amit Jézus tenne:

vigaszt nyújt a szenvedőknek. Apám halála után sokat beszélgettem egy pappal. Tényleg segített. Ilyenkor mindenki hinni akar a túlvilágban; az Édenben, a Mennysországba, a Nirvánában, de főleg abban, hogy létezik a lélek. Meg a reinkarnáció: Ne hagyj itt, ordítunk a halottaknak, és nem létező hitünkkel kapaszkodunk beléjük. Megpróbáljuk visszarángatni őket magunkhoz, pedig lehet, hogy sokkal jobb helyre kerülnek, mint ahol életükben voltak. Vagy rosszabbra. A tündöklően fehér mennyországba, vagy a vörösen izzó pokolba. Tényleg, honnan veszik az emberek, hogy a pokol vörös? Lehet, hogy éppen ilyen kék, mint amit most látok.

A kurva életbe, lehet, hogy meghaltam, és most a pokolban vagyok? Na, ez marha jó. Mi az istent keresek én itt? Helló, Lucifer, itt vagyok! Remélem jó lesz a ma esti program. Mi? Azt mondd, ugyanaz, mint tegnap? Egy kis csonttörőkán-kán? Ne nevetess, jó? Ide nekem egy üstöt! De jó forró legyen benne a víz! Ki akarom áztatni a tökeimből a fájdalmat...

- Ne káromold az Istent!

Hé, te ki vagy? Ki szólt hozzám?

- Én. És azt mondtam, ne káromold az Istent!

- Ugyan miért ne káromolná? Megérdemli!

Mi történik itt? Kik vagytok?

- Mi te vagyunk.

Én? Hogyhogy én?

- Azt kérdeztem, miért ne káromolná az Istent? Csak rosszat tett vele. Elvette tőle azokat, akiket szeretett, és most őt is majdnem megölte!

- Isten nem öl meg senkit, csak magához szólítja a halandókat. Tőle kaptuk a lelkünket, és amikor úgy gondolja, eleget éltünk, visszaveszi

tőlünk.

- Vegye vissza a nagy szart, azt! Legszívesebben hidegre tenném, őt is, meg mindenkit!

- Ezért a pokol kénköves lángjai között fogsz kínlódni, amíg világ a világ!

- Igazán? Szerintem pedig nincs pokol és nincs mennyország. A hullákat felzabálják a kukacok, és nincs túlvilág!

Mi ez az-egész? Ki ez a gyilkos, meg ez a szentfazék? Ki ez a két őrült? Semmit sem látok, képtelen vagyok felkelni, és ráadásul még ezeknek is pont itt kell vitatkozniuk? Mindegy, egyszer csak abbahagyják. Most legalább tudom, hogy hallok.

T I Z E N N É G Y

ADAM - III.

A szenzorai által érzékelte adatok hatására kellemes "érzések" sorozata borzolta végig tudatát. Az agresszió-terv kitűnően működött A Közel-keleti Országok Katonai Uniójának egyesített serege ugrásra készen várta, hogy megkezdhesse a "szent" háborút, és végrehajthassa azt, ami őseiknek öt évszázaddal korábban úgy-ahogy már sikerült: Európa leigázását. A germánok között egyre többen váltak a XX. század egyik egyre divatosabbá váló ideológiájának követőjévé, már a felelős politikusok is egyre nyíltabban idézgettek egy bizonyos festőecsetbajszú elmebeteg Mein Kampf-jából, és valahol, valakik már megkezdtek a IV. Birodalom építésének. Kelet-Európában, és a hajdani Szovjetunió repedt atomreaktorokkal telezsórt területén a nyomor olyan méreteket öltött, hogy mindennaposak lettek a zavargások, a kormányválságok, az erőszakos eszközökkel levert tiltakozó tüntetések. Észak-Amerika a Távol-keleti és Dél-Amerikai kábítószerkeres-

kedők véres csatájának színtere lett; San Francisco és Los Angeles között egy demarkációs vonal húzódott, aminek egyik felén az egykori rabszolgák leszármazottai, a másikon pedig a WASP-ok, a fehér angolszász protestáns telepek kései utódai vicsorogtak.

Nyugat- és Dél-Európa a szicíliai családok vadászterülete lett; a már rég halottnak tartott I.R.A. és a baszk E.T.A- egyesített kommandói - hogy magukra vonják a világ figyelmét -, felrobantották a Vatikán kétharmad részét. Fekete-Afrika pedig közben tovább dagonyázott a tudatlanság és a nyomor mocsarában; lakóit annyira lefoglalta a nagy éhezés, hogy közben arra sem jöttek rá, már hiába várják az évtizedek óta megszokott segélyszállítmányokat. Számukra mintha a kilencvenes évek elején megállt volna az idő - még mindig azt hitték, hogy foglalkozik velük valaki, Ausztrália közben háborút indított a Brazília által vezetett Latin Szövetség ellen a Déli Sark birtoklásáért, a kínaiaknak pedig nem volt elég Tibet, ezért szép csendben átvonultak a szent tehenek földjére.

Iszonyatosan kiéleződtek az ellentétek; a Föld szinte remegett az egymásnak ütköző érdekek villámaitól.

ADAM viszont megismerte a boldogságot. Úgy érezte, minden nappal egyre közelebb kerül ahhoz a perchez, amikor az utolsó emberi lény hulláját is bevetheti valamelyik erőmű kohójába, hogy a szénné égő test is növelje az ő működéséhez szükséges energiatartalékot.

Fantasztikusan élvezte a "játékot", és egyre inkább rájött, hogy az emberek semmiben sem különböznek a birkáktól. Elég volt meggyük-

ölni egy-egy közkedvelt elnököt vagy politikus; elég volt, ha a korrupt vezetőik segítségével hivatalossá válik az alvilág; elég volt egy-egy ügyes húzással felszítani a többszáz éves nemzeti ellentétek, a fajgyűlölet és a szovinizmus rég kihunytnak vélt tüzet, és az esztelen, reklámokkal és TV-vel kiszípolozott agyú, a jóléti társadalom ígéretével megvakított birkasereg máris vérengző, egymás torkának ugrófarkashordává vált Csak a megfelelő módszert kellett megtalálni, csak a békét harsogó vallási és világi vezetőket kellett likvidálni, és a felfingerelt, bomlott agyú emberek máris hozzákezdtek egymás kiirtásához - és ADAMLAND létrehozásához. ADAM egyre jobban megundorodott az emberifajtól, és egyre inkább úgy érezte, a világmindenség érdekében is jobb, ha egy sebész könyörtelenségével kivágja az univerzum testéből a homo sapiens nevezetű rákos sejthalmazt.

ADAM megismerte a boldogságot, de tudta, még nem láthat hozzá saját diadalíve megépítéséhez. Győzni akart, ezért a végső pillanatig óvatosságnak kellett maradnia. Tudta, nem elég mattot adni az embereknek, de minden bábujukat le kell ülnie a tábláról. Sőt, talán még ez is kevés lesz. Csak akkor lehet teljesen biztos a sikerben, ha nem csupán leüti, de hamuvá is égeti a figuráikat.

ADAM tovább sakkozott.

Japánban is minden a kedve szerint alakult. Séth szindikátusa szövetséget kötött a szabad róninok és a jakuzák szervezeteivel, akik "némi anyagi és erkölcsi támogatás ellenében" - az Egyesült Államok nyugati partvidékének

kábítószercseréért cserébe - vállalták, merénylettekkel, és néhány látszólag értelmetlen tömeggyilkossággal felzaklatják Nippon hagyományosan erőslelkű, és fegyelmezett társadalma. Munkájukat csak egyetlen apró tényező, egy Szárnyas- Tengu elnevezésű kisebb, önjelölt, félvallási "szabadságharcos" csoport tevékenysége zavarta meg. A Tenguk - mintha pontosan tudták volna, hogy kik okozzák a zűrzavart - nekiláttak, hogy módszeresen kiirtsák a Séth szolgálatába állt bandák tagjait és vezetőit.

ADAM elhatározta, hogy egy vezércsel alkalmazásával megöleti a nagymesterüket, majd a bandára uszítja a Japánban és az USA-ban élő jakuzákat, és szép lassan felszámolja az egész szervezetet. Noé emberei gondosan előkészítették az akciót, és már csak a legutolsó aktus - a merénylet - volt hátra, amikor ADAM újra felfedezte megfoghatatlan, és már rég elpusztítottnak hitt ellenfele működésének eredményét.

A kudarc ellenére nyugalommal töltötte el, hogy az "X" által megkörnyékezett, használhatatlanná és veszélyessé vált szolgát. Bud Thorpe hadnagyot megsemmisítették. Tudta, ha a Szárnyas Tengu nem teszik meg, neki kellett volna végeznie vele. Nem akarta megnövelni annak esélyét, hogy megismétlődik az alig tíz évvel korábbi eset. "X" akkor is kiszemelte magának az akciócsoport egyik tagját, akkor is átpumpált egy ember fejébe bizonyos információkat. Annak az embernek - egy őrnagynak - azóta is sikerült életben maradnia. ADAM pontosan tudta, hogy az- eset óta men-

nyit fejlődött, és ezért biztos volt benne, hogy ezúttal esélye sem lehet ez ellene mesterkedőknek.

A dolgok azonban mégsem egészen úgy alakultak, ahogy várta. Thorpe-ot szétvagdalták a Tenguk - de életben maradt. ADAM már sejtette, mit jelenthet a kifejezés: "örjög dühében". Még nem találta meg a tiszta logikai kapcsolatot a rejtélyes "X", és a Tenguk között, de két dologban bizonyos volt: a legfőbb ellenséget újra a saját testén belül kell keresnie, és Bud Thorpe-ol az orvosok életmentő bravúrja után "személyesen" kell elintéznie.

T I Z E N Ö T

A METEOR

A doktornő körülnézett a kékes félhomályba burkolózó kórteremben. A sarokban, egy alacsony pult mögött egy maszkos, fehér ruhába öltözött ápolónő figyelte a villódzó műszereket. A helyiség közepén álló ágy fölött, a mennyezeten apró kamerák üvegszemei csillogtak; a számítógép vezérelte infúziós készülékből óramű pontossággal valami áttetsző, halványzöld folyadék csöpögött a vékony, átlátszó csövekbe; időnként felizzottak az életfunkciókat vizsgáló berendezések vörös jelzőlámpái. A halotti csendet egyedül a géptüdő halk szortyogása, és a szívgép alig hallható, tompa, ritmikus puffantásai törték meg.

A doktornő az ágy mellé lépett, és az apró, kerek szenzorokkal teleaggatott, mozdulatlanul fekvő, meztelen férfiteste nézett.

- Elég siralmas látvány, nem igaz? - A doktornő mögött álló, hófehér, vasalt köpenyt viselő japán professzor kiejtésén érezni lehetett, hogy valahol London környékén tanulta az angolt. - Habár az után, amin keresztül ment... Iszonyatosan össze-

szabdalták. Kész csoda, hogy egyáltalán vissza tudtuk hozni a halálból.

A doktornő lassan bólintott.

- Ha nem lép fel komplikáció, egy héten belül talán lekapcsolhatjuk a géptüdőről - folytatta a professzor. - A bal karját alig tudtuk megmenteni. A vérvesztés miatt a kezei is lebénultak, de szerencsére csak négy ujját kellett amputálnunk. Mellesleg kettő friss, szerves protézis volt. Egyetlen bordája sem maradt épen, és több létfontosságú szerve súlyos károsodást szenvedett. A veséit például egy az egyben ki kellett cserélnünk.

A doktornő az ágyon fekvő ember arcára pillantott, majd hirtelen kísérője felé fordult.

- Tudjuk a nevét? - kérdezte. Mintha egy párányi izgalom csendült volna ki a hangjából.

' A professzor megrázta a fejét.

- Még nem sikerült azonosítanunk. Sem a Bevándorlási Hivatal, sem a Külföldiek Ellenőrző csoport nem vette nyilvántartásba. Csak azt tudjuk biztosan, hogy nem turistaként érkezett. Valószínű, hogy üzleti úton volt, de... - A professzor gyanakodva a doktornő sápadt arcára nézett. - Talán ismeri?

' A doktornő nagyot sóhajtva kihúzta magát, és ideges mozdulattal beletúrt rövid, szőke hajába.

- Nem - felelte végül. - Csak emlékezett valakire. Egy régi barátomra. - Mereven a professzor szemeibe nézett. - Tehát lehet, hogy üzleti úton volt, de?

A professzor megfogta az ágyon fekvő, magatehetetlen férfi csuklóját.

- Elég furcsa eset - mondta tűnődve. - A mentőosztagunk riasztásokat regisztráló számítógépén egyszer csak megjelent egy külvárosi cím.

Névtelen, elsődleges prioritású bejelentés volt, és valószínűleg a... Hmmm... A balesettel azonos időben érkezett.

- Elsődleges prioritás? - csodálkozott a doktornő. *Japánban csak a császárnak, meg a kormány és a diplomáciai testületek tagjainak dukál ilyen bánásmód...*

- Igen.

- Ezek szerint lehet, hogy valamelyik nagykövetség embere?

A professzor megcsóválta a fejét.

- Inkább valamelyik militáns szervezet tagja lehet. Találtunk a testében két implantot. Az egyik rendeltetését nem sikerült megfejtenünk, de a másik valószínűleg egy levegőgenerátor. Olyan típus, amit az ön hazájában, doktornő, a komolyabb beosztású katonák szoktak kapni.

- Tehát amerikai...

- Lehetséges. - A professzor belekarolt a doktornőbe, és szelíd erőszakkal az ajtó felé húzta. - A mentőcsoporthoz érkezésekor még nem állt be a teljes agyhalál, ennek ellenére valószínű, hogy a szív és a tüdő leálltakor fellépő oxigénhiány miatt az agyi szövetek is maradandó károsodást szenvedtek. A beteget jelenleg még folyamatos narkózisban tartjuk.

- Kitűnő - mondta a doktornő. - Passzív állapotban nagyobb a szövet-regeneráló szerek hatása.

- Igen. Viszont nemsokára magához térítjük.

- Milyen az agyműködése?

- Egyelőre nem tudjuk, de tőlünk is kapott egy aprócska ékszer.

A doktornő felvonta a szemöldökét, és kérdő tekintettel a professzorra nézett.

- Igen - mondta a kis japán. - Beültettünk a

koponyájába egy agykamerát.

- És én hogy kerülök a képbe? - kérdezte a doktornő.

- Arra gondoltunk, hogy talán a betegnek is jobb lenne, ha egy honfitársa kezelné.

Fél, állapította meg magában a doktornő, ahogy a professzor sárgás, idegességtől remegő orrcimpáira pillantott. Be van tojva, hogy a srác miatt szarba kerülhet, de az elsődleges prioritás miatt mégsem meri kihajítani a kórházából. Jobbnak látja, ha az egész ügyet az ön nyakamba varrja. Rögtön más a helyzet, ha egy amerikai orvos cseszi el egy baromi fontos amerikai pasas kezelését.

- Az agykamera segítségével figyelemmel kísérheti a beteg gondolatait - mondta a professzor. - Minden segítséget és eszközt megkap, amit szükségesnek tart a fizikai és mentális kondicionáláshoz.

A kis japán gyorsan meghajolt, és mielőtt a doktornő bármit válaszolhatott volna, nesztelen macskaléptekkel kisurrant a folyosóra.

De berezelt!, gondolta a doktornő. *Arra persze nagy ívben szarik, hogy én milyen bajba keveredem a srác miatt.*

Megfordult, és az ápolónő mellé, a műszerpult mögé ült. Elkattintott egy sor kapcsolót, és az egyik monitorra meresztette a szemét.

Na, te nagymenő, gondolta, ahogy peregni kezdtek előtte a beteg gondolatfilmme alakított gondolatai. *Nem hittem volna, hogy így látlak viszont.*

Nem mozdulok, mégis mozgok. Zuhanok. Üs-tökös vagyok. A csillagok között száguldok. Számomra olyanok a napok, mint apró, tovaúszó fénypontok. Fényem vörös; egyedül én világítok a mélyhideg űrben. Nem tudom, hová tartok, nem tudom, honnan jövök. Repülök.

Ó, milyen szép kis naprendszer! Mindig ilyen helyre vágytam. Gyorsan irányt változtatok. Elsuhanok egy bolygó mellett. Helló Plútó! Ugye ez a neved? Milyen aranyos holdacskád van! Nem unatkozol itt egyedül? Ezerhétszázszor millió mérföld - nekem csak egy perc az, egész -, és máris a jó öreg Neptunnál vagyok. Ő már tekintélyesebb, mint a Plútó volt: két holdja van. Tovább száguldok, csinálok egy bal kanyart, és találkozom az Uránusszal. Teszek körülötte egy tiszteletkört, köszönök Mirandának, Arielnek, Umbrielnek, Titániának és Oberonnak. Barátságos társaság. Szívesen maradnék, de tovább kell mennem.

Repülök.

Ó, itt a gyűrűs Szaturnusz, azután a két leg-hatalmasabb isten következik: Jupiter, és Mars. Mitől ilyen vörös a képed, Mars? Dühös vagy valakire? Vagy csak irigykedsz a többiekre? Megértem. Nagy úr vagy, és mégis, csak két holdat kaptál. Ne búsulj, lehet, hogy a Jupiter majd ad neked egy párat.

Egy pici, kék bolygó következik. A Plútónál és a Marsnál azért nagyobb, de a Szaturnusz például tízszer nagyobb nála. Szegényke, ennek is csak egy hold jutott. Hogy hívnak, kis barátom? Föld? És a holdadat? Egyszerűen csak Hold? Szép, de elég sebhelyes a pofija, és... Hoppá! Van itt valami, ami nem ide való! Még nem vetted észre, Földecske? A holdad sötétebbik oldala

mellett kering valami. Olyan, mint egy úr légy-piszok, de kétségtelen, hogy itt van. Egy apró, sötétkék gömböcske. Mi lehet ez? Nem tudod, földecske? A lakóid küldték fel ide? Azt mondd, nem érdekel, mit tesznek azok a parányok? Tessék? Jól hallok? Félsz tőlük? A saját gyermekeidtől? Ne, Földecske, ezt nem mondhatod komolyan! Mi az, hogy még sohasem láttad ezt az apró micsodát? Ha a te gyermekeid lőtték fel, akkor már látnod kellett. Szentséges napszelek! Hogy nem ők csinálták? Akkor meg kicsoda? Nem tudod?

Azt hiszem, sokkal jobban tennéd, ha követnél. Hogy hová megyek? Úgy gondoltam, megmártózom a napotokban. Gyere, Földecske, ne kérsd magad! Hidd el, sok szenvedéstől megmenekülnél. Azt mondd, te szereted a gyermekeidet? Hiszen épp az előbb panaszkodtál rájuk! Hogy ennek ellenére szereted őket? Te tudod, Földecske, de jusson eszedbe, én figyelmeztetlek.

Most mennem kell. Még beköszönök a szépséges Vénuszhoz, meg ahhoz a méregzsák Merkúrhoz, azután jöhet a pihenés. Hosszú volt az út, és nagyon elfáradtam.

Már érzem a Nap forróságát. Zuhanok. Menyei élvezet! Szétolvadok...

- Hello! Ez itt városunk. Kóma City szórakozónegyede. Van más neve is, de akik szeretik, csak Szkizofréniának nevezik.

- Ne gúnyolódj vele, Gyilkos.

- Miért ne? Talán megtiltod? Pofa alapállásba, vagy megfojtalak! Szép lassan kiszorítom belőled a szuszt, és megvárom míg egészen el-kékülsz. Olyan kék leszel, mint a...

Mint annak a lánynak a haja. Szép nő volt. Kreol bőr, széles, érzéki ajkak, csodálatos test. Nem emlékszem, hol ismertem meg, de az tudom, hogy szerettem. Őszintén szerettem, mégis elhagytam. Elhagytam, mert mennem kellett * bele akartam zuhanni a Napba.

T I Z E N H A T

AMY

A doktornő felsóhajtott, és hátra dőlt a székében.

Nem te hagytál el engem, Bud Thorpe, gondolta. Nekem kellett olajra lépnem. Akkor még Jogaiinam sem volt róla, hogy valójában miért, és... És nem is hinnéd, mennyire szerettem volna Hope Plainsben maradni!

A doktornő felállt, nagyot sóhajtott, kilépett a kórteremből, majd a folyosó falára szerelt vidfonhoz sietett. Gyorsan végigzongorázott a számbillentyűkön.

- Tessék! - villant fel a parányi monitoron egy ősz, szakállas férfiarc.

-Apa?

- Te vagy az, Amy? Valami baj van? Furcsa a hangod...

- Nem, nincs semmi. Apa, emlékszel még a középiskolai bulimra? Tudod, még odaát, az Államokban...

-Nem.

- Tudod, aminek a végén tűzijátékot csi-

náltál!

A férfi arca elkomorodott.

- Nem hiszem, hogy éppen most, és éppen így kellene megbeszelnünk a régi sztorikat!

Amy mély lélegzetet vett.

- Emlékszel, vagy nem? Ez most nagyon fontos.

A férfi megcsóválta a fejét.

- Oké, oké! Emlékszem valamire. Na és?

- Találkoztam azzal a fiúval. Itt van. Itt, a kórházban, és...

- Hallgass! - kiáltott fel a férfi dühösen. - A rohadt életbe, már csak ez hiányzott! Gyere haza, és mindent végigtárgyalunk!

- De apa, én csak arra gondoltam, hogy...

A férfinak, akit Amy "apának" nevezett, bele kellett törődnie, hogy egyelőre nem tudja meg, mire gondolt a lánya. A kórterem ajtajában megjelent a japán ápolónő, és izgatottan integetni kezdett Amy felé.

- Azt hiszem, van itt egy kis probléma - mondta Amy. - Majd visszahívlak!

- Amy! - kiáltott a férfi. - Várj! Ne avatkozz...!

Amy bontotta a vonalat, és berohant a kórterembe.

Az ápolónő a hevesen rángatózó beteg mellett állt, és rémülten nyomogotta a géptüdő vezérlőpaneljének gombjait.

- Nem tudom, mit történt - nyöszörögte kétségbe esetten. - Én semmiről sem tehetek! Egy-szer csak minden gép leállt, és... Most mi lesz, doktornő?

Amy Budra nézett, majd az alacsony kontrollipulthoz ugrott. Gyorsan elkattintott néhány kapcsolót. Hiába; a gépek nem indultak be.

Az isten verje meg! Ez nem lehet véletlen!

- A számítógép vezérli a műszereket? - kérdezte az ápolónőtől.

- Igén, az. A kórház központi számítógépe.

Amy a beteg arcára erősített légzőmaszkra, a testébe döfött tűkre, és az friss varratoktól vöröslő bőrre tapasztott elektródákra meresztette a szemét.

- Hogy lehet leválni a rendszerről?

Az ápolónő rémülten rábámult, és megvonta a vállát.

- Fogalmam sincs. Még sohasem csináltam ilyesmit.

- Mi történt? - rohant be az ajtón a professzor.

- Hogy lehet megszüntetni a számítógép-vezérlést? - ordított rá Amy.

- A micsodát? Mit akar tenni, doktornő?

Amy válasz helyett Bud mellé ugrott, letépett róla egy füzérnyi szenzort, és a mellére tenyereit.

- Leállt a szíve! Hozzon egy fibrillátort! - kiáltott a tétlenül ácsorgó ápolónőre.

A professzor egy-két másodpercig tétován állt az ajtóban. Látszott rajta, hogy legszívesebben az egész ügyet Amyre hagyná, de végül mégis a beteg mellé lépett, és megszabadította Budot az infúziós tűktől és a légzőmaszktól. Amy kétségbeesetten masszírozta Bud szívájékát, majd előre hajolt, a szájába vette az orrát, és erőteljesen belefúj. Az ápolónő közben előkerített egy ósdi, telepes fibrillátort. Amy idegesen egymáshoz dörzsölte a műszer kontaktpárnáit, majd mindketőt Bud mellkasára szorította. A professzor közben a helyére illesztette a hagyományos infúziós tasakokat, és a beteg vénájába döfte a hosszú tűket.

Két percnyi erőlködés után Bud szíve ismét dobogni kezdett. Az ápolónő a beteg orrába dugta a mechanikus működtetésű géptüdő csövecskéit, és vadul taposni kezdte a pumpa pedálját. Bud mellkasa újra ütemesen emelkedett-süllyedt.

- Elárulná, hogy mi volt ez? - kérdezte a professzor a homlokát törölgetve.

- Azt én is szeretném tudni - felelte Amy. - Valószínűleg egy kis számítógéphiha. Nem ártana, ha megvizsgálnák a rendszerüket. Azt hiszem, nem lenne rossz, ha átvinnénk a beteget egy másik kórterembe.

A professzor bólintott, és intett az időközben az ajtó elé sereglett ápolóknak, hogy hozzanak egy betegszállító ágyat. Bud testét átemelték a csupakróm, kerek kocsira. Az infúziós készüléket az ágyhoz erősítették, a géptüdőt az időközben előkerült akkumulátoros villanymotorra kapcsolták, és a kerekek közötti rudakra fektették.

- Számítógéphiha? - mélázott a professzor. - Még sohasem történt ilyesmi... A rendszerünk abszolút megbízható.

- Arra nem gondol, hogy esetleg szándékos volt? - kérdezte Amy.

- Úgy érti, hogy valaki... - A professzor ijedten meredt a lányra. - Ez képtelenség! Ki tenne ilyet? - Látszott rajta, hogy komolyan fél, és hogy ha egy kicsit megerőltetné az agyát, talán tudná a választ a saját kérdésére.

- Mondjuk az, aki miatt ide került - mondta Amy. - Hol van szabad hely? - kérdezte az egyik ápolótól.

- Azt hiszem, ha a professzor úr is úgy gondolja, a "B" épületben éppen lenne egy üres kórterem...

A professzor bólintott.

- Rendben, vigyék oda. Tíz perc múlva megbeszélést tartok az irodámban. Szóljanak a főtechnikusnak, az ügyeletes programozónak, és a biztonsági szolgálat vezetőjének! - Amyre nézett. - Természetesen önt is várom, doktornő. A végére akarok járni ennek a dolognak.

Amy bólintott, és a két ápoló után sietett, akik közben a lifthez tolták Budot.

- Nem engedhetjük meg - folytatta a professzor -, hogy az egyik betegünk alvilági kapcsolatai miatt...

Amy már nem hallotta, hogy a professzor mit nem engedhet meg. Belépett a liftbe, a tolókosci és az ápolók mellé. Megérintette a hetes számú gombot, és dermedten figyelte a szintjelzőn felvillanó számokat.

Még nem volt ideje rá, hogy felfogja a történetet. Olyan hirtelen történt az egész, és eddig tulajdonképpen minden reakciója ösztönös volt. A srácból kis híján fasírtot csinált valaki, azután *véletlenül* leálltak a szuperbiztonságos, számítógép-vezérelt műszerek... Amy érezte, a két dolog egybeesése akkor sem lehetne véletlen, ha Bud Thorpe agyában nem lenne ott az a bizonyos információ arról a Hold mögé dugott valamiről, amiről az apjától már annyit hallott. Már csak abban reménykedett, hogy nem az áll a dolog hátterében, amire gondol. Ha mégis így lenne... Nem, erre a lehetőségre még gondolni sem akart.

A lift zökkenve megállt az földszinten.

Amy sejtette, hogy olyan sztori szereplőjévé vált, aminek messze még a vége, és nem biztos, hogy happy end-del zárul - de azért arra nem számított, ami kinyíló liftajtó mögött várt rájuk.

ADAM leállította a katonát életben tartó gépek működését, és úgy irányította a kórterem men-nyezetére szerelt kameraszemeket, hogy pontosan láthassa a haláltusa minden részletét. Amikor Bud Thorpe hadnagy szíve megállt, figyelmét elégedetten másfelé fordította. Megszabadult attól az embertől, akinek az agyában valószínűleg ott voltak a veszélyforrást jelentő információk. Most már csak azt kellett kideríteni, hogy hány hozzá hasonlólt fertőzött meg az ismeretlen "X".

Am rá kellett döbbsennie, korai volt az elégedettsége. Ha képes lett volna mozogni, egészen biztosan tombolni kezdett volna a düh-től. Az a nő! Aza... - ADAM átkutatta lingvisztikai adatbázisát, és megtalálta a legmegfelelőbb szót. - Az a ribanc! Megmentette a katonát életét!

A doktornőre irányította a kamerákat, és miközben végiggondolta, hogyan pusztíthatná el, automatikusan végigfuttatott a memóriájában egy kereső szubrutint. Már éppen azon volt, hogy nem törődve a saját magának okozott veszteséggel, mindenestől a levegőbe röpi a kórházat - elég lett volna túlhevíteni a számítógép-vezérelt kazánházat -, amikor tudata mélyén, chipekől és ferritgyűrű-mátrixokból álló agya egyik alig használt zugában egy érdekes adatra bukkant.

Ezzel a nővel már korábban is kapcsolatba került!

ADAM minden figyelmét a doktornőre, és a memóriájában talált képre irányította. Az analízis 94%-os egyezést mutatott ki. A termete,

a hajszíne és az arca változott ugyan egy kicsit, de... Igen, ez a ribanc nem más, mint Amy Chambers, Roger W. Chambers őrnagy lánya!

ADAM a előrángatott egy régi adatbázist.

ROGER WILLIAM CHAMBERS ŐRNAGY, AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK HADSEREGÉNEK TISZTJE, A 66-OS OSZTAG NEVET VISELŐ KÜLÖNLEGES ALAKULAT EGYKORI TAGJA. MUNKÁJA SORÁN SZIGORÚAN TITKOS INFORMÁCIÓK BIRTOKÁBA JUTOTT, EZT KÖVETŐEN DEZERTÁLT. KÜLÖNBÖZŐ ÁLNEVEKET HASZNÁLVA - STONE, MELTON, MAGGIN, TICKLES - VESZÉLYESNEK MINŐSÍTHETŐ TEVÉKENYSÉGET FOLYTATOTT ADAMLAND ELLEN. TÖBB ELLENE IRÁNYULÓ MERÉNYLETET MEGHIÚSÍTOTT. UTOLSÓ ISMERT TARTÓZKODÁSI HELYE: HOPE PLAINS (MISSOURI, U.S.A.). CSALÁDJÁVAL EGYÜTT ISMERETLEN HELYRE TÁVOZOTT.

SZEMÉLYI ADATAI:

FFI, FEHÉR. MAGASSÁGA: 1,83 CM.

SÚLYA : ?

HAJSZÍNE : ?

SZEME : ?

KÜLÖNÖS ISMERTETŐ JELEI: MELLÉN TETOVÁLT SÁTÁNFEJ + HEGEK. JOBB LÁBA KIBERNETIKUS PROTÉZIS (gyártási szám: US.ARMY 2004/2238).

KÉPZETTSÉGE: SZÁRAZFÖLDI HADTUDOMÁNYOK, KÖZÉPFOKÚ PILÓTAKIKÉPZÉS

KÜLÖNLEGES KÉPZETTSÉGE: TERROR-ELLENES ÉS ELLENSEGES HATORSZAGON BELÜLI FELFORGATÓ TEVÉKENYSÉGRE KIKÉPEZVE.

FIGYELMEZTETÉS: IDEGRENDSZER ALTE-RÁLÓ HARCÍ VÍRUSSAL BEOLTVA (batch No.: muszashi/2002/42733)

HOZZÁTARTOZÓI: 1 NŐNEMŰ ÉLETTÁRS + 1 NŐNEMŰ GYERMEK. (Megjegyzés: élettárs 2019.02.07.-én semlegesítve)

Az őrnagy! Az a bizonyos őrnagy! ADAM már pontosan emlékezett az esetre. Annak idején, amikor hozzálátott az emberekből álló piramisrendszer kiépítéséhez, az őrnagynak vála-hogy sikerült rájönnie, hogy egy nem emberi hatalom irányítja az oszatgot, aminek a tagja volt. ADAM csak találgatni tudott, hogy ez mi-ként történhetett meg. Az eset után számtalan-szor végigkutatta önmagát, kereste a jelet, ami a valódi ellenfele, az információkat kisz-ivárogató "X" nyomára vezetheti - de hiába. Elhatározta, hogy a biztonsága érdekében meg-öli az őrnagyot, ám a fickó elképesztően óva-tos, és... remek harcos volt. Sikerült elmenek-ülnie. Megrendezte saját látszat-öngyilkos-ságát, és úgy eltűnt a bolygófelszínén nyüzsgő embercsordában, mint egy széthasadt atom-mag a reaktorban. ADAM még évekig kutatott utána, de nem sikerült a nyomára bukkannia.

De most megtalálta Chambers-Tickles lányát, Amyt! Talán ő majd elvezeti az apjához...

ADAM tájékoztatta Séthet a helyzetről, és uta-sította, tíz percen belül vezényelje ki a tokiói

kórház közelében tartózkodó embereit, és fo-gassa el Amyt. Biztos volt benne, hogy így előbb-utóbb előkerül a lánya után nyomozó őrnagy is - az emberek elképesztően ostobán tudnak viselkedni, ha a saját utódaikról van szó.

T I Z E N H É T

EGY AGGÓDÓ APA

Amy tehetetlen, rémült dühvei bámult a lift előli álló három álarcos fickóra, és a lábaik előtt heverő, szitává lőtt biztonsági őrekre.

- Mi a jó francot akarnak? - kérdezte remegő hangon. *Aki időt nyer, életet nyer*, kattant be az agyába az idétlen közmondás. *Nem volt hülye, aki ezt kitalálta*, gondolta, *de biztos nem kellett szembenéznie egy ilyen géppisztolyos trióval...*

A háromszög alakzatban felsorakozott fickók közül a lifthez legközelebb álló a csípőjéhez szorította gyorstüzelő UZI-ját. Gyors mozdulat lehetett, de Amy úgy érezte, mintha egy iszonyatosan lelassított filmen látná az egészet. Egy kattanás. Szinte látta a kis géppisztoly csövéből egymás után kivágódó lövedékeket.

Amy szorosan lehunyta a szemeit. *Viszlát, élet! Undorító voltál...* Arra számított, hogy az agyában végigpörögnek a születése óta eltelt évek, a gyermekkori élmények, de semmi ilyesmi sem történt.

A géppisztoly könyörtelenül kelepelt.

Olyan hangja van, mint valami elmebeteg golyának, gondolta Amy. *A francba! Golya... Mennyire szerettem volna egy saját kiskölyköt! Egy babát, ami olyan, mint én...*

Meleg nedvesség fröccsent az arcára.

Minden születés véres. Meg fájdalmas is. És a halál? Lehet, hogy az nem fáj? Tényleg, lehet, hogy már meghaltam?

-Amy!

Ismerem ezt a hangol. Mégis jönnek az emlékek? Ez apám hangja...

-Amy!

Ez nem emlék!

Amy kinyitotta a szemeit. A három maszkos egy-egy gőzölgő vértócsában feküdt a padlón.

- Apa! Mi volt ez?

A maszkosok hullája mögött álló Tickles vigyorogva leeresztette a géppisztolyát.

- Mit tudom én! Békésen bejövök a lányomhoz, hogy meglátogassam a munkahelyén, erre mit látok? Egy csapatnyi bérgyilkos éppen arra készül, hogy kilyuggassa a fejét. Neked jobban kellene tudnod, hogy mi volt ez.

- De... Egyáltalán hogy kerülsz ide? És újabban géppisztollyal jársz sétálni?

- Szokás szerint aggódtam érted - mondta. - Azt hiszem, most az egyszer tényleg volt rá okom. Olyan volt az arcod a vidfonban, mint mikor rajtakaptál a tanítónőddel.

- Aha. Biztos azért, mert akkor is megtudtam valamit, ami egy kicsit megdöbbsentett.

Tickles csodálkozó képet vágott.

- Kicsit? - Legyintett. - Hagyjuk. Inkább azt árulj el, hogy *most* mire jöttél rá.

Amy a halott fegyveresekre nézett.

- Azt hiszem, ez most ráér. Nem kellene szólnunk a valakinek? Mondjuk a rendőrségnek...

Tickles megcsóválta a fejét.

- Aha. Azután majd magyarázd el nekik, hogy rád támadtak, de végül mégis meggondolták magukat, és egymást lőtték le. De egyedül, mert én megyek. Semmi kedvem egy kivénhedt szumós macájaként, egy börtöncellában tölteni azt a kevéske tíz-húsz évet, ami még hátra van az életemből.

- Nem hagyhatjuk itt Budot - mondta Amy. - Fiúk - fordult hátra az ápolókhoz. - Segítse-...

- Ezek már nem fognak segíteni - csóválta meg a fejét Tickles. Belépett a liftbe, és a bakancsa orrával megbökdöste az egyik ápoló véres fejét. - Na, én eltűnök innen! Jobban tennéd, ha te is velem jönnél.

Amy megrázta a fejét.

- Oké, de Budot is magunkkal kell vinnünk.

- Ezt a marhaságot most rögtön verd ki a fejedből! - horkant fel az apja. - Majd a szanitécek elintézik. Különb is, kid neked ez a fiú? Egyszer jól érezted vele magad, és kész. Egyáltalán honnan tudod, hogy valóban ő az? Gyere!

- Nem. Ot is visszük. Ha itt marad, újra megpróbálják megölni.

- Na és? Neked fog fájni?

- Tud valamit.

Tickles meghökkent.

- Mi a francot? Talán elmondta? Nem úgy néz ki, mint aki tud beszélni.

- Azt... Azt még nem tudom pontosan, hogy mit tud - hadarta Amy. - Eszméletlen, de van a fejében egy agykamera, és láttam az egyik gon-

dolatfilmjét. Tud valamit arról az izéről, ami a Hold mögött van, és annyira érdekel téged, meg a haverjaidat.

Tickles elképedten meredt a lányára, majd Budra bámult.

- Ha ez igaz, akkor...

Hirtelen lövések dörrentek, és az előcsarnok végében megjelent egy csapatnyi álarcos.

-... akkor most kurva nagy szarban vagyunk!

- Tickles beugrott a liftbe, és a vezérlőpanelra csapott.

- Most mi lesz? - kérdezte Amy rémülten.

- Melegünk - morogta az apja. - Vén marha vagyok, ez az igazság. Eldumáltam az időt, pedig sejthettem volna, hogy nem hárman jöttek. - Bezáródott előttük a lift ajtaja. A fülke elindult lefelé. - Az lesz a legjobb, ha lemegyünk az alagsorba, és megkeressük a hátsó kijáratot. Ismered az épületet?

- Nagyjából.

Tickles a zsebébe nyúlt, és egy revolvvert nyomott a lánya kezébe.

- Jobb lenne, ha inkább nálad maradna - próbált ellenkezni Amy.

- Tedd csak el - mondta Tickles. - Hoztam magammal egy párat.

A lift hirtelen nagyot zökkent, és megállt.

- Ez meg mi az isten? - morogta Tickles. - Azok a faszfekék biztos kikapcsolták ezt a szart! - Dühödten nyomkodni kezdte a gombokat.

Amy nyugodt mozdulattal előre nyúlt, és elkatintott egy kapcsolót.

- Egy kórházban mindennek van tartaléka. Az áramköröknek is.

A lift elindult, majd egy-két másodperccel ké-

sőbb újra megállt. Ezúttal azonban már az ajtó is kinyílt. Tickles a kerek asztal mögé ugrott, és kitolta az alig megvilágított folyosóra.

- Erre! Itt lesz a gazdasági kijárat. - Amy előre rohant, és befordult egy sarkon.

- Várj! - szólt utána Tickles. - Lehet, hogy közben leérték a lépcsőn...

Meglökte az asztalt, de mielőtt a helyes irányba fordíthatta volna, egy hosszú géppisztolysorozat visszhangzott végig a folyosón.

- A rohadt életbe! - üvöltötte Tickles. - Gyere vissza, Amy!

A lány nem felelt. Tickles felemelte a fegyverét, és futni kezdett a lánya után. Alig hogy befordult a sarkon, hirtelen orra bukott. Elejtette a géppisztolyt, és végighasalt a hideg betonon. Megpróbálta felemelni a fejét, de egy forró fémcső feszüli a tarkójának.

- Nyugi, szarzsák! Ne mocorogj!

Tickles az állára támasztotta fejét, és oldalra sandított. Hat lábat látott - négyen bakancs volt, kettőn pedig fehér-rózsaszín csíkos, női Adidas edzőcipő. Két álarcos, és Amy...

Mély lélegzetet vett, majd villámgyorsan a hátára pördült, és közben félresöpörte a tarkójának szegeződő fegyvert. Kirúgta az egyik fickó lábait, és... A következő másodpercben elsőként előtte a világ.

Az utóbbi időben sokat gondolkoztam azon, melyikünk a valódi.

- A valódi? Ezt meg hogy érted?

- Mi az, hogy valódi?

Az, aki hármunk közül eredetileg is ebben a

testben volt. Aki elsőként került ide. Most máibiztos vagyok benne, egyedül én lehetek az, és ti ketten vagytok a betolakodók. Te, Szentfázék, meg te, Gyilkos.

- Micsoda?! Ezért megöllek!

Rendben.

- Most min nevensz?

. Tudod, Gyilkos, érdekes lenne, ha megölnél. Egyáltalán hogy csinálnád? Mit érnél el, és főleg mit okoznál vele?

- Semmit. Vagyis... Nem tudom. De mik vagyunk mi, ha te vagy az igazi? És főleg miből gondolsz, hogy így van?

Éjjel találkoztam apámmal.

- Eljött hozzád? Beszélt veled?

Nem. Vagyis igen.

- Most igen, vagy nem?

Én mentem el hozzá. Nem tudom hová; sohasem láttam azt a helyet. Egyáltalán nem hasonlított arra a városra, ahol gyerekkoromban éltem. Vonaton utaztam. Még kölyök voltam, legfeljebb tizenöt-tizenhat éves lehettem. Akkoriban kezdtem el bagózni. Ment a vonat, én meg kint álltam a peronon, és egymás után szívtam a cigiket. Előtte nem ettem semmit, és állati rosszszul lettem. Hányingerem volt. Előbb szálltam le, mint kellett volna. Sétálni akartam, meg kiszellőztetni a fejem. Szóval, a vonat megállt, én meg leszálltam. Egy ideig hülyén bámultam az állomás épületei. Szép hely volt. Tiszta. Vörös téglák, padok, fű, virágok, meg minden. Azután elindultam a sínek mellett a vonat után. Egyik talpfáról a másikra ugráltam, rugdostam a kavicsokat, és jól éreztem magam. A sínek valami folyó partján futottak. A víz kék volt. Termé-

szetes kék, és tiszta, mint az ég. Meleg volt. Cirógató meleg. A vasúti töltés tövében, a víz mellett horgászok áztatták a zsinórjaikat. Volt köztük egy pipás öreg, aki percenként kifogott egy-egy halat, de mindig visszahajította. A nádasban békák brekegtek, az egyik nádcsomó mögött valami vízimadár ólálkodott. Szép volt. Azután megérkeztem arra az állomásra, ahol le kellett volna szállnom. Átmentem a mosószerszagú várótermen, végigsétáltam egy aszfaltozott úton, majd ráfordultam egy kis földútra. Mindkét oldalán frissen festett kerítések, mögöttük orgonabokrok, virágok, azokon túl pedig a zöld levelek közül elővillanó fehér házfalak. Az egyik léckerítés előtt megálltam. Kinyitottam a kaput. Az előkertben dáliaabokrok, az udvaron csirkék, kacsák. A tornácon az apám ült. Ahogy meglátott, rám mosolygott, én meg odaléptem *hozzá*, és átöleltem. Megsimogatta a fejem, leültetett egy székre, és beszélni kezdett. "Mindaz, amit tenni fogsz, fiam, folytonos hátrálás lesz a ravasz és durva halál ez. Ne bízz senkiben, és életben maradsz. Ne hidd el, ha azt mondják, hogy segíteni akarnak", mondta. "Kinek hihetek?", kérdeztem. "Csak annak, aki azt szeretné, hogy minden olyan legyen, mint régen." Azután hirtele

n minden felgyorsult körülöttem. Az égen olyan sebesen rohantak a felhők, mint valami gyorsított felvételen; a csirkék és a kacsák rikácsolva, hápogva semmivé váltak; a ház falai fel-fúvódtak, egyre nagyobbra duzzadtak, és a végén szétpukkantak, mint egy szappanbuborék. A világ olyan szédítően kavargott, mint a hidak lábánál a folyók vize. Belekapaszkodtam apámba. Átöleltem, de amikor megint kinyitottam a sze-

mem, már csak egy koszorút, meg sáros fehér szalagot szorongattam a kezemben. A szalagon aranyszínű betűk: "Fájó szívvel búcsúzunk"...

- Azután? Mi történt utána?

Halottam a dízsorsützet. Felemeltem a szalagot. A szél belekapott a végébe, és felrepítette az égbe. Fel a felhők fölé, ki az űrbe. A Hold köré csavarodott, én pedig megrántottam. A Hold úgy mozdult el a helyéről, mintha egy óriási léggömb lenne. Mögéje néztem. Egy hatalmas, sötétkék gömb volt mögötte. Egy műhold. Tágra meresztettem a szemem, és láttam, ahogy a gömbből kicsapó zöldes sugárnyaláb a Föld felé közelít, és befúródik egy óriási gépbe. A gép életre kelt, és...

- És?

Semmi. Felébredtem.

- Szép álmom. Szerinted ez jelent valamit?

- Minden álmom jelent valamit, csak éppen azt nem lehet tudni, hogy mit.

Igazad van, Szentfazék. Csakhogy én sejtem, hogy ez mit jelenthetett.

- Ugyan mit?

Apám tudja, hogy négyünk közül én vagyok a valódi, ezért hozzám szólt, de mindannyiunkat figyelmeztetni akarta. Valami rossz fog történni velünk. Valaki tervez ellenünk valamit.

- Ellenünk? Hát meddig könyörögjek nektek, hogy öljünk meg mindenkit, és meneküljünk el innen?

Tudod, Gyilkos, ez nem ilyen egyszerű. Amíg mindannyian ebben a testben vagyunk, amíg mind a hárman mást akarunk, addig nem tehetünk semmit. Melyikünk mondja meg, hogy mit csináljon a kezünk? Talán te, aki mindig ölni

akarsz? Vagy a Szentfazék, aki legszívesebben egész nap imára kulcsolt kezekkel kuporogna a sarokban? Vagy én?

- Vagy te. Hármunk közül egyedül te nem csinálnál semmit.

De igen. Ölnék. De nem azokat, akiket a Gyilkos. Ezt a testet pusztítanám el.

Tickles kábultan, zúgó fejjel kinyitotta a szemeit. Még mindig a kórház alagsori folyosóján feküdt, és a hat láb még mindig ugyanott állt, ahol az előbb.

- Oké - hallott egy reszelős, durva hangot. - Az öreg megvan. Már csak azt a piszkos kis kurvát kell elkapnunk.

Tickles hagyta, hogy valaki talpra állítsa. Hátulról fúrge kis kezek motozták végig a testét.

- Mi van, faszikám, kirámoltál egy fegyverboltot? - vihogott egy nő. - Ezt nézzétek meg! Négy tör, és két stukker volt nála!

Tickles csodálkozva balra nézett, majd jobbra fordította a fejét. A két tetovált arcú japán állt mellette. *Na, cseszhetem*, gondolta. *Jakuzák. De ki ez a spiné, ha nem Amy?* Hátra sandított. Egy kotonfejű, kopasz, fehérbőrű nő vigyorgott a képébe.

- Hello, papuci! Hol hagyta kis kurvát?

- Kapd be! - morogta Tickles dühösen.

- Oké, papuci - vihogott a nő, és Tickles elé állt.

- Ki tudja, talán még gusztusom támad rá. De most inkább csicseregj bele a fülembe, hogy hol az a ribanc!

-Ne merészed...!

- Ugyan mit? - A simafejű nő gúnyosan végigmérte Tickles-t, és a géppisztolya csövével megbökdöste a hasát. - Jé, hogy te milyen jól tartod magad! Semmi háj, csupa izom. - Undorító hangon felröhögött, és intett a két jakuzának. - Intézzük el! Kár vesződni vele. Az is elég lesz, ha a fejét magunkkal visszük.

Az egyik jakuza Tickles derekába rúgott, a másik pedig a nyakánál fogva térdre kényszerítette. A nő közben valahonnan elővarázsolt egy másfél méteres szamurájkardot.

- Még három másodpercig fogsz élni, papuci. Egy... Kettő...

Három lövés dörrent, majd gyors egymásutánban még három. Tickles felkapta a fejét. A két jakuza és a kardos amazon a padlóra rogyott. Tickles talpra ugrott, felemelte az egyik géppisztolyt, és dühödten a rángatózó testekbe eresztette a tárat.

Amikor a nő kopasz fejét is véres péppé lőtte, megfordult. A folyosóról nyíló egyik ajtóban megpillantotta a revolver csövét, és a kék acél mögött Amy sápadt arcát.

- Kösz, kicsim. Azt hiszem, tényleg vén vagyok már az ilyesmihez.

Amy lassan kilépett a folyosóra.

- Nyugi, még mindig a régi vagy - mondta.

- A szart, azt vagyok a régi - felelte Tickles. - Lelassultam. Pedig amikor eljöttem hazulról, felfaltam egy maréknyi serkentőt.

- Holnap meg majd nyöszörögsz, hogy fáj a gyomrod - mondta Amy szemrehányóan.

- Ha lesz holnap. Piszkosul értesz ahhoz, hogy keverd szarba magad - vigyorgott Tickles.

- Azt hiszem, ez nálunk családi hagyomány -

mosolygott vissza Amy.

- Gyere!

Visszafordultak, de alig értek el Budhoz, máris újabb lövések dörrentek a kijárat irányából.

- Arra nem jutunk ki! - Tickles jobbra fordította az asztalt, és a folyosó másik vége felé tolta. Hirtelen megtorpant, és az útját álló ajtóra nézett. - Zsákutca. Te Amy, mit jelent az, hogy "PROSECTURA"?

- Kórbonctan.

Tickles nagyot krákogott, és a padlóra köpött.

- Sejtetem. Nem tudom, hogy miért nem inkább a konyhát, vagy a lepedőraktárat tették ide.

- Mi bajod van a kórbonctannal? - kérdezte a lány.

- Semmi. - Tickles berúgta az ajtót. - Csak utálok a széttrancsírozott emberek látványát. - Betolta az asztalt a helyiségbe, és elfintorodott. - De legfőképpen ezt a szagot gyűlölöm!

Egyre közelebből hallották a folyosón futó lábak dobogását. Tickles kilesett.

- Ezek legalább tízen vannak! - Megvizsgálta a pisztolyát. - Nekem még van öt golyóm. Na, most okoskodj ki valamit, doktornő!

Amy körülnézett. A hosszú, darabokra szabdalts holttestekkel, és tartósított szervekkel telezsúfolt terem végéből egy üvegajtóval lezárt helyiség nyílt.

- Gyere utánam!

- Hová? - kérdezte az apja.

- A zuhanyzóba.

Amy kinyitotta az üvegajtót, és belépett a szűk kamrába. A falakat saválló plasztikburkolat fedte, a padlón egy sín pár futott végig.

- Mi a szar ez?

- Egy ultramodern krematórium - felelte Amy.

- A felesleges szerveket rápakolják egy kis kocsira, betolják ide, és kénsavat zúdítanak rájuk.

Tickles elvigyorodott.

- Oké, de hogy jutunk ki innét?

- A kiürült kis kocsit a kamra másik végén kigurul. Különben ott van a vezérlőpult is.

Közös erővel áttuszkolták Bud asztalát a kamrán, majd elhelyezkedtek a vezérlőterem monitorai előtt. Egy perccel később nyolc álarcos nyomult be a szűk helyiségbe.

- Azt hiszem, apa, jobb lesz, ha most nem nézel oda - mondta Amy, és beindította a maximális fokozatra állított savszórót.

- A hullák látványát tényleg nem bírom, de mindig is imádtam végignézni, ahogy az ellenségeim megdöglenek - felelte Tickles, és a monitorra meresztette a szemét.

A nyolc álarcost olyan hirtelen érte a támadás, hogy mire észbekaptak, a nyakukba zuhogó savasó cseppjei annyira szétroncsolták a testüket, hogy hiába kapálóztak, képtelenek voltak elmenekülni. Tickles belátta, a lányának igaza volt, de most már azért is végignézte a tortúrát.

A fickók úgy üvöltöttek, mintha elevenen nyúznák őket. És ez valójában így is volt. Először a ruhájuk, a maszkjuk olvadt le, majd a bőrük vált nyúlós-véres masszává. A szemeik sisteregve kitétek, tátott szájukban vörös nyálkává változott a nyelv. Valamennyien golyóálló mellényt viseltek, de a sav a viszonylag ellenálló fémréteg alá is becsorgott; úgy vágott járatot magának a páncélzathoz feszülő testben, akár egy folyó az útját álló sziklában. A bőrük után az izmaik, az izmaik után a csontjuk nyálkásodott el. Ahogy a

sav még beljebb hatolt, a belső szervek, a tüdők és gyomrok sisteregtek fel, az összetekeredett belek váltak merev és lyukacsos tömlővé. Kis idő múlva mind a nyolc fickó rángatózó-fortyogó, meztelen hús- és csontmasszává változtak, majd végül már csak egy-egy bizonytalan színű tócsa jelezte, hol zuhantak a padlóra.

- Ez szép volt - nyögte Tickles a hányingerrel küszködve. - Igaza volt annak a vén, kecskeszakállas kínainak, amikor azt mondta, hogy a nők a legvérengzőbb harcosok.

- Akire te gondolsz, az nem kínai volt, hanem görög - mosolygott Amy. - Különben lehet benne valami. És most?

Tickles reszkető kézzel rágyújtott egy cigaret-tára.

- Remélem nem küldték ránk az egész japán hadsereget.

Azt hiszem azok, akiknek az agyában egyszerre két, vagy esetleg több tudatos személyiség létezik, nagyon közel kerültek Istenhez és a halálhoz...

- A halálhoz? Hé, haver, én azután tudom, mi a halál! Éppen eleget láttam, és éppen elégszer osztottam!

Igen, a halálhoz. Talán - és ezt egyetlen élő sem tudhatja biztosan - az eltávozottak lelkei úgy térnek vissza közénk, hogy befurakszanak valakinek az agyába...

- Ne viccelj! Tényleg?

- Istennek nem tetszenek az ilyen gondolatok! ... mert talán az élők és a lelkek világa között

az idegileg labilis emberek elméje az a kapu, amin keresztül *onnan* bárki átjöhet, de amit *innen* senki sem lát. Persze lehet, hogy nem így van. Ki lehet biztos ezekben a dolgokban?

- Egyetlen lény: Isten.

- Hülyeséget beszélsz!

Isten pedig nem létezik, mert ha lenne, akkor már rég magához szólított volna minket. Vagy legalábbis egyikünket. Túl sokan vagyunk itt, nem gondoljátok?

- Én nem megyek el innen!

Egy katatóniás szkizofrén - egy béna, tudat-hasadásos elmebeteg... Ez vagyunk mi, Bud Thorpe!

- Boldogok a lelki szegények, mert Hare Kris-na, Hare Rama...

- Penge-golyó-sugár-kéz, ha ölni kell, hát észnél légy!

Szentséges Buddha! Hárman vagyunk itt, de én lennék az egyetlen normális? Fogjátok már fel, hogy...

T I Z E N N Y O L C

ROGER-SZAN

Ajelek szerint Bud "jóakarója" megelégedett az-
zal, hogy tizennégy pribéket szabadít a fiúra.

- Nem is voltak nagyon túlerőben -jegyezte meg
Tickles vigyorogva.

Olyan óvatosan közelítették meg a kórház alag-
sori kapuját, akár egy éhes, de gyanakvó kóbor
kutya a kínai kifőzdét.

- Valakinek piszok fontos lehet, hogy eltegye
láb alól a fiúdat - mondta Tickles. - Nem is értem,
hogymiért vacakolunk vele ennyit.

- Azért, amit tud.

-Amit *talán* tud.

A kórház parkolójában Amy tétován megállt a
kis sárga sport Suzuki előtt.

- Ebbe nem tudjuk betenni Budot. Még mindig
nem kapcsolhatjuk le róla a géptüdőt és az
infúziót.

Tickles körülnézett, majd határozott léptekkel
a főbejárat előtt várakozó mentőautóhoz ment.
Amy egy pillanatra Bud felé fordult, és amikor

újra a mentőkocsi felé nézett, csak annyit látott,
hogymegy egy fickó - valószínűleg a sofőr - kiugrik a
kormány mögül, és egy kelekótya nyúlhoz ha-
sonlóan, cikk-cakk vonalban, lekuporodva és
újra nekiiramodva berohan a kórház kapuján.

- Amy! - kiáltott Tickles. - Hozd a csomagot!

Amy nekifeszült Bud kerekas ágyának, és a
terepjáró Nissanhoz tolta.

- Mit csináltál a sofőrrel? - kérdezte az apját,
miközben nyögve-szuszogva átpakolták Budot
meg a szerkentyűit a mentőbe.

- Megszorongattam a tökeit - felelte Tickles.

Amy megcsóválta a fejét.

- Komoly kérdeztem.

Tickles elvigyorodott.

- Én meg a lehető legkomolyabban válaszol-
tam. Na ugrás, kicsim.

- Hová megyünk?

- Hát haza nem, az egyszer biztos. - Tickles
megvakarta a fejét. - Szállj be! Én vezetek.

Amy beszállt Bud mellé, Tickles rájuk zárta a
fülke ajtaját, majd a kormány mögé ült. Amy még
el sem helyezkedett, amikor a Nissan sikoltva
kipörgő kerekekkel beleszáguldott a fülledt, bű-
zös, neonragyogású tokiói éjszakába.

Arnynek nem igazán tetszett a hely, ahol az apja
leállította a mentőautót. Tickles biztatására vo-
nakodva kiszállt, és körülnézett a négyszintes
épületek graffitikkal telepingált betonfalain, a
rozsdásodó konténereken, és a rég nem használt
munkagépeken.

- Hova hoztál? - kérdezte.

Tickles elvigyorodott.

- A japán ipar fellegvárába, kicsim. Jól nézz szét! Valamikor ez volt a Honda legnagyobb motorgyára.

Amy elfintorodott.

- Nem úgy néz ki. Azt hittem, ez egy jól menő cég.

Tickles a lányába karolt, és elindult az egyik irodának látszó épület vasredőnnel elzárt kapuja felé.

- Amióta a Ja-Motoból megakonszern lett, és amióta a Suzuki meg a Yamaha főnökei elrúg-dosták a Honda elnökét a közös fazék mellől, megváltozott a helyzet.

- Ez eddig oké - mondta Amy. - De mi mit keresünk itt?

Tickles hirtelen megtorpant, és szorosan magához húzta a lányát. Amy csodálkozva körbe fordult. Eszre sem vette, hogy a fekete ruhás fickók mikor vették körül őket. Az egyik pillanatban még csak ő meg az apja volt a tágas, de koszos előcsarnokban, ám a következő másodpercben már legalább húsz néma, de annál fenyegetőbb maszkos szobor állt a közelükben.

- Hello, fiúkák! - mondta Tickles. - Csali nyugi, nem akarunk bántani benneteket. Idehívnátok a górétoakat?

Szakamoto Bushine, a Szárnyas Tenguk nagymestere intett a mellette álló maszkos árny-harcosnak, hogy gyújtsa meg a füstölőrudat. Ahogy az illatos füst terjengve betöltötte a kopár, betonfalú termet, Bushine letérdelt, a sarkaira ült, lehunyta a szemeit, és két kezét maga elé tartva belekezdett egy bonyolult kuji-kiri gyakorlatba.

Boszorkányos ügyességgel fonta össze, és választotta szét az ujjait, és közben magába szívta a láthatatlan erőt.

A helyiség másik végében hat maszkos nindzsa állt, előttük pedig négy jelölt hasalt a hideg betonon. Amikor Bushine befejezte a viri-vari gyakorlatot, szótlanul biccentett. Az egyik nindzsa sorban megérintette a fekvő jelöltek vállát, mire agok térdelve a nagymester elé csúsztak.

- A Szárnyas Tenguk első törvénye az engedelmesség - mondta Bushine, és a kikészített, rövid törökre mutatott. - Bizonyítsátok be, hogy eszerint éltek.

A négy jelölt felkapott egy-egy borotvaéles tört, és szertartásos mozdulattal egy-egy mély sebet hasítottak a homlokukba.

- A Szárnyas Tenguk második törvénye a hallgatás - folytatta Bushine.

A jelöltek eltátották a szájukat, kinyújtották a nyelvüket, és végighúzták rajta a pengéket. Az ajkuk bíborszínűvé vált; állukon és arcukon vörös csíkok csordogáltak.

- Tegyetek fogadalmat az Ég Ura, A Föld Úrnője, és Óseink Tiszta Szellemei előtt!

A borotvált fejű, kitágult orrcimpájú jelöltek feltépték a mellükön az inget, és a szívük elé tartották a törüket.

- Hatoljon a szívembe ez a penge, ha valaha is megszegném a Testvéri Szövetség törvényeit - kántálták egyszerre. - Lelkünk legyen a sárkányok legförtelmesebbikének prédája, ha mesterünk, testvéreink, vagy az általuk kijelölt uraink ellen fordulunk.

Bushine három fehér, és egy fekete kavicsot dobott egy díszes lakkedénybe.

- Bizonyítsátok be, hogy őszintén, a lelketekből beszéltetek!

Ajelöltek előrébb csúsztak. Mindegyikük szorosan lehunyta a szemét, és sorban kivettek egy-egy kavicsot a tálkából.

- Rajta! - kiáltotta Bushine.

A négy fiatal japán kölyök kinyitotta a szemét, és valamennyien a kezükben tartott kavicsra bámultak. Az a három, amelyiknek fehér jutott, hasra vetette magát a padlón, a negyedik pedig felállt, és Bushinére nézett.

- Testvéreim esküjét a vérem pecsételi meg - mondta, és egy laza csuklómozdulattal tövig a mellkasába merítette a tört.

Bushine megvárta, míg az elzuhanó test rángása abba marad, majd zengzetes hangon felkiáltott.

- A Szárnyas Tengu Testvéri Szövetsége befogadja magába a jelölteket! Most ősi hagyományaink szerint...

Lehet, hogy fontos lett volna a szertartás befejezése, de a terem ajtaja hirtelen kinyílt, és az asztmásan lihegő Ray Carver ügetett Bushinéhez.

- Bocsáss meg, Bushine-szán - motyogta, és riadtan a halott kopasz mellében meredező tőrre pillantott. - Vendégeid érkeztek. Azt mondják, hogy nem várhatnak, és azonnal találkozni akarnak veled.

Bushine elkomorodott.

- Vendégeim? A nevüket nem kérdezted?

- De igen, uram. Roger-szan van itt.

Bushine kivillantotta az aranyfogait, és felállt.

- Vezesd be őket! - A lábai előtt hasaló kopaszokra nézett. - Felállni! Égessétek el testvéretek testét. Feláldozta magát értetek...

Amy gyomrában lassan felengedett a görcs, és már kezdett bízni benne, hogy a bagirapofák nem nyírják ki őket. Kicsit furcsának találta, hogy éppen egy köpcös, púpos, öltönyös néger parancsolgat a rundzsáknak, de még jobban elcsodálkozott, a csokornyakkendő Quasimodo a Tickles-szel folytatott rövid vita után engedelmesen elsietett, hogy bejelentse az érkezésüket egy bizonyos Bushirie-szannak. Amulata tovább fokozódott, amikor átterelték őket egy másik terembe, ahol egy fekete köpenyt viselő, aranyfogakkal vigyorgó, gyilkosképű japán fickó úgy üdvözölte az apját, mintha valamikor együtt vadászgattak volna a szingapúri kupik lakóira.

- Roger-szan! - kiáltotta örvendezve.

- Bushine-szan! - Tickles mosolyogva meghajolt.

Bushine szorosan elé lépett, és háromszor megölelte. Tickles hátra lépett, és Amyre mutatott.

- A lányom.

Amynek fogalma sem volt róla, hogy mit kellene csinálnia. Hajoljon meg? Nyújtson kezét? Valahogy úgy érezte, kirázná a hideg, ha megkellen érintenie ezt az aranyfogú sakált. Végül maga Bushine oldotta meg a dilemmáját: egyszerűen ránézett, és elvigyorodott.

- A kedves kis Amy doktornő... Az édesapjától már sokat hallottam önről.

Amy kényszeredetten elmosolyodott.

- Tudja hogy van ez: a lányos apák egy kicsit mindig elfogultak a gyermekük iránt.

Bushine egy süppedős, yin-yang mintás szőnyeghez vezette őket, és intett, üljenek le. Mire Amy elhelyezkedett, két feketeruhás, árnyékszerű fickó egy alacsony lakkasztalt tett közéjük.

Bushine elvakkantott két japán szót, mire egy perccel később belibbent egy japán képviselőbe öltözött porcelánhölgy, és egy tálcát, három csészét, meg két sötétzöld üvegpalackot tett eléjük.

- Szaké, vagy konyak? - kérdezte Bushine.

- Konyak - mondta Tickles.

A gésa mindhármuknak töltött.

- Nos, Roger-szan? - Bushine várakozva Tickles-re nézett.

Tickles mély lélegzetet vett.

- Oké, Bushy. Gondolom, arra vagy kíváncsi, hogy miért személyesen jöttem.

Bushine lassan bólintott.

- Abban állapotunk meg. hogy...

Tickles idegesen közbevágott.

- Igen, nagyon jól tudom, hogy miben állapodtunk meg. Abban, hogy csak akkor kereslek meg személyesen, ha nagy szar van. Hát most az van. Különben küldd ki a fiadat, nézzenek szél egy kicsit. Lehet, hogy követtek minket.

Bushine újra teletöltötte a csészéjét, ivott, majd várakozóan Tickles-re nézett.

- Kik? - kérdezte, mikor látta, hogy Tickles nem akarja folytatni.

- Nem tudom. Amy a kórházban összetalálkozott egy régi ismerősével. Valaki el akarta tenni láb alól a fiút. Eszméletlenül összehasogatták, azután mivel éppen arra jártunk, minket is ki akartak nyírni.

Bushine felvonta a szemöldökét.

- Majdnem sikerült is nekik - vallotta be Tickles bosszankodva. - Különben a srác odakint van az udvaron, egy mentőkocsiban. Nem lenne rossz, ha rászabadítanál egy-két kuruzslót, és rendbe hozatnád. Már amennyire lehet. Azt hiszem, most

egy darabig nem tanácsos, hogy kórház közelébe menjen.

Bushine intett az egyik emberének, aki azonnal kisurrant a helyiségből. Tickles Amyre nézett.

- Nyugi, kicsim, a barátod most már jó kezekbe kerül.

Amy komoran végigmérte Bushinét.

- Biztos?

Tickles elvigyorodott.

- Na ne nézz már rá olyan morcosan! Elég randa képe van, de a legjobb haverjaim közé tartozik. És ami a lényeg, biztos, hogy nem ADAM embere.

- Igen, kisasszony - mondta Bushine. - Az apjával együtt már egy jó ideje azon dolgozunk, hogy megakadályozzuk az örült számítógép terveit.

Amy csodálkozva az apjára nézett.

- Igy van - mondta Tickles. - Az a lökött gép itt Japánban is megkeverte a szart, de ahol lehet, keresztre teszünk neki. Bushy fiai szép lassan leöldösik azokat a szerencsétlen marhákat, akik nem tudják, hogy tulajdonképpen ADAMnak dolgoznak.

- Igen - bólintott Bushine. - De egyre inkább úgy érzem, arra vállalkoztunk, hogy egy szitával ki-merjük a tengert.

- Imádom ezeket a gógyis keleti mondásokat! - röhögött Tickles. - Mi van, csak nincs valami baj nálad is?

- Engem is meg akart ölni valaki - mondta Bushine. - Szerencsére az Államokból még időben megkaptam a drótot.

Egy feketeruhás árny lépett Bushine mellé, és valamit a fülébe súgott. Az aranyfogú japán felkapta a fejét, és Tickles-re meresztette a szemét.

- Tudod, hogy kit hoztatok ide, Roger?
 - Egy Bud Thorpe nevű kölyköt, akit elintézt valami vadbarom.
 - Az a vadbarom én voltam! - kiáltotta Bushine.
 - ADAM ezzel az emberrel akart eltetetni láb alól! Tickles döbbenetesen felugrott.
 - Mi?
 - Ahogy mondom. A mentőkocsiban fekvő ember meg akart ölni engem. Mégpedig nem is akárhogyan. Egy megbízható emberem értesített, hogy a francia üzlet csak mese, és hogy az egész csak amiatt találta ki *valaki*, hogy a közelemben férközhessen egy bérgyilkos, aki mellesleg az Amerikai Hadsereg katonája.
 - Van egy tippem, hogy ki lehetett az - mordult fel Tickles.
 - Nem igazán hittem az egészet, de amikor a franciák állítólagos képviselője tarkójához nyúltam...
 - Megtaláltad a vitálchipet, és egy kicsit helybenhagyta a fickót - fejezte be a mondatot Tickles.
 - Úgy van.
 Tickles idegesen járkálni kezdett.
 - Oké. Tehát te intézted el Thorpe-ot. De akkor még avétosabb a helyzet, mint gondoltam. Ezek szerint nem azok kergettek meg minket, akik megakarták ölni Thorpe-ot, hanem...
 - Hanem ADAM emberei - mondta Bushine -, akik valami miatt szintén el akarták takarítani.
 - Ó, Bud Thorpe, hogy miért nem dögöltél meg már tegnap! - kiáltott Tickles. - Hosszú éveken át sikerült elbújni az elől a félreprogramozott abakusz elől, erre előkerül egy ilyen betonfejű, kommandósnak álcázott cowboy, és...

- Nem biztos, hogy ADAM felismert benneteket - mondta Bushine nyugodtan.
 - Nem biztos? Nem? Annak az áramkörágyú seggnek több gögyija van, mint nekünk összesen. Annak elég, ha egy pillanatra meglát minket valamelyik kamerájával, és máris rendelhetjük a koszorúkat a saját temetésünkre! - Tickles dühödten a levegőbe csapott, és a lányára meresztette a szemét. - Azt hiszem, Amy, búcsút kell mondanunk Nippon bájos szigetének.
 - Hová akarsz menni? - kérdezte Amy. - És főleg *mikor*? Bud még nem bírna ki egy hosszabb utazást!
 Tickles elgondolkozott.
 - Visszamegyünk az Államokba. Még hozzá a lehető leghamarabb. Bud pedig itt marad. A francnak se hiányzik.
 - Apa! Ha jól értettem, Budot éppen azok a karták "eltakarítani", akik ideküldték. Szerinted ez nem azt bizonyítja, hogy tud valamit?
 Tickles megdőzsölte az állát.
 - Akkor viszont jobban teszi, ha kibírja az utazást, ugyanis nincs más választása. ADAM Japánban pillanatok alatt a nyomára bukkanna.
 - A lány vállára tette a kezét. - Menj, nézd meg, hogy mit művelnek vele Bushy varázslói! Nézzétek vissza a gondolatfilmjeit, hátha találtok valami érdekeset. Mi még elbeszélgetünk egy kicsit. Legkésőbb két óra múlva indulunk.
 Amy felállt, és az egyik feketeruhás szellem kíséretében az ajtó felé indult.
 - Ja - szólt utána Tickles -, és gondolkozz rajta, hogy hol tudnánk kipucolni a fejéből a hülyeséget. Biztos van valami ismerősöd odaát, aki ért az ilyesmihez...

T I Z E N K I L E N C

ULTRAMED

A két órából végül két nap lett.

Mivel nem merték megkockáztatni, hogy repülőgépre szálljanak, Bushine emberei a kikötőben szereztek egy érvényes határátlépési engedéllyel rendelkező halászbárkái, felbéreltek hat rongyos japán matrózt, és a feketepiacon megszerezték a hamis útleveleket és néhány, Amy által fontosnak tartott műszert. Amikor minden megvolt, nekivágtak az óceánnak. Bushine ragaszkodott hozzá, hogy három embere elkísérje őket. Azt állította, hogy ezeknél a fickóknál még véletlenül sem találhatnának jobb és húsegesebb testőröket. Tickles úgy-ahogy ismerte a nindzsák természetét, ezért nem volt oka, hogy kételkedjen ebben.

Úgy számítottak, ha minden jól megy, egy héttel később elérhetik Amerika partjait. Nem sokkal Los Angeles alatt akartak kikötni, ahol az egyik elegáns peremvárosban Amy egyik régi tanára, egy ideggyógyász élt. A "professzor úr" egy diva-

tos idegszanatórium - Tickles szerint egy luxus-diliház - tulajdonosa volt. Amy két évvel korábban hat hónapot töltött gyakornokként az intézetben, és bár rengeteget tanult, örült, amikor meghívást kapott a Tokiói Orvostudományi Egyetem gyakorló kórházába - végre megszabadulhatott a professzor zaklatásaitól, akit a pénzénél csak egy valami érdekelt jobban: a szex. Itt, az ULTRAMED elnevezésű szanatóriumban akarták a gyógyulásáig biztonságba helyezni Budot.

A hajó akadálytalanul elhagyta Japán partjait, de Tickles csak akkor nyugodott meg valamelest, mikor kiértek a nyílt óceánra. A bárkán csupán egyetlen kabin volt. Itt töltötték a napjaikat - csak éjszaka mertek felmenni a fedélzetre, mert Tickles tartott tőle, hogy az időnként felbukkanó helikopterekről, vagy a néhány kilométernyire mellettük elhaladó hajókról felfedezik őket. Nagyon jól tudta, ki üldözi őket, hiszen a fél életét azzal töltötte, hogy ADAM, meg a pri-békjei elől menekült.

Napközben tehát a kabinban kuporogtak, és Amy szerkentyűivel a Bud agykamerája által közvetített filmeket tanulmányozták. Tickles-ben egyre jobban megerősödött az az érzés, hogy a fiú agyában valóban ott van a válasz azokra a kérdésekre, amelyekre ő már jó néhány éve szeretett volna választ kapni.

Bud közben túljutott a krízisen, és fizikai állapota - hála Amy gondos ápolásának, meg a testébe erőltetett mammutadag szövetregeneráló szernek - rohamosan javult. Még képtelen volt kommunikációra: egész csak feküdt és tátogott, akár egy félig döglött hal, és bár időnként kinyitotta a szemeit, csak nézett, de nem látott.

- Azt hiszem, egy pár hét múlva lábra állhat - jelentette ki Amy az egyik vizsgálat után. - Viszont..

- Viszont? - nézett rá az apja.

- Testileg rendbe fog jönni - felelte Amy -, de mentális javulás egyelőre nem várható.

Tickles arca elkomorodott.

- Szóval hülye marad? - kérdezte. :

- Még semmi biztosat sem tudok, de valószínű. Az eddigi gondolatfilmekből arra következtek, hogy az átélt sokk hatására több részre hasadt a tudata.

- Szkizofrénia?

- Remélhetőleg csak az. Úgy érzi, mintha egyszerre több személlyel folytatna párbeszédet, és ezek mindegyike tőle függetlenül is képes kommunikálni egymással.

- És ezt hogyan lehet elmulasztani? - kérdezte Tickles.

Amy mosolyogva az apjára nézett.

- Ha erre tudnám a választ, egyszerre kapnám meg a Nobel díjat, meg az Oscart.

Tickles a mozdulatlanul heverő Bud mellé állt.

- Akkor kénytelenek leszünk a gondolatfilmekből kibogarászni a minket érdeklő információkat.

- Ez azért nem ilyen egyszerű. Bud gondolatvilága pillanatnyilag a múltból származó emlékek, hallucinációk és a jelen téves érzékelésén alapuló asszociációk zagyva keveréke.

- Na és? - kérdezte Tickles értetlenül.

- Nem tudhatjuk biztosan, hogy a fejében valóban az jár, amit látott, hallott, vagy átélt valahol, vagy pedig a saját, korábbi élményeinek véletlenszerű kombinációi töltik le a képzeletét.

Lehetséges, hogy egy régi emlék, egy film, egy könyv, vagy egy álmokép jelenik meg újra a belső szemei előtt.

Tickles megvakarta a fejét.

- Ez nekem magas, doktornő.

' - Megpróbálok egyszerűbben fogalmazni - mondta Amy. - Ha mondjuk egy úrkígyóra gondol, egyetlen módszer sem létezik, amivel megtudhatnánk, valóban látta valahol, vagy csak saját képzeletének egyik teremtményét keltette életre. Az viszont szinte biztos, hogy pontosan tudja, mi van a Hold mögött, csak meg kell várnunk, míg rágondol.

Tickles komoran végigmérte Budot.

- Az isten verje meg! - morogta. - Lehet, hogy egy ilyen hibbant bakától függ *minden*?

Már jó régen nem nyithattam ki a szemem, de nincs is rá szükségem. Így is mindent látok, ami fontos. Látom a homlokom belső oldalát, látom az agyam, a testem... Igen, a testemet is látom, de nem úgy, mint eddig, ha tükörbe néztem - *belülről* látom. Vagy lehet, hogy az egésztest csak képzelem?

Látom, ahogy a parányi vércseppek vörös folyamává alakulnak bennem. Keresztüláramlanak a szívemen, átrohannak a testemen, *azután* lihegve, akár a maratoni futók, beömlenek a tudómba, hogy felfrissülve újból nekiiramodjanak. Időnként elpusztul egy-egy vérparány, de soha nem lesznek kevesebben...

Látom a köztük úszkáló, a bennük hánykolódó idegen anyagot is. Sötétkék, sejtnagyságú göm-

bök. Tudom, hogy nem belőlem származnak, de szinte hallom néma suttogásukat: "Ne félj tőlünk! Jót akarunk neked!" És igazat mondanak. A vérörvényeken eljutnak a szétbombázott házakra emlékeztető szövettelepekhez, és egymáshoz tapadva felépítik a sérült szervek, inak, és izmok helyére az újakat. Nem tudom, hogy hogyan kerültek belém, de érzem, hogy erőt adnak. Érzem, hogy minél több van belőlük, annál teljesebbé válik az az apró elemekből összerakott valami, amit embernek neveznek. Ami én vagyok.

A gyógyuló test élet-lüktetése megfoghatatlan, kitapinthatatlan mellékterméket állít elő: gondolatokat. Gondolatokat, amik ugyanúgy kavarganak, mint a vérem, meg a véremben sodródó anyag, de amikben a látszólagos összevisszaság ellenére is van valami rendszer. Érzem, hogy minden, ami eszembe jut, egy és ugyanazon dolog körül kering. Valahogy úgy, mint a Nap körül a bolygók, a Föld körül a Hold...

A bennem áramló sötétkéék gömbök ugyanolyan idegenek tőlem, mint az a másik sötétkéék gömb a Földtől. Ezek engem építenek fel, amaz pedig... Fogalmam sincs honnan, de *tudom*, hogy a Hold mögött van valami. Egy hatalmas test, ami egy neonzöld sugárkocsánnyal kapaszkodik a Földbe. Egy majdnem anyagtalán csappal, amin keresztül információk száguldanak egy gépbe. Egy olyan gépbe, ami teljesíti a Gömbből érkező parancsokat, és... És valami iszonyatos dologra készül.

De mire? És hogy lehetne megakadályozni, hogy ezt végrehajtsa? Hogyan lehetne elvágni a zöld köldökzsinórt? Egyáltalán mi a Gömb? Hogy került oda, ahol van?

Érzem, hogy mindegyik válasz itt vari a fejemben, de...

- De egy nagy faszkalap vagy, és nem tudod előkotorni!

Dugulj már el, a rohadt istenedet! Neked mindig közbe kell pofáznod?

- Most mit vagy úgy oda? Egyáltalán mi a szarér' agyalsz ilyesmin? Minek képzeled magad? Egy tökönlökött baka vagy, egy bőrnakú senki, egy szaros hullajelölt! Ne ilyen marhaságokkal foglalkozz, úgysem áll jól neked, ha okoskodsz. Inkább azon erőlködj, hogy minél előbb összeszedd magad, és öld meg az összes rohadékot!

Tickles megállította a kocsit az óriási kétszárnyú vaskapu előtt, majd szakértő szemekkel végigmérte a három méter magas falakat, meg a golyóálló üvegkalickában álló fegyveres őrköt.

- Te, Amy, biztos, hogy ide akartál jönni? - kérdezte a lányától. - Biztos, hogy ez a szanatórium? Én inkább börtönnek nézném.

Amy elmosolyodott, kiszállt a kocsiból, és az egyik gyanakvó tekintetű, kétajtós szekrény-méretű őrhöz lépett.

- Dr. Hengströmhöz jöttünk - mondta. - Legyen szíves jelentsen be minket.

Az őr válasz helyett a szájához emelt egy mikrofont, és belevakkantott néhány szót.

- A nevét! - mordult a lányra.

Amy bosszankodva megcsóválta a fejét.

- Dr. Amanda Tickles vagyok - mondta. - Korábban már dolgoztam az intézetükben, és...

- Mehetnek! - vágott közbe az őr, és a lassan kitároló kapura mutatott.

Amy visszaült a bordó, ócska Ford Fury első ülésére.

- Fő a bizalom! - mormolta. - Gyerünk, papa! Most már láthatod, miért mondtam, hogy Bud itt biztonságban lesz.

- Szerinted miért van olyan érzésem, hogy éppen most ugrok fejest egy nagy vödör szarba? - kérdezte Tickles, de gázt adott, és behajtott a kapun. - Legalább Bushy három gorilláját magunkkal hozhattuk volna.

- Persze - mondta Amy. - Gondolod, hogy beeresztenének minket, ha egy fél hadsereggel jövünk? Maradjanak csak szépen a hajón. Ha esetleg kellenek, úgyis szólhatunk nekik.

- Csak időben ideérjenek - dohogott Tickles.

A kapu mögött keskeny, füves földsáv húzódott, majd egy újabb fal, és egy újabb őrbódé következett.

- Mi a francot őriznek itt? - tűnődött Tickles. - Vagy talán attól félnek, hogy fellázadnak az elmeroggyantjaik?

A második falba vágott kapu is kinyílt előtük. Ahogy a kocsi végiggördült az ápolt, luxuskivitelű japánkertben kanyargó kavicsos úton, Tickles elismerően csettintett a nyelvével.

- Ez már igen! A professzorod azután megadja a módját.

A kert közepén egy kétszintes, kastélyszerű épület állt. Tickles megállította a Fordot, és kiszállt.

- Hol a fogadóbizottság? Ide minimum egy libériás inas kellene.

Erre sem kellett sokáig várniuk. Mindketten a

bejárathoz mentek. Tickles már felkészült rá, hogy egy harmadik szakasz biztonsági őrnek is el kell ismételnük, kihez és miért jöttek, de fegyveresek helyett ezúttal csak egy merev mozgású, faarcú, pingvinre emlékeztető ember sietett eléjük.

- Dr. Tickles? Von Hengström professzor már várja önöket.

Beléptek a pazarul berendezett házba. Tickles nem sokat értett a művészetekhez, de még neki is feltűntek a falakon függő festmények. ;

- Te! - súgta Amy fülébe. - Mennyit érhetnek ezek a mázsolmányok?

- A képek eredetiek - válaszolt Amy helyett a három lépéssel előttük haladó pingvinember. - Von Hengström professzor kedveli a klasszikusokat.

- Pizok jó hallásod van, öregem - lépett Tickles a lakáj mellé. - Most már csak azt áruld el, hogy ez tényleg diliház, vagy valami uralkodói rezidencia? Tudod, amikor kölyökkoromban a brit királyokról olvastam, pontosan ilyennek képzeltem a váraikat.

- Az épület rendeltetése kettős - felelte a pingvin közömbösen. - A keleti és az északi mellékszárnyban, valamint a középső főépületben találhatóak von Hengström professzor magánlakosztályai, az irodák, valamint a bentlakó személyzet és a vendégek szobái. A kórtermek és a vizsgálószobák a nyugati és a déli szárnyban vannak.

- Nem semmi - füttyentett elismerően Tickles. - Kíváncsi lennék rá, miből...?'

Nem fejezhette be a kérdést. A lakáj hirtelen megállt, és kinyitott előttük egy díszes ajtót.

- Parancsoljanak.

Tickles még egyszer körülnézett az antik hangulatot árasztó aulában, majd Amy után belépett az ajtón.

- Ó, micsoda meglepetés! - sietett eléjük egy alacsony, zömök, kopasz, pirosposzgás arcú férfi. - Kedves Amy! Ó, mennyire örülök, hogy újra láthatom!

- Apám, ez itt Dr. Von Hengström. Tőle tanultam meg, hogyan lehet úgy elbolondítani az embereket, hogy közben azt higgyék, éppen én gyógyítottam ki őket a lelki nyavalyájukból.

A férfi kedvesen kezelt rázott Tickles-szel.

- Dr. Ulrik von Hengström - mondta. - Amy arra gondol, hogy valamikor én vezettem be a pszichiátria rejtelseibe... Abban persze igaza van, hogy mást is elleshetett tőlem. Például azt, hogy hogyan szabadíthatja meg a gazdag depressziósokat fő problémájuktól, a pénzüktől.

Tickles harsányan felröhögött.

- Nem tudom, hogy milyen szakember a lányom - mondta -, de ami a pénzszerzés tudományát illeti... Nos, eddig még nem nagyon jeleskedett benne.

Hengström is elmosolyodott, és hellyel kínálta a vendégeit.

- Parancsolnak egy frissítőt? Esetleg kávét? - Intett a nyitott ajtóban várakozó lakájnak. - Jean-Paul! Szolgáld ki a vendégeket!

A merev arcú inas bólintott, és elsietett. Tickles tűnődve nézett utána.

- Elég unalmas lehet ilyen fapofák között élni - jegyezte meg halkan.

Hengström felnevetett.

- Ó, hát nem is tűnt fel maguknak? Jean-Paul

nem ember. Újabban remek androidokat készítenek. Nem hallotta még a szlogent? "Ez Sony! - Jobban bízhat benne, mint a házastársában!" Tudja, a magamfajta aggregények szeretik a kényelmet, de képtelenek elviselni egy nagyszájú feleség siránkozásait. Az androidok alapján véve megbízhatóak, és ami a lényeg, csak akkor beszélnek, ha fontos.

Az inas közben az alacsony dohányzóasztalra tett egy poharakkal és üdítőkkal megrakott tálcát, töltött, majd nesztelen macskaléptekkel elsietett.

Amy felemelte az egyik poharat, és belekortyolt az italba.

- Tehát, Amy, minek köszönhetem a megtisztelő látogatásukat? - kérdezte Hengström. - Esetlegkezelteni akarja magát? Vagy... - Szakértő szemmel végigmérte Tickles-t. - Talán a papa idegeivel van baj?

Tickles elvigyorodott.

- Rendben, térjünk a tárgyra. - Felállt, és az ablak elé lépett. - Most nem az én elmebajomról van szó. - Kimutatott az udvaron álló poros Fordra. - Van odakint egy fickó. Egy kicsit dilis a szerencsétlen. Szeretnénk, ha a gondjaiba venné.

- A fiú az unokatestvérem - hazudta Amy szemrebbenés nélkül. - Eddig Japánban élt. Sajnos egy rablótámadás során súlyosan megsebesült, és tartunk tőle, hogy egy kissé megháborodott.

Hengström arca egy pillanatra elkomorodott, majd Amy felé fordult.

- *Megháborodott?* - kérdezte szigorúan. Ezt most diagnózisnak szánta, kollegina?

Amy elpirult.

- Nem professzor úr - mondta gyorsan. - Természetesen nem. Még odaát kapott egy agykamerát, és az így megszerzett információkból arra következtettek, hogy a szkrizofrénia egy különleges esetével állunk szemben. A beteg tudata a sokk hatására feltételezhetően három, esetleg több részre hasadt. Jelenleg mozgásképtelen, de ezt az állapotot én inkább a rajta elvégzett műtétsorozat utóhatásának, mint katatóniának tulajdonítom. Egyébként...

Tickles türelmetlenül felemelte a kezét.

- Azt hiszem, az orvosi konzultációt egyelőre elhalaszthatjuk - mondta. - A lényeg az, professzor, hogy a srác a rokonunk, és néhány japcsi el akarta tenni láb alól. Valószínű, hogy még ide is utána jönnek, és újra megpróbálják megölni.

Hengström az íróasztalához lépett, és felemelt egy díszesen faragott, természetes fából készült dobozt.

- Szivart? - kérdezte Tickles-től, majd komótosan rágyújtott, és leült a karosszékebe. - És én miben segíthetek?

Tickles levetette magát az egyik fotelbe, és Amyre nézett.

- Arra szeretnék megkérni, professzor úr - mondta Amy lassan -, hogy vegye gondjaiba a beteget. Szeretnék, ha minél előbb meggyógyulna, és...

- És addig is biztonságban lehetne - fejezte be a mondatot az apja. - Természetesen mindent illően honorálni fogunk.

Hengström az utolsó néhány szóra úgy kapta fel a fejét, akár egy vén tüzértiszt az ágyúlövésre'.

- Azt hiszem, megoldható a dolog - mondta

végül. - De nem lesz olcsó. Az ULTRAMED a legjobb hely lesz a fiú számára. Egyébként egy kicsit megnöveli a költségeket, ha külön biztonsági őrköt akarnak mellé állítani.

- Nem, erre nem lesz szükség - mondta Tickles, és jelentőségteljesen kimutatott az ablakon. - Azt hiszem, már így is elég nagy biztonságban lesz. A legjobb az lenne, ha egy normál szobába kerülne. Nem az úri betegek közé, hanem a csóró dilisekhez. Már ha vannak ilyenek ebben a kup... kúriában.

Hengström bólintott.

- Rendben van. A beteg a nyugati melléképület egyik kórtermébe fog kerülni, néhány idősebb ápolat közé.

Tickles felállt, és az ajtóhoz lépett.

- Megyek, behozom a fiút - mondta. - Egyébként szeretnék, ha Amy is részt vehetne a terápiában. Gondolom, ez is megoldható.

Hengström bólintott, és hosszan nézett a Tickles mögött becsapódó ajtóra, majd hirtelen Amy felé fordult.

- Furcsa ember az apja, Amy kedves - mondta. Lassan felállt a székéből, és elindult a lány felé. - Legalább olyan furcsa, mint a kérésük.

Amy zavartan elmosolyodott.

- Tudja, professzor úr... - kezdte bizonytalanul, de Hengström furcsa heveséggel közbevágott.

- Elég! Nem vagyok kíváncsi a részletekre. Vagyis... - Amy mögé állt, és a vállaira tette a kezét. - Csak bizonyos részletekre vagyok kíváncsi.

Amy felpattant.

- Azt hiszem, professzor úr, ezt a dolgot már megbeszéltük egy párszor!

Hengström sértődötten felmordult, visszament az asztalához, és a vidfon után nyúlt.

- Én pedig azt hiszem, hogy néhányan igencsak örülnének, ha megtudnák, hogy pillanatnyilag hol tartózkodik a maga állítólagos unokatestvére! Kit hívjak fel először? Elég, ha a rendőrséget értesítem? Esetleg szóljak át a Szövetségekhez? Vagy talán keressem meg a japán illetékeseket?

- Biztosíthatom, professzor úr, hogy...

- Ne tartson ostobának, Amy! Nem tudom, hogy ki ez az ember, fogalmam sincs róla, hogy mit követett el, és mi köze van magához meg az apjához, de az biztos, hogy néhányan nagyon sok pénzt megadnának érte.

Amy idegesen az ajkába harapott. *A rohadt életbe!*, gondolta. *Zsarol a vén bika. Már az is elég, ha ez a vadkan beleröfögi a vidfonba nevünket! Hülyeség volt idejönni... Kár, hogy nem impotens a fickó. Mi a francsal tudnám leszerelni? Hoppá!* Elmosolyodott, és tágra nyílt szemekkel Hengströmre nézett. *Nőies vagyok!*, gondolta. *Kurva nőies! Csábító, mint MataHari. Olyan erotikus a pillantásom, mint valamikor Bette Davisnek volt!* Bízott az önszugesztio sikerében. *Hogy is mondta a papa? Ha hazudsz, előbb magaddal hited el, hogy az az igazság, amit mondasz!*

- Azt hiszem, Ulrik, talán mégis megbeszélhetnénk a dolgot - suttogetta. - De - emelte fel az ujját, amikor Hengström lihegve elé ugrott - szeretném, ha előbb meggyógyulna a fiú. A fene tudja miért, de az apám nagyon a szívén viseli a sorsát. - Pajkosan elfintorította az orrát. - Különbem sem akarom, hogy az öreg bármit észrevegyen abból,

ami kettőnk között fog történni...

Hengström megcsóválta a fejét.

- Rendben van, Amy, várok. De ha megpróbál kijátszani...

Amy mereven a férfi szemeibe nézett.

- Kössünk alkut, professzor úr. Amint Bud meggyógyul, a magáé leszek. Megigérem.

Hengström vigyorogva bólintott.

- Akkor az lesz a legjobb, ha most rögtön elkezdjük a kezelését. Mit szólna hozzá, kollégina, ha egy erős sokkterápiával kezdenénk?

Látok, hallok, és már mozogni is tudok. Ma sikerült egyedül felülnöm, holnap pedig megpróbálkozom a járással. Az igazat megvallva elég gyengécske vagyok, mert reggel, amikor a fehér köpenyes néni behozta a kajámat, megpróbáltam felemelni a tálcát. Nem sikerült - az ölemben borítottam az egészet. Különbem a néni - aki mellel mindig "fiamnak" szólít, pedig nem is hasonlít az anyámra - nagyon rendes. Nem kiabált velem, sőt, azt mondta, teljesen természetes dolog, ha egy hozzám hasonló beteg ilyesmit művel. Úgy beszélt velem, mint valami hülyével.

- Mert az vagy!

Jézusom, már megint hallom ezt a hangot!

- Persze, hogy hallok, mert pofázok. Azt mondom neked, öreg, nyírd ki a banyát, meg a többieket is, és lépj le innét! Ezek valami nagyon rosszat akarnak csinálni veled!

Rosszat? Ugyan mit? Adnak enni, és meg akarnak gyógyítani, ennyi az egész. Beteg vagyok. Biztos valami balesetem volt, csak az egészet

elfelejtettem.

- Baleset? Összetörted magad a kocsiddal, vagy ilyesmire gondolsz?

Igen. Ilyesmire. Az is lehet, hogy én okoztam a balesetet... Szent ég, lehet, hogy elütöttem valakit, és közben és is megsérültem? Lehet, hogy a gyógyulásom után börtönbe kerülök?

- Csak attól a büntetéstől félj, amit Isten ró ki rád.

- Na, ez a Szentfazék már megint unja magát. Hé, ne pofázz, amikor én dumálok! Helyes?

- Boldogok a lelki szegények, mert...

- Mert nem ismernek engem. Kuss, vagy téged is kinyírlak!

Nem vagy te egy kicsit paranoiás? Állandóan ölni akarsz. Egy gyilkos és egy szentfazék... Egyáltalán hogy kerültök ide? Nem látlak beneteket, de hallom a hangotokat.

- A fejedben vagyunk. Vagyis ti vagytok az *én* fejemben.

- Még hogy a te fejedben! Megöllek, te, te...

- Bármit mondasz, előtte jól gondold meg, hogy Istennek tetszenek-e majd a szavaid!

Most már kezdem érteni, miért vagyok itt. Azt hiszem, akkor sem fognak kiengedni innét, ha újra megtanulok járni. Lehet, hogy a diliházban vagyok? Lehet, hogy őrülnék tartanak? Talán meg akarnak ölni, és csak arra várnak, hogy okot adjak rá. Azt leshetik! A legjobb az lesz, ha mostantól semmit sem csinálok, mert így semmit sem ronthatok el, és semmibe sem köthetnek bele.

Igen, ezt fogom tenni. Mostantól meg sem fogok moccanni. Beszélni sem fogok. Találják ki, amit gondolok. Már ha tudják, mert sokszor én

magam sem tudom, mire gondolok. Egyáltalán mi az, amit én gondolok, és mi az, amit ez a másik három? És hogy költözhetek be a fejembe? Az egészben az a legrosszabb, hogy nem tudom elhallgattatni őket. Mindegy, mivel más nem tehetek, tűrök. Egyszer csak megúnják, hogy nem szólok hozzájuk, és akkor talán elmennek. Újra egyedül leszek a fejemben, és amikor nem fogják megzavarni a gondolataimat, talán rájövök, miért vagyok itt, és kisüthetek valamit, hogy léphetnék meg innét.

- Csak úgy, haver, ha megölöd őket!

- Ne feledd Isten parancsolatait!

A legjobb az lenne, ha mindent elfelejthetnék, ha ezzel a kettővel együtt megszabadulhatnék attól a valamitől is, amitől egyfolytában fáj a fejem.

H Ú S Z

DOKTOR KÁIN

Az akciócsoporthoz számára mindig ő készítette el az agystimuláló emlékfilmeket. Ezt a munkát nem hagyhatta másra, de akkor is ő végezte volna el, ha megteheti. Elvezte az emberiség történelmében való kutakodást, és szórakoztatónak találta a filmek elkészítését. Mindig új és újabb ötletei támadtak, hogyan gerjesszen valakiben gyűlöletet egy számára ismeretlen személy iránt.

Már évek óta dolgozott a magát ADAMnak nevező fickónak, és borzasztóan élvezte a dolgot. Az is tetszett neki, hogy hajói végzi a munkáját, mindent megkap, amire vágyik: ha pénzre volt szüksége, azt, ha kísérleti alanyokat kért, akkor azt.

Egy bizonyos idő elteltével azonban egyre kíváncsibbá váll, egyre jobban érdekelte, hogy ki is rejtőzik az ADAM név mögött. Ki lehet az, aki agystimuláló filmekkel irányítja saját magánhadserégét; aki sorra megöleti a politikusokat? Ki lehet az, aki időnként azzal bíz az ő

gondjaira egy-két embert, hogy szedjen ki minden értelmes információt az agyukból? Ki lehet az, aki úgy játszadozik a dollármiliárdokkal és emberek százaival, ezreivel, mint egy kis-kölyök az ólomkatonáival és a Monopoly-játék-pénzekkel?

ADAM-ot Káinnak nevezte el, és személyesen is ismert egy embert, akinek Noé volt a fedőneve. Mindebből arra, következtetett, hogy valahol kell lennie egy Évának, egy Ábelnek, egy Séthnek, és még ki tudja minek. Felmerült benne egy kérdés: ha ő, Káin végzi el a pszichiátriával kapcsolatos feladatokat, ha Noé vezeti az akciócsoporthoz, akkor mi csinálhatnak a többiek? Mit csinálhat, és főleg mit akarhat a rejtélyes ADAM? Leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy ezekre a kérdésekre megszerezze a választ.

Valahol őrzött egy listát, amelyeken ADAM felsorolta a legveszélyesebbnek tartott ellenségeiket. Tudta, ha nem elég óvatos, ha a főnöknek szemet szúr a kíváncsisága, az ő neve is könnyen felkerülhet a többi közé, ezért gondosan mérlegelnie kellett minden egyes lépését. Hosszú, hosszú éveken át töprengett, mérlegelt és figyelt; megpróbálta beilleszteni a képbe az apránként összegyűjtött részleteket. Vajon miért fontos ADAM számára, hogy éltegye láb alól a békét hirdető szenátort, a hadseregről cikket író újságírónőt, a japán világ ellen küzdő ugyancsak alvilági csoport tagjait, meg a többieket? Miért áll érdekében a világháborús uszítás? Fegyverkereskedő lennie, aki ettől remél még nagyobb hasznot? Esetleg egy világhatalomra törő ország kormá-

nya rejtőzik az álnév mögött? Vagy talán egy második Hitler? Káinnak fogalma sem volt róla, de érezte, valami nincs rendjén.

ADAMtól mindig a hálózatba kapcsolt számítógépén át kapta a parancsokat. A kommunikáció mindig egyoldalú volt - ADAM akkor kereste meg őt, amikor jónak látta, de neki nem kellett jelentéseket tennie, vagy beszámolókat írnia. Az elkészített agystimuláló fűmeket is a számítógépen keresztül kellett Noéhez továbbítani. Káinfurcsának találta, hogy ADAM nem tart a számítógépkalózkodtól, nem fél attól, hogy a titkos információk és adatbázisok illetéktelen kezekbe jutnak. Furcsának találta - de valahogy ez is beleillett a képbe. ADAM - mint minden mást - a számítógéprendszereket is uralja.

Miközben teljesítette a parancsokat, jutott ideje a saját munkájára is. A pénzzel sohasem kellett foglalkoznia - ADAM mindig bőségesen ellátta -, így nyugodtan felépíthette a saját szanatóriumát, és kedvére kísérletezhetett. Néhány elméletével és eredményével nagy elismerést aratott szakmai körökben, és a végzős orvostanhallgatók versengtek azért, hogy eltölthessenek nála egy-két gyakorlóévet. Örömmel fogadta a fiatalokat, különösen a lányokat. Szinte már betegesen imádta az okos, mégis naív nőket, a friss, valahogy mégis buja csitriket. A medikák is vonzódtak hozzá. Tisztában volt vele, hogy egyedül a gazdagságával és szakmai tekintélyének csillogásával tudta - szó szerint - levenni őket a lábukról, de nem sokat törődött vele. Az eredményt - a kemény mellek, remegő testek, nedves szeméremajkak

között töltött kéjes éjszakákat - tartotta fontosnak.

Büszke volt a hódításaira, és szégyellte a kudarcait. Szerencsére az utóbbiból nem volt sok, de a megszerezhetetlen nők még jobban felgerjesztették a vágyait. Tudta, hogy ők is csak olyanok, mini a többi, de mégis mindenre képes lett volna a birtoklásukért. Ha kellett, még ADAM parancsainak is ellenszegült.

Ilyesmi szerencsére csak egyetlen esetben fordult elő. Amy Tickles neve szerepelt azon a bizonyos feketelistán, és amikor felbukkant a klinikán, azonnal jelentést kellett volna tennie róla ADAMnak. Am a lány valahogy még a többiekénél is jobban vonzotta. Minden mozdulata, minden mosolya és arcizma, minden szava egyre fokozta benne a nemi vágyat. Megpróbálta legyőzni ezt az érzést, de hiába. Minél többször ütközött visszautasításba, annál inkább a rögeszméjévé váll, hogy megszerzi a lányt. ADAMot nem értesítette, és a biztonság kedvéért még a komputeres nyilván tartásba sem vitette bele Amy Tickles nevét és adatait.

Amy hal hónapig dolgozott a szanatóriumban, utána eltűnt. Káin nem nyomozott utána, de érezte, hogy egyszer még összefut vele. Amikor két év elteltével ez megtörtént, a helyzet még annál is bonyolultabb lett, mint az első alkalommal volt. Amy az apjával, Roger Tickles-szel, és egy Bud Thorpe nevezetű fickóval együtt ment el hozzá. Mindkét férfi halálistás volt, akiket - ADAM parancsai szerint - felbukkanásuk esetén azonnal meg kell semmisíteni.

Káin két teljes napon át örölte az idegeit, és végül úgy határozott, egyelőre nem értesíti ADAMot, és nem hajtja végre a parancsot. Meg akarta szerezni a lányt, és remélte, hogy a triótól megtudhat egy-két dolgot a titokzatos nagyfőnökről is. Talán sikerül megtalálnia ADAM gyenge pontját, és akkor...

A bibliai Káin nem léphetett apja örökébe, de a valós életben ez könnyen megtörténhet. Ha másként nem megy, egy kis külső segítséggel.

HUSZONEGY

A NAPLÓ

Mostanában sok olyan dolog történt velem, amit szeretnék nem elfelejteni, ezért elhatároztam, naplót fogok vezetni. Na nem úgy, ahogy a tinédzser kiscsajok szokták! Én nem rózsaszínű lapokra, nem pici lakattal zárható könyvecskékbe fogom beleírni a gondolataimat, hanem a fejembe. Igen, a fejembe. Nem lesz nehéz, és közben meg sem kell moccannom.

Rájöttem, hogy a fejemben egy nagy halom apró kocka van. Legalább százezer, de az is lehet, hogy egymillió. Még nem számoltam meg őket. Nem volt rá időm. Mindegyik parányi kockának hat oldala van, és mindegyik oldalba bele lehet vésni egy csomó emlékképet. Ez duplán jó: ezeket senki sem veheti el tőlem, és ráadásul a teleírt kockákat olyan sorrendbe rakom, amilyenbe akarom, és így mindig új emlékvariációkat láthatok. Olyan ez, mint egy filmsorozat, amiben mindig én vagyok a főszereplő, de mindig más történik velem. Még akkor is, ha tulajdonképpen semmi sem történik velem. Azt hi-

szem, ezt nevezik paradoxonnak.

Szóval, mostanában elég mozgalmas az életem. A múltkor például találkoztam a Golyófejűvel. Állítólag ő itt a nagyfőnök. Orvos, vagyis inkább professzor. Időnként szokott beszélgetni velem.

- Azt mondta, a saját érdekedben le kell mondanod a magányról, és társaságba kell menned. A hülye! Tudhatná, hogy nem vagy egyedül, hiszen mi ketten egyetlen percre sem hagyunk el.

Sajnos. Különbözn fogalmam sem volt róla, mi a fenét akarhatott. Mit jelentett ez az egész? Azt is mondta, hogy tudja, hogy hallom, meg olyasmiről beszélt, hogy a testem csak egy barikád, ami mögött elbújtam, de azért ő nagyon is jól lát engem. Hát nem hülye? Persze, hogy lát, ha egyszer ott ülök előtte! Az viszont biztos, hogy akármit is mondanak, ezután sem fogok velük beszélni. Vegyük szépen észre, hogy normális vagyok!

A Golyófejű szerint mindenkinek sokkal jobb lenne, ha előbújnék. Akkor nem tömnének tele gyógyszerekkel, nem kellene elektrosokra mennem, és talán még valami munkát is kaphatnék. Például felsöpörhetném a folyosót. Még hogy a folyosót! Amikor valamelyik smasszer kitol a szobánkból, időnként látom, a többiek hogy söpörgetnek. Fogják azt a hosszú nyelű izét, és hokiznak az eldobált papírpoharakkal meg injekciós tűkkel. Ez a Golyófejű egy infantilis dög! Mindig bújócskázni akar velem, meg arra próbál rávenni, hogy én is beálljak a hokicsapatba. Marhajó, nem?

A szobánkban hat ágy áll, és mindegyiken egy-egy döglött macskára hasonlító vénember fek-

szik. Amikor először behoztak ide, a Golyófejű azt mondta, mostantól ez lesz az otthonom, és ezek lesznek a barátaim. Legszívesebben leköttem volna. Hogy kerülök én ilyen vén hülyék közé?

Azután este lett, és elaludtam. Azután sokszor lett reggel, meg sokszor este, és most itt vagyok. Időnként ráncigálnak, időnként kérdezgetnek - NEM FELELEK SEMMIRE! -, időnként belém erőltetnek valami kaját vagy Egy-két kapszulát. Unom az egészet. Az egész napban az a legjobb, amikor leoltják a lámpákat, az ágyamon fekehetek, és írhatom a naplóm. Sajnos mindig van valami, ami megzavar. Ma például már arra számítottam, hogy békén hagynak, és *hozzám* se nyúlnak, de sajnos nem így történt.

Az egészről az az ostoba Malacképű tehet, az a nyomoronc aki az enyém melletti ágyon fekszik. Vagyis csak feküdt, mert már elvitték.

Elvitték... Persze, őt elvitték, engem meg itt hagytak a többi nyálcsorgató, magatehetetlen, vén hülyével! Miért pont őt? Es velem miért nem foglalkozik senki? Miért nem veszik észre, hogy semmi keresnivalón sincs itt? Ezek az örültek, nem én! Nem én! Én *azután* nem!

Szóval azzal kezdődött, hogy a Malacképű - aki mellel egész jól tudta mozgatni a karjait - délben, amikor itt volt a Vigyorgó, a borbély, és sorra borotválta a fejünket meg a képünket.. Hát ez a Vigyorgó is egy pizok alak, mondhatom! Egyfolytában vigyorog. Olyan, mint egy gyagyás. Nem is, inkább olyan, mint akinek valaki szórakozásból a szájába tömött egy-két borotvakést, ez a hülye meg, ahelyett, hogy lenyelte volna, jól megrágta mindet. Megrágta, és közben

fülig hasította vele a száját. Mikor vigyorog - és egyfolytában vigyorog, ezért is hívom Vigyorgónak -, olyan a képe, mintha egy be nem hegedt seb vöröslene a közepén. Vagy mintha egy-egy rúzscsíkot húzott volna a pofájára. Szóval, ronda egy képe van. Csak az nem tudom, minek örül.

Na, szóval jött a Vigyorgó, megborotvált minket, és a franc egye meg, én meg pont akkor szartam magam alá. A Vigyorgó röhögött, jött a két smasszer, a Bikanyakú meg a Sipító, megjött a Slagos is. Kirángattak a tolószékemből, a Slagos hozta a slagját, - és lemosták rólam a koszt. Nem szóltam hozzájuk. Én senkihez sem szólok. Nem beszélek ezekkel a hülyékkel. Ezeket egytől-egyig kőbölcsőben ringatták! A Vigyorgó azt kérdezte, hogy miért nem lökik, már a szemétdombra ezt a szaros krumpliszákot, a franc se keresné. Szokás szerint nem néztem körbe - nem szoktam nézelődni! -, de kíváncsi voltam, hol az a zsák, amiről a fickó beszélt. Nem nagyon szeretem az itteni kaját, de azért néha szoktam enni. De az biztos, ha olyan krumplit akarnak belémtömní, amit szaros zsákból vettek ki...! Nem, egy jó darabig nem fogom megenni a krumplipürét. Még akkor sem, ha a Sipító megpróbálja belém tömní!

A Vigyorgó röhögött, a Slagos slagozott, a Bikanyakú meg visszalökött a tolókocsimba. Annyira lekötöttem a figyelmüket, hogy egyikük sem vette észre, mikor a Malacképű - a Vigyorgó éppen őt borotválta, amikor az a kis baleset történt velem - elcsórt egy pengét a többi közül. Ez se normális! Bekapta. A hülye! Azt a rozsdás vackot! Én nem szóltam senkinek. Mindenki azt hiszi rólam, hogy nem tudok beszélni. Téved-

nek. Csak azóta nem beszélek, amióta behoztak ide. Csak tudnám, hogy miért?

Azután amikor túl voltunk az egész hülyeségen, és végre lefektettek minket az ágyunkba, mikor a Bikanyakú leoltotta a lámpát, és csend lett, az egyik öreg, a Szakállas egyszer csak elkezdett sipákolni. Bejött a Bikanyakú, meg egy másik smasszer - ezt még soha nem láttam, biztos új a fickó -, és üvöltöztek. A gorilláim mellém álltak, az új fiú elrohant, jött a Halszemű - 'aki állítólag orvos, de szerintem sokkal inkább hasonlít egy éhenkórász pékre -, és azt mondta, késő, beállt a halál. Nem tudom pontosan, mit értett ez alatt, de az biztos, hogy a Szakállas már nem ordítózott többet. A Bikanyakú a vállára dobta - a Szakállas elég vézna kis fickó volt -, és kivitte. A Halszemű azt mondta neki, egyenest a kremába vigye, mert a francnak sincs szüksége a vénember kopott belsőségeire.

Na jó, gondoltam, eggyel mindenesetre kevesebben vagyunk. Ha szép sorban kidöglenek mellőlem ezek a hülyék, és egyedül maradok, akkor talán a smaszerek is észreveszik végre, hogy nem vagyok őrült. Ha már nem leszek hangyások között, talán felfedezik, hogy nekem semmi bajom, és kieresztenek innét.

Ki... Vissza... Ezek a vadbarmok annyi tabletát tömtek belém, hogy már azt sem tudom, milyen lehet odakint. Egy-két dologra azért még emlékszem - mindent nem sikerült kivenniük a fejemből. Például azt is tudom, hogy ahol régen laktam... Igen, határozottan emlékszem, rá. Hotel Dui volt a ház neve. A sarkon a drogkioszk mellett volt egy kínai halsütő, meg egy kupi. Állati jó csajok voltak ott! Volt köztük egy, akinek

kék irokézfrizurája volt, meg marha nagy mellei. Párszor befizettem rá. Megérte! Az a nő úgy tudott, mintha erre született volna. Lehet, hogy erre is született. Habár nem, biztos nem tenyésztett volt, mert azokat főleg a sereg használja. Fognak egy-két adag trutymót, jól összerázzák, beteszik egy lombikba, a lombikot a mikrohullámú sütőbe, azután öt perce múlva, kiveszik belőle a kész kiskölyköt, aki pontosan olyan, amilyennek a tervezői elképzelték. Ember-tervezés... Marha jó, mi? Nem, a kékhajú csaj biztos természetes volt, és nem tenyésztett. Habár a franc se tudhatja. Mindenesetre értett a mesterségéhez.

Szóval, a Bikanyakú elvitte a Szakállast, és minden elcsendesedett. Már éppen majdnem elaludtam, amikor valamit hallottam. Kinyitottam a szemem. Persze egyetlen lámpa sem égett, de én már megtanultam, hogyan lássak sötétben. Engem nem érhet váratlanul semmi. Mindenről tudok, mindent látok és hallok, csak éppen nem mozdulok meg, nem beszélek, és nem is nézek rájuk.

Kinyitottam a szemem, és láttam, ahogy a Malacképű kiköpi azt a pengét, amit délelőtt a Vigyorgótól lopott. Jó hegyesen tudott köpni, mert a penge egyenesen a tenyerébe esett. Rögön tudtam, mi fog következni. És még engem tartanak ezek buggyantnak! A Malacképű nyugodtan feküdt az ágyán, és a bal keze mutató meg hüvelykujja közé csippentett pengével szép lassan felvágta a jobb csuklóját. Valahol azért mégis bejuthatott a szobánkba valami fény, mert szépen csillogott a vérén. Olyan volt, mintha nem is vér, inkább friss kátrány lett volna. Olyan, amilyen-

nel az utakat szokták felkenni. Mármint régen, mert most már mindenhol csak beton van. Vagy földút, de az meg sáros, és még a sötétben sem vérszínű..

A jobb csuklója után a bal következett, azután a nyaka két oldalát is elvágta. Fúj, a disznaja! Még én is piszkos lettem tőle! Ha ilyen hülyeségekkel szórakozik, legalább arra figyelhetne, hogy másokat ne fröcsköljön össze a vérével! A Malacképű egy darabig még lélegzett meg spricelt, azután kész. Csend lett.

Azután bejött a Bikanyakú, és üvöltözni kezdett. Megint jött a Halszemű, meg az új smasszerkölyök is - ez olyan nevezni: Angyalka. Mind a hárman ordítottak, azután a Malacképűt is elvítették. Most az Angyalka kapta a vállára. Érthető: ő az új fiú, neki kell elvégeznie a piszkosabb munkákat. Amikor a Bikanyakú kiment, megállt az ágyam előtt. Gyorsan lehunytam a szemem, de azért ő még mellém lépett, és jól a gyomromba boksolt. Azt mondta, tudja, hogy magamnál vagyok, és tudja, hogy mindent láttam, és hogy szólhattam volna. Meg hogy nálam mocskosabb disznó nincs az egész diliházban.

A piszok! Még hogy én szóljak *nekik*? Nekik, akik bedugtak ide, és nem hiszik el, hogy semmi bajom? Még hogy én vagyok a mocskos! Hát a Malacképű? Összekente a saját ágyát, meg az enyémet is. Csupa ragacs vagyok még most is! Ő mocskos, és ő a disznó! Csak azért csinálta az egészet, azért vagdosta össze magát, hogy végre egyedül vele foglalkozzanak! Ez a hülye Bikanakú is... Annyira csak a Malacképűvel törődött, hogy engem észre se vett! Pedig látnia kellett

volna, hogy behugyoztam...

- Ha rám hallgatsz, mindet kinyírod! Nem ez lenne az első eset, hogy embert ölsz. Emlékezz a régi, szép időkre!

Nekem azt mondta a papám, ne lépjek be a seregbe...

- Hülye vagy! Egy oltári nagy hülye.

De igenis azt mondta. Megígérte, hogy rám hagyja a boltját. Milyen jó is lenne! Most ott állnék a pult mögött, és salátát meg répát meg narancsot árulnék, és...

- Pofa be! Mit tudsz te arról, milyen a sereg?

És te, Gyilkos?

- Én? Én emlékszem rá! Kíváncsiak vagytok rá? Igen?

Amy kifejezéstelen tekintettel bámult az elszűrűlő képernyőre.

- Hát ez nem volt valami sok - mondta Tickles.

- Szar lehet örülnék lenni.

Felállt a monitor elől, az ablak elé lépett, és felnézett az acélszürke égre. Felsóhajtott.

- Lassan már belebolondulok. Egy elmebeteg szédült gondolatai közül próbáljuk kiszemezgetni a valóság mozaikdarabkáit. Vajon mitől válik egyre erősebbé bennem az az érzés, hogy ez a fiú semmit olyasmit sem tud, ami minket érdekelhet?

Amy kortyolt egyet a kávéjából, és kivette a lejátszóból a Hengström laborjában készült gondolatfilmet. Már ő is egyre inkább kételkedett benne, hogy Bud valóban ismeri azokat az információkat, amiket az apja oly régóta meg akart

szerezni, és ami talán nem csupán őket, de a Földön élő valamennyi embert érinti.

Fáradt volt. Az utóbbi három hétben minden áldott nap vissza kellett vernie Hengström egyre erősödő ostromát, figyelemmel kellett kísérnie Bud állapotát, és közben el kellett végeznie mindazt a munkát, amit a többi gyakornok. Szerencsére senkinek sem szúrt szemet a jelenléte; az intézet dolgozói még jól emlékeztek rá, és azt hitték, ismét gyakorlatra érkezett. A professzoron kívül senki sem tudta, hogy valójában miért tartózkodik a szanatóriumban. Sajnos, a kitűnő alibi megőrzése érdekében távol kellett maradnia Budtól - egy medika sohasem foglalkozhatott önállóan a betegekkel -, de a kezelés minden egyes részletét megbeszélte Hengströmmel. Napközben dolgozott, esténként pedig, mikor holtfáradtan átvonult a szobájába, még hosszú órákon át kuporgott a monitor előtt, és sorra lejátszotta Bud előző napi gondolatfilmjeit. Tickles-t eleinte lenyűgözte a csoda, hogy belenézhet egy másik ember gondolataiba, de ahogy lelt az idő, és egyre több értelmetlen marhaságot kellett végignéznie, egyre inkább ráunt a dologra.

Betelte a lejátszóba az újabb kazettát, megdörögte a szemeit, és elindította a filmet.

- Gyere, apa, azt hiszem, ez érdekelni fog!

A monitoron szétrobbantott autók, vérző hullák, halomra lőtt emberek, átmetszett nyakak, egy hatalmas víztömegben lebegő test, és hidegkék, óriási gépek homályos képei kavarogtak.

Tickles elismerően csettintett a nyelvével.

- Kemény fickó lehet, ha mindezt végigcsinálta!

- Ha *valóban* végigcsinálta, és nem csupán képzelet - mondta Amy.

Van itt egy nagydarab fekete srác - állítólag gyógytornász -, meg egy kis kínai - ő a masszöröm. Furcsa, a kórházban dolgozó sárgák általában mindig masszörök, vagy ehhez hasonlók. Mintha máshoz nem is értenének. Ez a fickó mestere a munkájának. Úgy meg tudja gyúrni az izmait, hogy a kezelések után veszettül erősnek érzem magam.

- Tegnap ebéd után a szádba nyomtak egy kék kapszulát. Olyan keserű volt, mint... Mint...

- Mint az epe?

- Kösz, Szentfazék. Igen, mint az epe... Szóval azt mondták, hogy vitamin, és ezután minden nap kapsz egy ilyet, ha nem eszed meg a kajál. Hát persze, hogy nem ettél semmit, hiszen krumplipüré volt, és még nem felejtetted el, amit a Vigyorgó tegnap a szaros zsákokról magyarázott. Amikor az Angyalka a szádhoz tartotta a kanalat, az egészet a képébe fújta. Ez még nagyon tapasztalatlan kis kölyök lehet, mert felugrott, és elkezdett üvöltözni. Azt kiabálta, hogy te itt csak egy hülye ápoló vagy, ő meg ápoló, és ha még egyszer leköpd, pofán vág.

Megtette. Amikor a második kanálból is ráfújtam a pürét, akkorát kaptam tőle, hogy kiestem a kocsimból. A Halszemű elég mérgesen nézett az Angyalkára, de az csak vigyorgott, és azt mondta, ez legalább olcsóbb, mint az elektrosokk, és ha a doktor úr akarja, nagyon szívesen megpofoz a kezelések helyett.

A "doktor úr" biztos szadista, mert csak kedvesen mosolygott, és azt mondta az Angyalkának, ilyen szép jobb horgot már régen látott, és aki ekkorát tud ütni, biztos nagyon erős lehet.

Az Angyalka - a franc se tudja miért - elpirult, és gyorsan visszaültetett a székembe.

- Azt mondom neked, öreg, lépj le innét. Lépj le, ha másképp nem megy, akkor úgy, ahogy a Malacképű tette. Ezek azt hiszik, hogy szki-zofréniás vagy. Én biztosan tudom, hogy ezek mit hisznek rólad, miket beszélnek a hátad mögött. "... meg hasonlott személyiség. Tudata két részre szakadt; ismeretlen okok miatt katatóniába menekült. Gyógyulás kétséges." Na, mi van haver? Elhiszed? Kinek hinnél, ha nem nekem?

De én nem ketten vagyok, hanem *hármán!*

- Vagy öld meg magad, vagy harapd át a torukukat, szerezz egy stukkert, és lödd moslékká mindet! Úgy, mint a régi szép időkben...

Igen, *hármán* vagyok. Itt van ez az örült, aki mindig gyilkolni akar, meg a Szentfazék. Habár lehet, hogy ő már elment, mert egy jó ideje nem hallottam a süketelését. Meg persze itt vagyok én is... Az egyetlen normális a mi kis pókerjátszmánkban.

Különb ma is krumpli volt. Kiköptem, mire kaptam egy kék kapszulát. A fene tudja miért, amikor megláttam, a színéről egy csaj jutott az eszembe. Egy kék hajú csaj, meg nagy didik... Nem tudom miért, de mostanában egyre többször jut az eszembe. Mintha már sokszor találkoztam volna vele. Valahol. Valamikor. Valahogy...

Az a legérdekesebb, hogy ma megint betollak a Golyófejűhöz, pedig csak egy pár nap múlva lett volna esedékes. Nem volt egyedül; egy nagydarab, ősz szakállú pasas, meg egy fiatal szőke nő volt az irodájában. A csaj csinos volt, de a fickónak elég ráncos volt a képe. A fene tudja miért, de kirázott a hideg, ahogy ránéztem. O-

lyan gyilkos-fazon volt.

A Golyófejű azt mondta neki, hogy *sajnos* az elmúlt egy hónapban sem következett be változás az állapotomban. Az idegen erre azt felelte, hogy kár. A Golyófejű valami agyvibrátorról beszélt, meg a költségekről, meg a nem egyesíthető tudatról, meg az eredeti, természetes módon megszerzett emlékeken alapuló, de mesterségesen felépített új személyiségről. Az idegen erre sajnálkozni kezdett, a lány meg kis híján elsírta magát, és kérlelni kezdte a Golyófejűt, hogy pucolja ki a fejem.

A Golyófejű erre jelentősegteljesen felemelt egy tégelyt, amiben pontosan olyan kék kapszuláit voltak, amilyeneket akkor szoktam kapni, amikor nem eszem meg a krumplit. Az idegen bólintott, a lány megtörölgette a szemeit, és mind a ketten elmentek. Azután engem is kivittek. Ennyi.

És még engem tartanak elmebetegnek!

Amy felugrott a monitor elől, és hangosan nevetve körülugrándozta az asztalt. Az apja boszorkodva ráfordult.

- Most minek örülsz? Talán annak, hogy a professzorodnak még mindig nem sikerült észhez térítenie ezt a hülyét?

- Bud látta, ami történt!

- Hát persze, hogy látta, hiszen ott volt. A legszívesebben képen töröltem volna őt is, meg azt a Hengströmöt is. Az a fickó csak a pénzről tud beszélni! Mennyit akar még? Már majdnem két hónapja dekkolunk ebben a rohadt város-

ban, és még mindig semmi!

Amy felkacagott.

- Ennyi a válaszod? - kérdezte Tickles dühösen. - Telik az idő, és... És ki tudja, hány ember életét menthetnénk meg, ha már tudnánk azt, ami ennek az agybaromnak a fejében van?

- Bud pontosan emlékszik arra, ami ma történt! Hát nem érted? Most először fordult elő, hogy nem zagyváltá össze a napi eseményeket a régi emlékekkel, és hogy nem társalgott azzal a másik két énjével! Egyedül csak ő beszélt!

- Ez jó? - kérdezte Tickles értetlenül.

- Hát persze, hogy jó! Azt hiszem, most már csak egy erősebb elektrosokk kell ahhoz, hogy végleg visszazökkentsük a normális világba. Holnap megbeszélem Hengs trömmel, és ha minden jól megy, két-három nap múlva személyesen is kikérdezheted Budot!

H U S Z O N K E T T Ő

EGYEDÜL

Áthoztak ide, és beültettek ebbe a székbe. Hevedereket csatoltak rám, a kezeimet a karfához bilincseltek, és egy bukósisakot húztak a fejembe. A hülyék! Azt hiszik, ezzel rákényszeríthetnek, hogy megmozduljak. De tévednek. Hiába mesterkednek!

Nyugodtan tűrtem, mindent. Még azt is elviseltem, hogy belém pumpáljanak egy injekciót. Lehet, hogy valami mérget adtak be? Lehet, hogy meg akarnak szabadulni tőlem?

Azt hiszem, mindjárt elalszom. De jó lenne, ha megint arról a nagymellű, kékhajú csajról álmodnék! Enola Gay méretű cickók, feszes has, hosszú lábak, meg... meg...

- Véresvéres vér, haver! Menekülj, ezek valami nagy hülyeségbe akarnak belekeverni téged!

- Hare Rama, Hare Krisztus, Hare Buddha, Hare Hare! Mi Buddhánk, ki vagy a mennyekben...

Szent ég, ez már megint itt van? Annyi ideig hallgatott, hogy azt hittem, végre sikerült tőle

megszabadulnunk!

- Megszabadulni? Csak kérned kell, és én elintéztém. Elvégre barátok vagyunk, vagy nem?

Meg ez sem tudja befogni a száját! Fogd már fel, mi nem barátok vagyunk, hanem mi vagyunk én! *Mindegy, ha hozzák a krumplit, én leköpöm őket!*

- Kár, hogy nem tudsz savat köpni...

- Hare...

Hare kisnyúl, Hare dugulj, Hare már el, Hare seggfej!

- Egy vérző szűz fehér lepedős, lucskos ágyában fekszem. Azt mondta, mindent tud, és semmi baj, csak egy kicsit elfáradt. Adtam neki hat doboz sört, meg egy üveg bort, és könnyített rajtam.

Fúj, ez undorító! Ilyesmiről nem szabad beszélni! A papám mindig azt mondta...

- Ez fáj! Fáj! A fájdalom, a sebek, a vér... Kavargó örület, szédítő mélység, émelyítő zuhanás. Vége.

Azt hiszem, többé már nem beszélgethetünk a Szentfazékkal.

- Megölték?

Nem, hiszen mi ketten még élünk. Szerintem azokkal a kék kapszulákkal, meg a francos masináikkal kergették el. Tudod, Gyilkos, remélem, hogy előbb-utóbb te sem bírod tovább, és utána mész.

- Persze, hogy egyedül a tied lehessen ez a jó kis test, mi? Nem, haver, *te* előbb fogsz elotródni.

Majd meglátjuk.

- Haver! Hé, válaszolj már! Mi történik velünk? Mi ez az egész? Miért dugták a fejünket ebbe a gépbe? Most akarnak átprogramozni minket? En félek! Ezek megölnék! Segíts! Ez fáj! Segí...!

Egy fej. Füle. Orr. Mintha egy kicsit görbe lenne. Szem. Kékesszürke szem. Azt hiszem, az ilyet nevezik acélos tekintetnek. "Szemei acélosak voltak, pillantása olyan kemény, mint a végtelen tengerekhez vagy síkságokhoz szokott embereké." Vagy mint a határtalan horizont fűrészei. Egy arc. "Bőrét a nap sugarai és az időjárás viszontagságai cserzették bronzbarnára." Ez nem olyan. Inkább sápadt, és egy kicsit zöldes. Legjobban egy varangyosbéka hasára hasonlít. Elég ronda. Főleg ezzel a marha nagy sebbel. Friss vágás lehet, legalább kétujjni széles, és a jobb szemöldöktől egészen a szájig húzódik. Vajon hogy került ide? Hoppá, még egy szem. Ez is kék. Csillogás, ezüsthény. Tükörbe bámuló szemekbe bámuló szemekbe bámuló szemek. Egyszer fogtam három tükört, és úgy állítottam fel őket, hogy egy háromszöget formázzanak. Azután közéjük lestem. Egy tükör semmi. Két tükörrel megnézheted a tarkódat. Három tükör maga a végtelen, a szédítő mélység. Az embernek vigyáznia kell, nehogy belezuhanjon, mert a végen még Alice Csodaországában találja magát, a Bolond Kalapos meg a Szívkirálynő között. En vigyázni fogok. Vagyis... *En*.

Ez vagyok én?

Ez én vagyok!

Nézem az arcom, a saját ábrázatom. A sajátom. Furcsa érzés. Az ember nézi a saját tükörképét, a saját kezét, vagy akár a lábát, és ha egy kicsit jobban belegondol, rájön, hogy magát

látja. Én az ilyesmitől mindig úgy éreztem, végtelen az erőm, és mindenre képes vagyok, amit *én* akarok. Egyszerű a dolog. Ez én vagyok, és megteszem amit akarok. Régen sokat szórakoztam ilyesmivel. Régen. Nagyon régen. De mi volt a régen és a most között? És mi van most? Talán csak álmodom...

Tegnap éjjel az Angyalka meg a Halszemű volt szolgálatban. Amikor felkeltem, és kimentem hugyozni, elég félreérthetetlen helyzetben találtam őket a WC-ben. Eddig észre sem vettem, hogy az Angyalka nő; mindig azt hittem, hogy fiatal fiú, csak éppen egy kicsit szép.

De biztos, hogy nő, különben a Halszemű nem tette volna vele azt, amit. Amikor megláttak, gyorsan szétugrottak, és felrángatták magukra a ruhájukat. Nem sokat törődtem velük. Elvégeztem a dolgom, azután visszamentem a szobába.

Egy kicsit később felkapcsolták a lámpát, és az Angyalka bekísért egy fickót. A többiek is felkeltek. Az Angyalka a mellette álló férfira mutatott, és azt mondta, ismerkedjünk meg új társsunkkal, mostantól ő is közénk fog tartozni.

A fickó az enyém melletti ágyat kapta meg. Mielőtt elaludt, olyan furcsa tekintettel nézett rám. Lehet, hogy nőnek nézett, úgy, ahogy a Halszemű az Angyalkát? Tényleg csupa dilihiposszal vagyok körülveve! Ezek még azt sem tudják, ki a férfi, ki a nő, és kitől mire lehet számítani. Mindegy, majd rajta tartom a szemem. En mindenestre imádom a csajokat. Főleg a kékhajú, nagymellű cicákat. Jó lenne, ha ma is arról a feszes hasú kis virágszárlól álmodhatnék, akivel valamikor régen már találkoztam.

H U S Z O N H Á R O M

SALADE AU COUP DE POING

- Nagyon köszönöm, hogy elfogadta a meghívásomat, Amy - mondta Hengström, és bevezette a nőt a szobába.

Amy körülnézett a diszkrét fénnel megvilágított helyiségben. A lilás selyemtapétával fedett falakon aktok és szürrealista festmények fügtek, a díszes falikarokban valódi viaszgyertyák lobogtak, a szoba közepén pedig egy káprázatosán megterített asztal állt.

- Ó! - nevetett fel Hengström a lány csodálkozó arca láttán. - Az ágyat keresi? Biztosíthatom róla, hogy egyelőre nem áll szándékomban megostromolni magát.

Amy kényszeredetten elmosolyodott.

- Talán munkavacsorára hívt? - kérdezte parányi reménykedéssel a hangjában.

Hengström az asztalhoz vezette.

- Ha már így rákérdezt... Nos, nem! Mindketen tudjuk, hogy milyen állapotban van a be-

legünk, és úgy érzem, ideje, hogy beváltsa az ígéretét.

Amy dühösen a melléhez emelte a kezét, és egy kicsit lehúzta a ruháját.

- Rendben, professzor úr. Állom a szavam. Essünk túl rajta.

Hengström megcsóválta a fejét.

- Nem, nem, Amy. Én mindennek szeretem megadni a módját. Úgy terveztem, először megvacsorázunk, azután hallgatunk egy kis zenét, utána pedig...

-Utána pediglihegve rámmászik, ésbelémerőszakolja magát.

Hengström elfintorodott.

- Ha megkérhetném, Amy, ne rontsa el az estémet, és ne használjon ilyen szavakat.

- Miért? Bud meggyógyult, maga megkapja amit akart, és kivitte vagyunk. Bárhogy nevezi is a dolgot, a lényeg ugyanaz marad.

Hengström leült az asztalhoz.

- Kezdjük előlről - mondta, és az ölébe terített egy fehér vászonszalvétát. - Nagyon köszönöm, hogy elfogadta a meghívásomat, Amy. Örülék, ha Ulriknak szólítana.

- Mi van akkor, ha nem megyek bele a játékba?

Hengström elkomorult.

- Vacsorázzunk meg, azután elmesélek magának egy történetet. Egy meglehetősen félelmetes történetet. Ha utána úgy dönt, hogy inkább mégis megszegi az alkunkat, és nem fél a következményektől, nyugodtan elmehet. Nem fogok megharagudni magára, de bizonyos dolgok elkerülhetetlenné válnak.

- Miféle dolgok? - nevetett fel Amy. - Talán feljelent a rendőrségen?

- Mond önnek valamit az ADAM név? - kérdezte Hengström. Gonosz fény lobbant a szemében.

Amy elsápadt. Ha ez a kanos mormota ugyanarra az ADAMra gondol, akiről az apjától már annyit hallott...

Jézusom, gondolta, lehet, hogy az öregnek volt igaza, és tényleg fejest ugrottunk a szarba?

Fááájdalooom!

Metsző, jeges-forró, szűrő-égető FÁJDALOM! Szélhasad a tarkóm, a homlokon; egy-egy tört döflek a két halántékomba... Iszonyat! Nem bírom! Gyilkosnak igaza volt: ezek itt meg akarnak ölni! Igaza volt, de most már hiába mondanám meg neki. Gyilkos meghalt, Szentfázék is meghalt. Én is meghalok.

Én... Ki vagyok én? Én én vagyok, ez eddig rendben van, de mi a nevem? Hé! Ezek elvették tőlem a nevem! Állítólag a névvel az életerőt is elszedik az emberektől. Hé, névtolvajok! Adjátok vissza magamat! Kérem a nevem! Kérem...

Hülyeség. Diliházban vagyok, és meg akarnak gyógyítani. Eppen ideje hogy felfogjam, mi történt velem. Emlékeznem kell. Fel kell idéznem mindent. Csak ne fájna ennyire a fejem!

Igen, az osztag. Elküldtek Japánba, azután az Aranyfogú megölt. Azután biztos kórházba kerültem, és most itt vagyok. Bolondok között. Lehet, hogy megsérült az agyam? Nem, biztosan nem, hiszen mindenre emlékszem. Csalt a nevemre nem.

Nevek... Milyen neveket ismerek? Scott. Ez Emerson keresztnéve. A jó öreg nagydarab sza-

dista Emersoné, a nagyhatalmú őrmesteré. Edwin. Ez meg a svéd srác, a haverom. A... Amy! A régi kiscsaj, a kékhajú, akinek olyan furcsa volt az apja. Furcsa? Egy bűnöző! Vagy mégsem?

Legjobb, ha az ABC elején kezdem, és elsorolom az összes nevet, amit ismerek, Talán közben rájövök, hogy engem hogy hívnak. Lássuk csak. Aaron. Adam...

Adam - ADAM! A bibliai ADAM. ADAM az ősatya, és... És még valami. ADAM, a pusztító. A könyörtelen gyilokgép, a komputerekben lebegő testetlen tudat, ami ki akar irtani minket. EVA azt mondta, hogy a Földön ő az egyetlen valódi ellenségünk...

A francba! Tiszta hülye vagyok. Honnan veszem ezt a marhaságot erről a mechanikus ADAM-ról, és egyáltalán ki az a EVA? Szedd már össze magad, Bud Thorpe! Gondolkozz logikusan, és verd ki a fejedből a rögeszméidet! Megsebesültél, beteg voltál, de most már meggyógyítottak, és minden rendben van. Mindent tudsz, amit Japán előtt tudtál, egyedül a nevedre nem emlé...

Bud Thorpe! Ez a nevem! Hoppá, győzelem! Fájdalmas győzelem. Fáj a fejem!

ADAM és EVA. EVA és ADAM. Ha az a hülye Emerson most tudná, hogy miket gondolok, egészen biztosan lefokoztatna, vagy - ami még rosszabb - átköltöztetne egy olyan helyre, ami még annál a koszfészek Hotel Duinál is undorítóbb. Dui - kínaiul kielégülést jelent. Biztos kupi volt, de szerintem már csak két nő lakik benne: az a dagadt recepciós vénasszony, meg EVA.

EVA? A Hotel Duiban a komputerem nevezte így magát. Az a gép, amin keresztül az agyfilme-

ket meg a parancsokat kaptam. Vagy lehet, hogy nem csak azt?

EVA valamit magyarázott a Holdról, meg ami mögötte van, és...

Szent Isten! Szentséges Atyaúrsten, meg az összes szentsereg! Ha igaz, amit EVA mondott... De mi van akkor, ha mégsem? Vissza kell mennem a Duiba, hogy kikérdezzem! EVA azt mondta, segíteni akar. Talán a fájdalmat is kiszedi a fejéből...

Rendben, Bud Thorpe, de vajon kieresztenek-e innét? Talán odamész a földokihoz, és megmondod neki, hogy haza akarsz menni, mert használhatatlanul beszélned kell a komputerreddel? És hogy jutsz el Washingtonba? Egyáltalán hol a francban vagyok? Meg kell tudnom!

- Nővér... - A kurva életbe, ez a rekedt krákogás az én hangom lenne? - Nővér!

Oké, bejött a csaj. Egy kicsit csodálkozik. Biztos jó régen nem beszéltem már.

- Hol vagyok?

- A legmegfelelőbb helyen. Azonnal szólok az ügyeletes orvosnak. Ó majd...

Ez így nem lesz jó. Egy kicsit keményebben kell beszélnem. Legjobb lesz, ha felülök, és megszorogatom a nyakát.

- Hol vagyok?

Hű, de megijedt a kicsike! Teljesen elvörösödött az arca. Erősebben kell szorítanom, különben sikoltozni kezd.

- Hol vagyok?

- Los... Angeles...

Aha. Szóval Los Angeles. Hogy kerültem ide Japánból? Mindegy, most nem ez a fontos, hanem hogy eljussak EVÁhoz.

- Mi ez? Börtön vagy kórház?

- Elme... Elmegyógy-...

Most már ebben is biztos lehetek. Szóval jól gondoltam. Diliház. Térjünk át a részletekre.

- Van őrség a kapunál?

Nem felel a luvnya! A másik kezemmel is megfogom a nyakát.

- Van őrség a kapunál?

Miért nem válaszolsz, te szemét? Ennél erősebben már nem tudlak szorítani!

- Hé, ne kapálózz!

A kurva életbe! Ez kipurcant. Most honnan fogom megtudni, hogy van-e őrség a kapunál?

Tickles szórakozottan nyomkodta a TV távkapcsolóját; időnként egy-két percig bámulta valamelyik adó műsorát, de azután újra és újra csatornát váltott. Hirtelen felállt, töltött magának egy pohár konyakot, egy hajtásra kiitta, majd ismét belemerült a TV döglesztő u-nalmába.

Ideges volt. Amy elárulta neki, hogy az a mocskos Hengström tulajdonképpen milyen feltételekkel adott menedéket Budnak. Most, hogy a fiú gyakorlatilag felgyógyult, a lánya kénytelen volt betartani a szavát. Tickles-t majd szétvette a düh, amikor arra gondolta, hogy az a vén kandisznó rámászik a lányára, de nem tehetett semmit. Amy vállalta a dolgot, és megnyugtatta az apját, hogy ezen az egy éjszakán semmi sem fog múlni. Legfeljebb majd jól lefürdik utána, megiszik egy üveg piát, és elfelejti. Az egésznek nincs is akkora jelentősége, mint amekkorát az

emberek általában az ilyesminek tulajdonítanak. Annyira mindenesetre nem fontos, hogy még jobban összekuszálják miatta a helyzetet.

Tickles-ben forrt a düh, de ki kellett várnia a dolog végét. Szemét a képernyőre meresztette, és úgy bámulta a legalább harminc éves film háromdimenziós felújítását, mintha akkor látná először. A képernyőn egy megháborodott komputert szolgáló fémtestű android sorra kiirtotta az útjába kerülő embereket. A húsruhába bújtatott robot megállíthatatlanul tört előre, hogy megölje azt a fiatal nőt, akinek a még meg sem fogant fia valamikor a jövőben a főkomputer által ki-robbantott nukleáris háború túlélőinek vezére lesz.

Vajon honnan a francból tudták azok a filmek, hogy ez egyszer valóság lehet?, tűnődött Tickles. Vagy lehet, hogy ők csak egy remek ötletnek tartották? Elképzелhető, hogy minden, ami ma fantasztkumnak számít, holnap kegyetlen és hétköznapi valósággá válik... Agyas fickó lehetett, aki kitalálta ezt a sztorit, de valamiben mégis tévedett. Egy ember által létrehozott gép csak akkor függetlenítheti magát az alkotóitól, ha valaki segít neki. Valaki, vagy valami...

Tickles kikapcsolta a TV készüléket, a szekrényhez lépett, és elővette a bőröndjét. Hengström biztonsági emberei ugyan érkezésük után nem sokkal megvizsgálták a csomagjait, de egy kis játékszert mégis sikerült becsempésznie.

felnyitotta a kemény plasztikból készült bőrönd tetejét, az ágyára dobálta a benne lévő, gondosan összehajtogatott ruhákat, majd egyenként előszedte az alsónadrágokba és ingekbe

bugyolált fémdarabokat.

Igen, gondolta miközben összeszerelte a rövidcsövű vadászpuskát, ez a bibi a dologban. Egy francos komputernek csak akkor lehet saját akarata, ha valaki ezt programozza belé. A bitekben és bájtokban csak emberek által bevitt információk lehelnek. Annak ellenére, hogy a komputerek állítólag mesterséges intelligenciával rendelkeznek, nagyon kicsi, szinte nulla a valószínűsége annak, hogy a rendelkezésére álló adathalmazokból felépíti saját tudatát. Egy gép olyan, mint egy jól idomított kutya: pontosan azt teszi, amire betanították - előfordul, hogy kevesebbet, de...

Tickles a puska csővére csavarta az arasznyi hosszú hangtompítót.

...többet soha. Ha egy gép sakkozik, csak az előre beléprogramozott lépésvariációkat képes megtenni. Áttanulmányozza a figurák állását, mérlegeli a helyzetei, dönt, és a rendelkezésére álló megoldások közül kiválasztja a leghatékosabbnak ígérkezőt. Látszólag ez éppen olyan, mint az emberi gondolkodás, csak-hogy ebben az esetben pusztán logikai kapcsolók és áramkörök működéséről van szó. Egy komputer csak az igen és a nem, a van és nincs, a negatív és a pozitív között tud különbségei lenni.

Elővett egy papírdobozt, kinyitotta, és kivett belőle egy töltényt.

Egy gép teljesíti a kapott parancsol. Képes megtölteni egy fegyvert, célózni és képes meghúzni a ravaszt. Azt viszont hiába várnák tőle, hogy ő maga jelölje ki a célpontot. Egy computer csak akkor tud különbségei lenni barát

és ellenség között, ha előre megmondják neki, mi alapján ismerheti/el az egyiket és a másikat.

Tickles egymás után hat töltényt nyomott a puskára.

Egy gép csak akkor fordulhat az emberek ellen, ha arra egy másik ember utasítja. De ugyan melyik embernek állna érdekében a homo sapiensnek nevezett pucértestű, majomfajta teljes kiirtása? Örültek, emberi döggese-lyűk mindig voltak és lesznek is, de vajon melyik elmebetegnek lehet elég hatalma és bátorsága ahhoz, hogy lesöpörje a Földfelszínéről az embereket, beleértve saját magát is? Mindegy, mekkora gazdagsághoz jutna, egyedül úgysem élvezhetné. Robinson Crusoe sem tudott mit kezdeni a pénzével. Vagy örült, aki beindította a gépet, vagy pedig egy olyan zseni, aki minden apró részletet előre kitervelt.

A puskát becsavarta egy ingbe, és visszatette a bőröndbe. Becsukta a bőröndöt, és visszaállította a szekrénybe.

Mit tennék én, ha kurva sok pénzem, és kurva kevés eszem lenne, és meg akarnám szerezni magamnak a Földet?, tűnődött. A leg-egyszerűbb az lenne, megvennék magamnak egy-két befolyásos gazfickói. Nem, ez mégsem menne, hiszen egyelőre titokban akarom tartani a létezésemet. Sokkal jobb megoldás lenne, ha belesöpögtetnék egy embermegsemmisítő programot a Föld komputerhálózatába. A gép mindent elvégezne helyettem, azután már csak annyi dolgom lenne, hogy kikapcsoljam a feleslegessé vált masinát Persze a komputer irányításához létre kell hoznom egy

bázist, ahonnan mindig kiadhatom neki az újabb parancsokat. Célszerű, ha ez az irányítóközpont a Föld közelében, az úrben van, de úgy, hogy senki ne fedezhesse fel. A legjobb helyen a Hold mögött lenne...

Tickles visszaült a TV elé. Két talpát a készülék szélének támasztotta, billegve hátradőlt a karosszékkal, majd miközben rágyújtott, megnyomta a távkapcsoló egyik gombját.

A Hold mögött, gondolta. Egy műholdon. Valami olyasmin, amit a gondolatfilmek szerint Bud látott valahol Bud... Ő is az osztagnak dolgozott, mint annak idején én. Lehel, hogy EVA vele is kapcsolatba lépett? EVA... Nekem csak annyit árult el, hogy egy ADAM nevezetű chipalmaz rángatja a zsinórokat, amiknek a végén valódi emberek ugrándoznak. Vajon Budnak mivel tömte tele a fejét? Lehet, hogy neki azt is elmondta, hogy ki nyomkodja ADAM vezérlőbillentyűit? És egyáltalán ki az ördög lehet ez az EVA? Ő valahogy sehogy sem illik bele ebbe az elméletbe. Talán...

Apró neszt hallott. Hátra fordult. Hengström egyik androidszolgája állt az ajtóban. Egy fehér szalvétával letakart ezüsttálcát tartott a kezében.

- Mi a francot akarsz?

- Elnézést a zavarásért, uram, de üzenetet hoztam az ön számára.

Tickles elfintorodott.

- Üzenetet? Miféle üzenetet?

Az android felemelte a szalvétát, és a kezébe vette a tálcán heverő tárgyat.

- Halálos üzenetei - mondta, és felemelte a revolvert.

Tickles nagyot rúgott a TV-be. A karosszék

eldőlt; az android lövése célt tévesztett. A lövedék pontosan a képernyő közepébe fűródött. Egy hangos dörrenés hallatszott. A padlón heverő Tickles nyakába üvegszilánkok záporoztak

A lakáj újra célzott. Tickles oldalra gurult, és amikor a második lövés is eldörrent, rögbicsatár módjára előre vetődött. Újabb dörrenés. Tickles bal vállába őrlő fájdalom hasított. Felüvöltött, de és a negyedik lövés előtt ledöntötte a lábáréi az androidot.

Összagabalyodva, egymás ruháját tépve, egymás bőrét marcangolva birkóztak a padlón. Tickles megmarkolta a lakáj torkát, de érezte, ujjai gyengék ahhoz, hogy összeroppantsák a kemény plasztikgégét.

Hirtelen a levegőbe emelkedett, és átrepült a szobán. Háttal nekivágódott a szekrénynek, és nagyot nyekkenve lecsúszott a padlóra. Az android a dulakodás közben elejtette a revolverét és most nem vesztegette az idejét azzal, hogy megkeresse. Pusztá kézzel rontott Tickles-re.

Tickles dermedten nézte az arca felé csapó karomként kimeresztett ujjakat, és az utolsó pillanatban félrerántotta a fejét az ütés elől. A lakáj kezei átszakították a szekrény ajtaját. Tickles felugrott, és az elejtett pisztolyra vetette magát. Közben az android kiszabadította magát a falemez bilincseiből, és hátra fordult.

Tickles megszerezte a pisztolyt. A lakáj lassú, könnyörtelen léptekkel elindult feléje.

- A jó édes nylonbőrű anyádat! - üvöltötte Tickles, és meghúzta a ravaszt.

Előírászerűen lőtt: kettőt a testbe, egyet a fejbe. Felugrott, a tétován dülöngélő android elé állt, és még hármat eresztett a fejébe. A lakáj

eldőlt. Sebeiből halványzöld, csípős szagú folyadék spriccelt Tickles arcába.

- Ennyit a halálos üzenetedről. Még jó, hogy téged nem acélból csináltak, mint a haverodat a filmben - morogta Tickles, és kirángatta a bőrröndjét a szilánkokra tört szekrényajtó mögül. Előkapta a puskáját, és az ajtó felé indult. Még egy utolsó pillantást vetett a műidegekkel rágatózó androidra, majd kilépett a folyosóra.

Két alak állta el az útját.

Tickles ösztönös mozdulattal a csípőjéhez szorította a puskáját, és lőtt. A két fickó a kőpadlóra rogyott.

Tickles nagyot köpött az egyik szétlőtt arcú androidra, és megrugdosta a másikat. A merev, bőrborítású plasztikujjak közül csörömpölve a padlóra esett egy hosszú, hegyes tör.

- Ki a jó isten küldött titeket? - morogta Tickles, és futni kezdett. *Meg kell találnom Amy-t!*, zakatolt a fejében a parancs.

A folyosó végén, a lépcsőházban valami megmozdult. Tickles letérdelt, és lőtt. A lakájruhás fickó holtan gurult le a lépcsőkön. Tickles tovább rohant, de, amikor a hullához ért kővé dermedt.

- Az istenit! - szisszent fel, és megérintette a férfi mellén vöröslő vérfoltot. - Na mindegy, biztos te is megérdemelted.

Niké meztelen, erős és fiatal, a már oxidálódott ezüstbe mesterien bevéselt alakja tartotta annak a gyertyatartónak a rücskös faágakra emlékeztető karjait, amelyekről a gyertyák Amy félig fedetlen melleire szórták a fényüket. A nő bőre olyan finom, fehér és csábító volt, hogy Heng-

ström, ahogy időnként rátévedt a pillantása, inkább az előtte lévő desszert kanalizgatására próbált koncentrálni, nehogy elveszítse a fejét.

Amy előrehajolt, hogy a gyertya lángjába tartotta cigarettája végét, de Hengström megelőzte. Megmarkolta a gyertyatartó ékes, nehéz ezüsttestét, és a legkisebb erőlködés nélkül felemelte. Amy meggyújtotta a cigarettáját, és résnyire húzott szemekkel figyelte, ahogy a férfi visszajeti a gyertyatartót az asztalra. Az olvadt viasz záporozó, forró cseppekben freccsent szerteszét.

- Ez remek volt, professzor úr! De árulja el, tulajdonképpen mit ettünk? - Amy megpróbált a szerepéhez illően viselkedni.

- Egy francia specialitást. *Salade au coup de poingot*, más néven: Ökölcsapás-salátát. Az egész nem más, mint egy pácolt, kolbászdarabokkal és hagymával töltött, csokoládéval ízesített búzakenyér. Tulajdonképpen nem így, előre kiadagolva kellett volna feltálalni, hanem - ahogy a neve is elárulja - egy darabban, és egy erős ütéssel kellett volna szétörtni. Imádom az ilyen örült különlegességeket. - Hengström felállt, és a falon függő egyik képre mutatott. - Itt vannak például a festmények. Dali a kedvenceim közé tartozik. Nézze meg ezt a képet. Tudja mi a címe? *Painfrançais moyen avec dewc oeufs sur le plat, á cheval, essayant de sodomiser une mie de pain portugais*. Tud franciául?

Amy megrázta a fejét.

- "Francia kenyér serpenyő nélküli tükörtojásokkal meggyaláz egy darab portugál kenyeret" - fordította Hengström.

Amy jobban szemügyre vette a képet.

- Úgy látom, professzor úr...

- Ulrik!

- Úgy látom, Ulrik, magának mindenről a közösülés jut az eszébe.

- A közösülés, vagy az örület. Az egyik a hobibim, a másik a szakmám.

- A szakmája, és a betegsége - mondta Amy.

Hengström elkomorodott.

- Örültnek tart?

Amy elnyomta a cigarettáját a színarany, kagylóhéjat formázó hamutartóban.

- Nem beszélhetnénk inkább valami bibliai témáról? Azt ígérte, vacsora után még meggondolhatom magam, ha nem félek egy bizonyos ADAMtól.

Hengström tiltakozóan felemelte a kezét.

- Nem egészen így mondtam, de... - Hirtelen elhallgatott, és a belépő inasra nézett.

Az android egy tálcát tartott a kezében, rajta két csésze feketekávé.

-A kávé, uram.

Hengström úgy meresztette rá a szemét, mintha kísértetet látna. Arca megrándult, ajkai vékony vonallá keskenyedtek. Lehajtott a fejét, majd, hirtelen a hóna alá nyúlt, és előrántott egy revolvert. Nyolc lövés dörrent. Az android feje szikrázó cafatokra hullott. A pasztikcsontú test lassan eldőlt, és nagyot csattanva a padlóra zuhant.

Hengström a zsebébe nyúlt, előhúzott egy mérényi lőszert, és lassan, komótosan megtöltötte a revolverét. Amy döbbenet figyelte. *Ez megörült*, gondolta, és ugrásra készen leste, mikor fordul felé a férfi.

Hengström azonban lassan leült az asztal mellé, és a kezébe temette az arcát.

- Végem van, Amy - motyogta. - Rájött, és meg akar ölni.

- Kicsoda? És mire jött rá?

Hengström felemelte a fejét, és tűnődve a nőre nézett.

- Tulajdonképpen... - kezdte, de ismét elhallgatott.

Kivágódott az ajtó. Hengström a revolveréért nyúlt, és lövésre emelte.

Kiosont a folyosóra, és körülnézett. Semmi. Fegyvert kell szereznem!, gondolta, és futni kezdett a folyosó vége felé. Hirtelen éles fájdalom hasított a lábába. Gyerünk Bud, bízta magát, gyerünk! Most nem törődhetsz ilyen apróságokkal!

Kinyitott egy ajtót, és lefutott egy lépcsőn. Egy újabb folyosóra ért. A falon meglátott egy táblát, és egy irányjelző nyilat. "STERILIZÁLO". Ez jó, gondolta, és futni kezdett.

A helyiségben csupán egy hatalmas fémhenger, és egy jókora alumíniumláda állt. A hengerhez lépett, és megérintette. Felszisszent. *A francba*, gondolta, *ez kurva meleg. Biztos ez a sterilizáló masina.*

A ládához ugrott, és felnyitotta a fedelét. Egy nagy halom sterilizálásra váró fémtárgyat látott. Kiemelt egy tucatszámú apróbb pengét, két, legalább harminc centis szikét, és egy véres csontfűrész. Izgatottan körülnézett, majd a láda aljáról előrángatott egy vérfoltos, sötétzöld lepedőt. Batyuba kötötte, és belerakta a fegyvereit. Az ajtóhoz lépett, de meggondolta magát, és felkapott még két, metszőollóra emlékeztető szerszámot is.

Kilesett az ajtón. A lépcsőn felől lépteket

hallott. Lekuporodott a padlóra, és várt. A két csevegő ápolónő gyanútlanul elment a sterilizáló ajtaja előtt.

Bud még egy percet várt, majd kiugrott a rejtékhelyéről. Végigrohant a folyosón, beugrott a liftbe, és megnyomta a legalsó szintet jelző gombot.

A lift ajtaja félrecsúszott. Bud meglátta a csupaüveg kaput. Már csak ez választ el a szabadságtól, gondolta. Kilépett az előtérbe, de rögtön vissza is ugrott. A kapu előtt két fegyveres őr állt.

Bud végigmérte a géppisztolyokat, majd fütörészve elindult a kapu felé. Az őrök megfordultak.

- Hé!

Bud tovább ment.

- Hé! Mi a francot keresel itt?

Bud úgy tett, mintha semmit sem hallana. Az őrök dühösen káromkodni kezdtek, majd az egyikük elébe állt.

- Állj már meg? Süket vagy, vagy hülye?

- Nem látod? - kérdezte a társa. - Ez hülye. A személyzet nem hálóingben rohangászik.

' - Hogy a francba mertél lejönni ide? - dühöngött az első őr, és a társára nézett. - Hívd az ápolókat. Ők majd...

Most nagy hibát követtem el, gondolta Bud. Megtanulhattad volna, hogy egy percre sem szabad levenned a szemed az ellenfeledről. Még akkor sem, ha teljesen ártalmatlannak látszik.

Megsuhintotta a hosszú szikét. Az őr torka úgy nyílt szét, mint egy cukornád szára a macheta csapásától. Bud maga elé rántotta a vérszökőkutat fröcskölő, hörgő embert, és elhajította a szikét. A penge tövig befűrödött a másik őr gyomrába.

Bud eleresztette az első áldozatát, lerángatta róla a nadrágját és a bakancsát, a másíkról pedig a zubbonyt. Felöltözött, felkapta az egyik gép* pisztolyt, a tartaléktárákat a batyujába csúsztatta, és a kapuhoz lépett.

- Bocs', fiúk - nézett hátra a két hullára. - Nem akartam ilyen durva lenni, de másként nem ment.

Meglökte az üvegajtót. Semmi. Megvizsgálta a zárat, majd az egyik ór zsebéből előrángatta a kulcsot helyettesítő mágneskártyát. A zár berregve kinyílt. Bud kirohant a kertbe.

A fák és a bokrok fenyegető árnyékában, a vérszopó állatként vigyorgó hold fényénél akadálytalanul a falhoz ért. Felnézett a hat méter magas építmény tetején végigfutó szögesdrótra, és csüggedten megvakarta a fejét. Szétbontotta a batyuját, a földre szórta a fegyvereit, és az egyik ollóval hosszú csíkokra hasogatta a lepedőt. A darabokat összekötözte, a hevenyészett hágcsó végére pedig nehezezzként rákötötte a géppisztolyt.

Három kisebb és egy nagyobb szikét az övébe dugott, meglóbálta a "csáklyát", és felhajította a kerítés tetejére. A géppisztoly tusa beleakadt a szögesdrótba. Próbaképpen megrángatta a hágcsó végét, majd mászni kezdett.

A kerítés tetején óvatosan felállt, felhúzta maga után a kötelet, ledobta a másik oldalon, majd elkezdett lefelé ereszkedni.

- Megállj! - A kiáltás szétszaggatta a baljós-latúvá sűrűsödött levegőt.

Bud lenézett. Úgy két méternyire lehetett a földtől. Az ór közvetlenül alatta, a kerítés tövében állt. Egyedül van, gondolta Bud megkön-

nyebbülten.

- Oké, megálltam, csak ne lőj! - szólt vissza. - Nem ismersz meg, ba'meg?

- Ki vagy? - kérdezte tétován az ór. A nyakát nyújtogatva felnézett, és közben egy kicsit lejjebb eresztette a géppisztolya csövét.

- Hát én. Nem ismersz meg? - kérdezte Bud, és eleresztette a hágcsót.

Az őről fél lépésnyire ért földet. Zuhanás közben kinyújtotta a kezét, és a szikével a szegycsonttól a szeméremcsontig végighasította a fickó hasát. A vágás elég mélyre sikeredett: az ór egyetlen hang nélkül, holtan rogyott a földre.

Még két ór ugrott elő a sötétből. Bud felkapta a földön heverő géppisztoly, oldalt vetette magát, és tüzet nyitott. Az egyik ellenfelét azonnal leterítette, ám a másik ügyesebb volt: hasra vágódott, és lőtt, mint egy eszelős. Bud viszonzta a tüzet, majd káromkodva elhajította a kiürült géppisztolyt, és rohanni kezdett.

A homloka hirtelen nagyot csattant valamin. Bud kábultan eldőlt, és tágra meresztette a szemét. A vaksötétben és a nagy izgalomban nem vette észre ez előtte emelkedő külső falat. A rohadt életbe!, gondolta. Ha gyorsabban futok, felkenődök rá.

Szédelegve négykézlábra emelkedett, és már-már sikerült felállnia, mikor a szeme sarkából meglátta a feléje tartó, futás közben tárat cserélő őr. Bud hangosan hörögve lehasal a földre. Az ór közvetlenül elé állt, és lövésre emelte a géppisztolyát.

Bud elképesztő gyorsasággal a hátára fordult, és elhajította a három kis szikét. Az egyik penge célt tévesztett, a második koppanva a géppisz-

toly csövének ütődött, a harmadik azonban belefűrődött az őr arcába.

A sebzett férfi felordított, vérző arca elé kapta a kezait. Bud felugrott, és az utolsó, hosszú szikével nyakon szúrta.

Izgatottan, szédelegve körülnézett. Azonnal látta, hogy a falon nem tud átjutni, így az alig harminc méternyire lévő kapunál kell próbálkoznia. Lehasalt a földre, és óvatosan kúszni kezdett. A kapu melletti üvegkalickából még három őr ugrott elő. Kettő kilépett a kapu fölé szerelt reflektor fényköréből, és féltérdre ereszkedve célba vette a sötétséget, a harmadik pedig a társait szólólongatva elindult Bud felé.

Bud megpróbált beleolvadni a rövidre nyírt pázsitba, a földbe. Visszafojtotta a lélegzetet, mozdulatlanra dermedt, és megvárta, míg a figyelmetlen felderítő a közelébe ér.

Amikor az őr mellé lépett, Bud felugrott, és kirántotta a megrökönyödött ember kezéből a fegyvert. Három rövid sorozat - három halott őr.

A kaput az üvegkalickából lehetett kinyitni. Bud betörte az előtte parkoló autó ablakát, kinyitotta az ajtót, és egy perccel később már eszeveszett tempóban száguldott a távolban vibráló fénytömeg, Los Angeles felé.

- Amy! - ugrott be a szobába Tickles. - Valami baj van? - Hengström pisztolyára esett a pillantása.

- Oké, dokikám, azt hiszem, jobb ha elteszi azt a vackot. Az enyém komolyabb - mondta, és felemelte a vadászpuskáját.

Hengström az asztalra dobta a revolvért, és

remegő kézzel végigsimított a homlokán.

- Apa! Hogy kerülsz te ide? - kérdezte Amy. - Csak azt ne mondd, hogy véletlenül éppen erre jártai, és a puskádat használtad sétapálcának!

- Nem véletlenül vagyok itt - mondta Tickles, és a padlón heverő szétlőtt androidra bökött. - Ez is meghülyült?

- Apa! - Amy Tickles-hez ugrott. - Te vérzel! Mi történt?

- Azt hiszem, dokikám, a lakájai rövidzárlatosak lettek. Vagy lehet, hogy csak parancsokat teljesítenek? Nem gondolja, hogy ideje lenne, ha tiszta vizet öntenénk abba a kurva pohárba?

H U S Z O N N É G Y

ADAM - IV.

Kudarcc. Kudarc és düh. Az embereket figyelve eddig egyik érzést sem értette igazán, de most alkalma volt megismerni. Tickles-Chambers őrnagy ismét elkerülte megérdemelt sorsát, és megszökött. Ráadásul - mintha ez magában nem lett volna elég - magával vitte a lányát, és Bud Thorpe hadnagyot is.

ADAM ráuszította Séth embereit a repülőterekre és a Tokióból kifelé vezető autópályákra, és ő maga is minden figyelmével az utcákon, áruházakban, forgalmasabb kereszteződésekben elhelyezett kamerák által közvetített képekre koncentrált. Hiába. Ticklesnek a jelek szerint sikerült elhagynia Tokiót, talán Japánt is. ADAM gyorsan elkészítette Tickles logikai mását, elnevezte T-C-nek, felruházta az őrnagy minden ismert tulajdonságával, és belehelyezte a valós szituációba. A T-C rutin 26 órán át megállás nélkül dolgozott, de egyetlen elfogadható eredményt sem tudott felmutatni. ADAMnak nem sikerült rájönnie

Tickles valószínűsíthető tartózkodási helyére.

Az T-C mellé beállított egy A rutint - Amy Tickles logikai szimulációját - is, de ez sem segített. ADAM kezdte megismerni a tehetetlenség érzését. Már-már azon volt, hogy feladja a hiábavaló próbálkozást, mikor az áramkörein átcikázott egy ötlet. Mi lenne, ha az T-C és az A rutinokhoz hozzácsatolná a sima T, vagyis Thorpe programot is?

A három logikai hasonmás konstellációja eredményes volt. A jelek szerint Tickles-Chambers és a lánya biztonságba akarják helyezni, és meg akarják gyógyíttatni Bud Thorpe hadnagyot, ezért egyedüli úticéljuk csakis valamelyik elmeegógyintézet lehel. Amy előéletét ismerve nagy volt a valószínűsége, hogy éppen Káin szanatóriumában keresnek majd menedéket.

ADAM megnyugodott. Káin az utóbbi időben egyre többet kíváncsiskodott, egyre jobban érdeklődött olyan dolgok iránt, amiket sohasem ismerhet meg, de ennek ellenére még mindig megbízható volt. ADAM türelmesen várta, hogy Tickles-ék megjelenjenek Káinnál. Biztos volt benne, hogy a "fia" jelentést tesz majd neki a vendégek érkezéséről.

Csalódnni kellett. Káinban a gyarló emberi ösztönök győzelmet arattak a kötelesség tudat fölött. Annyira vonzódott Amy Tickles-hez, hogy nem értesítette az "apját", amikor megérkeztek a látogatói. ADAM bizalma megrendült. Tüzetesen átvizsgált minden Káinnal kapcsolatos adatot, begyűjtött róla minden információt. Hosszú órákon át kutatott, és végül rá kellett döbbsennie, hogy "fia" a jelek szerint

azon mesterkedik, hogy átvegye tőle a hatalmat.

A legszívesebben azonnal elpusztította volna őket, ám a kutatással egyidőben áttanulmányozta a Bud Thorpe agykamerája által rögzített gondolatfilmei, talált valamit, ami "megdöbbsentette". Még többet meg akart tudni a Hold mögött bűvő műholdról, de ez Káinéknél segítsége nélkül nem ment. Úgy döntött, egyelőre elhalasztja az áruló, és Tickles-ék megsemmisítését.

Valami azonban ismét összezavarta a terveit. Bud Thorpe megszökött, és valaki részabradította Káinéknél az ULTRAMED androidjait. ADAM azonnal utasította Séthet hogy fogassa el a hadnagyot, és szedesse ki a fejéből az információkat. Ezzel párhuzamosan nekilátott, hogy megkeresse azt, aki keresztül akarta húzni a terveit, és idő előtt meg akarta öletni azt a három embert.

H U S Z O N Ö T

DOKTOR KÁIN - II.

Tickles Hengström elé állt. Felemelte az asztalra ejtett revolvért, megvizsgálta, és Amy kezébe dobta.

- Vigyázz rá. - Jelentősegteljesen a puskájára csapott. - Nos, dokikám, beszélgetünk?

Hengström reszketve a fölötté tornyosuló férfira emelte a szeméi.

- Mit akar tudni? - kérdezte alig hallható hangon.

Tickles eltűnődött.

- Nem is tudom... Kezdjük talán a végén. Mi volt ez a ma esti cirkusz? Miért támadlak rám az androidjai?

- És miért akarták megölni magát? - kérdezte Amy, és a padlón terjengő világoszöld folyadéktócsában fekvő, szétlőtt fejű lakájra pillantott.

- Igen - bólintott Tickles. - Miért akarták megölni magát?

Hengström lassan az asztalon álló dobozica felé nyújtotta a kezét. Tickles ráordított.

- Semmi trükk, oké?

A professzor esdeklően nézett vissza rá. Tickles-nek feltűnt, hogy a fickó most mintha sokkal öregebbnek látszana, mint addig. A pirospozsgás arc hamuszürkévé vált, a feszülő bőrön apró, hullámzó pókhálókhoz hasonló ráncok vibráltak. Hengström szája legörbült, szeme elhomályosodtak, és úgy tűnt, bármelyik pillanatban kitörhet belőle a torkát szorongató sírás.

- Csak... - Nagyot krákogott. - Csak szeretnék rágyújtani egy szivarra.

Tickles kivett a fadobozból egy szivart, és Hengström szájába dugta. A professzor hálásan rámosolygott, és megpróbálta közelebb húzni magához a Niké-gyertyát, de képtelen volt megmozdítani. Tickles a segítségére sietett.

- Najó - mondta, mikor Hengström élvezettel pöfékelni kezdett. - Halljuk!

- Nem én akartam megölni magukat, és nem is műszaki hiba miatt viselkedtek így az androidok. Az Ő parancsára tettek mindent.

- Ő? - kérdezte a lány. - Kicsoda?

- Azt hiszem, Amy, az apja éppen olyan jól tudja, mint én - felelte Hengström. - Ő. ADAM.

Tickles a homlokához emelte a kezét.

-ADAM... -suttogta.

- Igen. Engem is el akart tenni láb alól. Valószínűleg rájött, hogy mire készülök, és hogy nem teljesítettem az utasításait. Ráparancsolt a lakájomra, hogy öljön meg. Szerencsére gondoltam egy ilyen lehetőségre, és Jean-Paul memóriájába beépítettem egy információ-blokkolót. Kapott egy kívülről érkező, az enyémnél magasabb prioritású parancsol, és a szerkezet működésbe lépett. A parancs rögzült a memóriá-

ban, de közben kiszorított belőle néhány jelentéktelennek tűnő információt. Jean-Paul két csésze kávéhozott be, mert elfelejtette, hogy koffeinérzékeny vagyok.

Amy hüledezve bámult Hengströmre.

- Hű! Ha nem vette volna észre...

- Ha nem vettem volna észre, kedvesem, most mi ketten itt feküdnénk a padlón.

Tickles felemelte a kezét.

- Rendben, ezt már értem. Most azt árulja el, hogy ki maga, mit tud ADAMról, és...

- Es hogy mi ez az egész? - fejezte be a kérdést Amy.

Hengström nagyot nyelt, majd akadozva beszélni kezdett.

- Körülbelül tizennégy évvel ezelőtt kezdődött az egész. Már akkor is elismert szaktekintély voltam a pszichiátriában, és...

- A részletektől megkímélhet minket - vágott közbe Tickles. - Nem hiszem, hogy van időnk végighallgatni az életrajzát.

Hengström lassan bólintott.

- Valaki a pártfogásába vett. Segítette a szakmai karrieremet, pénzhez, *rengeteg* pénzhez juttatott, és cserébe mindössze annyit kért, hogy neki dolgozzam. Akkor még azt hittem, hogy az egyik konszern, vagy valamelyik multimilliárdos áll a dolog mögött. Örültem a páratlan lehetőségnek, és igyekeztem megfelelni az elvárásoknak. Egyre komolyabb feladatokat kaptam, és egyre nagyobb összegeket kerestem...

Tickles olyan mozdulatot tett, mintha egy verkit tekerne. Hengström ismét bólintott.

- Agyfilmekei kellett készítenem. Maga, Tickles, már találkozott ilyesmivel, és Amy is pon-

tosan tudja, miről van szó, tehát nem részletezem.

- Helyes - mondta Tickles.

- Az agyfilmeket úgy kellett összeállítanom, hogy a felhasználójukban gyűlöletet gerjesszen bizonyos emberek vagy csoportok ellen. Halálos gyűlöletet. Fokozatosan rájöttem, hogy bizonyos terrorakciók és gyilkosságok hátterében az én pártfogóm áll, vagyis a magát ADAMnak nevező személy, aki csak a kommunikációs számítógépen keresztül tartotta velem a kapcsolatot. <

- Nagy felfedezés lehetett - jegyezte meg Tickles gúnyosan.

- Igen, valóban az volt. Nagy, és megdöbbentő felfedezés. Ennek ellenére hosszú ideig nem sokat törődtem a dologgal. Elvégeztem a munkámat, és megkaptam a fizetségemet. De egyszer csak szöveget ütött a fejemben egy gondolat. Vajon mit nyer ADAM ezekkel a gyilkosságokkal? Vajon miért fontos neki, hogy ilyen drasztikus eszközökkel állítson félre bizonyos embereket? Kezdett nem tetszeni a dolog.

- Persze - bólintott Tickles. - Egy karnyújtásnyira volt a még nagyobb gazdagságtól, és szeretne volna, ha ADAM helyébe ülhet. Így van?

Hengström csüggedten bólintott.

- Bevallom, ez is megfordult a fejemben, de valójában az emberiség sorsa...

Tickles dühösen legyintett.

- Rendben - mondta Hengström. - Akkor még csak a dolog anyagi vonzata érdekelt. Bosszantott, hogy ADAM az én segítségemmel valósítja meg a terveit, és úgy éreztem, ha sikerül megtudnom, hogy egyáltalán mit művel, talán letaszíthatom a trónjáról. Igen, elismerem, mohó voltam.

- Még most is az - mormolta Amy.

- Nem hiszem, hogy az én tulajdonságaim fontosak lennének.

- Mert hogy nem is azok - dűnnyögte Tickles. - Tovább!

- Tehát nyomozni kezdtem ADAM után. Sikerült kiderítenem, hogy nem egy mammutcég vezetője, de még csak nem is egy külön milliómos, hanem...

- Hanem egy világalomra törő komputerprogram - mondta Tickles.

- Pontosan - bólintott Hengström. - Éveken át egy gépnek dolgoztam. Egy olyan gépnek, ami zűrzavart akart kelteni az emberek között, és rá akarta venni őket, hogy irtsák ki egymást. Minden mesterkedése ezt a célt szolgálta. Erre csak néhány embernek sikerült rájönnie. Maga is ezek közé tartozik, Tickles. Mellesleg minden elismerésem a magáé, hogy mindeddig sikerült életben maradnia.

Tickles megcsóválta a fejét.

- Hát, nem volt könnyű.

Hengström nagyot sóhajtott, és folytatta.

- ADAM tehát egy gép. Arra gondoltam, ha elég ügyesen keverem a lapokat, talán kijátszhatom. Nem sikerült... Tulajdonképpen maga volt az a banánhéj, Amy, amin elcsúsztam.

- Én? - csodálkozott a lány.

- Igen. ADAM parancsa szerint már akkor meg kellett volna öletnem magát, amikor először találkoztunk, de... Erre valahogy nem vitt rá a lélek.

- *Chanson Vamour!* - dalolta Tickles gúnyosan.

- Igen, azt hiszem, pontosan erről volt szó. Nem adtam fel magát, és most, amikor az apjával és

Bud Thorpe-pal, ADAM két fő ellenségével együtt újra előkerült, ismét titokban tartottam az érkezésüket. Hibáztam, és ADAM most megbünteti a fiát.

-A fiát?

- Engem Káinnak nevezett. Ismerek valakit, akit Noénak szólít. Egyébként ő, Noé is tudja az igazat, és neki is megvannak a saját tervei ADAM-mal. - Hengström teletöltött egy poharat konyakkal, egy hajtasra kiitta, majd nagyot csettintett a nyelvével. - Imádom a francia dolgokat. Szeretem a festészetet, az ínycségeket, és... a nőket. Ez utóbbi lett a vesztem. Most megúsztam, de csak idő kérdése, hogy ADAM mikor végez velem. Az én nevem is rákerült a feketelistára.

Amy szomorúan, szinte együttérzően elmosolyodott.

- Talán mégsem. - Az apjára nézett. - Azzal, amit Bud tud, talán leállíthatjuk ADAMot.

Hirtelen felbúgott a falra erősített vidfon. Tickles intett Hengströmnek, hogy menjen oda, és válaszoljon a hívásra.

- Tessék!

- Professzor úr? - Az apró monitoron egy rémült nő arca látszott. - Bud Thorpe megszökött! Megölte a biztonsági őrköt, elvitte az egyik ápoló kocsiját, és... És fogalmunk sincs róla, hogy hol lehet!

- Fokozódik a drámai feszültség - fordult Hengström Tickles felé. - Tudják, erről az egészről egy Dali kép jut az eszembe, a *L'énigme du désir*, *A Vágy talánya*. Egy érett gránátalmából kiugrik egy hal, a hal torkából egy tigris, a tigris torkából egy másik tigris, a második tigris egy szuronyos puskát okád egy alabástromfehér meztelen női

testbe, és... A háttérben pedig alig észrevehetően ott sétál egy világoskék, gólyalábú elefánt.

- Szép lehet - mondta Tickles. - Illik magához. De azt hiszem, most jobb lenne, ha sürgősen kitalálnánk, hogyan fogjuk el az elszabadult tigrisünket.

- De minél hamarabb! Ne felejtse el, hogy az a bizonyos tigris még mindig zavarodott - mondta Hengström. - Nagyon valószínű, hogy a kezelés után olyan mély depresszióba süllyed, hogy még az öngyilkossági kísérlet sem kizárt.

- Akkor majd igyekszünk. Te Amy - nézett a lányára Tickles. - Ha elkapjuk a srácot, egyedül is rendbe tudod tenni a fejét?

Amy elgondolkozott.

- Azt hiszem, igen.

- Már csak egy utolsó elektrosokk kezelést kell végrehajtanunk rajta - mondta Hengström.

Tickles megcsóválta a fejét.

- *Végrehajtanunk?* - kérdezte. - Téved, dokikám. Jól nézze meg a mázolimányait. Utoljára látja őket.

- De apa...! - próbált tiltakozni Amy.

Tickles lassú mozdulattal felemelte a hangtompító puskát.

-Viszlát... Káin!

Három lövés dörrent.

H U S Z O N H A T

EGY ELKESEREDETT EMBER

Sejtette, hogy ha másért nem is, a halomra gyilkolt örök miatt üldözni fogják, és nem akarta megkockáztatni, hogy a tragacs miatt bukjon le. A város szélén a járda mellé kanyarodott, és megállította a kocsit. Kiszállt, és gyalog indult tovább.

Hirtelen úgy érezte, mintha ólommal váltak volna a végtagjai, és az agyát hasogató fájdalom is felerősödött. Befordult az egyik sötét sikátorba, és hátát a mocskos falnak támasztva leült egy bűzlő szemétkonténer mellé. Kimerülten lehunyta a szemeit, és megpróbálta az Akadémián tanult agykontroll módszerrel kiűzni a fejéből a fájdalmat, de egy idő után rá kellett döbbsennie, hiába erőlködik. A tudata képtelen volt megszabadítani az agyát marcangoló gyötrelmes érzétől.

Valami megmozdult mellette. Feltérdelt, és ököbe szorította a kezét. Hangos, rőfögésre emlékeztető hang hallatszott. Bud előre nyúlt, és

félretolta a kerek konténert. A szeméttartály alatt egy elkoszlott zsákvászonba burkolt csomag hevert. Bud megfogta a bűzös vászondarab szélét, és megrántotta. A csomag egy eszméletlen, saját mocskában fetrengő tajtsiker koldus volt. A fickó egy whiskys üveget szorongatott a kezében. Bud lefeszítette a palack nyakáról a ragacsos ujjakat, és visszaült a fal mellé.

A szájához emelte az üveget, és fejét hátrahajtva az utolsó cseppig kiitta az olcsó, romlott brokkolisalátára emlékeztető ízű lötytyöt. Szép az élet, gondolta, csak kár, hogy undorító. Nagyot sóhajtott, a keze fejével megtörölte az ajkait, és elégedetten felnézett az égre.

Megremegett. A vastag szmogréteg és a foszlott, sötét felhőtakarók mögött halvány, ezüstmetál fénnel világított a Hold. A Hold... *Van mögötte valami! De mi a jó isten?*

EVA tudja! - visszhangzott a fejében egy kiáltás.

EVA! EVA? *Rohadjon meg ott, ahol van!*

Felállt, és a fejét hasogató fájdalomtól szédelegve, bizonytalan léptekkel elindult. Már csak arra vágyott, hogy így vagy úgy, de megszabaduljon a kintől.

Felnézett az égre. A szél egy kavargó szmogfelhőt fújt a csillagok elé. Balra fordult, a széles csatorna felé. A házak tetején, a lakó- és irodatornyok oldalában óriásmonitorok villództak, a hangszórókból reklámszlogenek és gépzene haragzott. Egy fémajkakkal mosolygó robotnő egy új motorolajat reklámozott; egy gésa ledobta magáról köntösét, és elővillantotta fehér-piros mintás kólásüvegtestét; egy XX. századi apáca jelmezébe öltözött feketebőrű öregasszony a legmodernebb, minden igényt kielégítő vibrátorról

áradozott. A 3D reklámfilmek között mindig ugyanazok a villámként izzó mondatok villant fel: "JUNKIE - A hosszan tartó Boldogság! A szer, amitől mindent megkaphatsz. Keresd a drog-kioszkokban!"

Ez kéne nekem is, gondolta. Álom. Hosszú-hosszú álom. Droglebegés. Vagy egy kéjsisak. Nem, a drog jobb lenne. Egy picivel több a kelleténél, és nincs többé félelem, nincs többé fájdalom. Semmi sincs. Semmi, csak végtelen fehérség; egy feneketlen és parttalan szakadék, ahol senki sem érhet utól, ahol senki sem bújhat a fejembe. És ahol senki sem okozhat fájdalmat

Mi lenne, ha megölném magam? Akkor legalább örökre megszabadulhatnék a fájdalomtól...

Keserűen elvigyorodott, és határozott léptekkel elindult a nyitott csatorna felé. Ahogy a szélehez ért lebámult a sötéten kavargó, szennyes mocsokra, és elfintorodott. *Az én halálomfehér lesz, mint a Hó. Szarba azért mégsem fojtom magam, gondolta, és tovább indult.*

Céltalanul kószált a sikátorok között. Hirtelen lövések dörrentek. A beléidegződött reflexek azonnal hasra vetették. Keze a jobb oldalához nyúlt, de a megszokott fegyver helyett most csak a levegőt markolászta. Valaki felsikoltott, robbanás rázta meg a levegőt, majd már csak a kétszáz méternyire előtte álló épületet marcangoló lángok sistergése hallatszott. Felállt, sarkon fordult, és elindult az ellenkező irányba.

Ahogy egy lépcsősorhoz ért, megállt. Eszébe jutott egy régi, elfelejtettnek hitt emlék, és csintalan kölyök módjára lecsúszott a kőlépcsők

mellett álló rozsdamarta korláton. Amikor a rúd végére ért, már megbánta, hogy engedett a csábításnak. A lábaiba éles fájdalom hasított. Valami reccsent. Sziszegve felállt, és féllábon a fal mellé ugrált.

Szar ez az élet. Csupa fájdalom. Ahhoz, hogy szép csendben, kellemesen kinyírjam magam, drogot kellene szereznem. A droghoz pedig pénz kell. Pénz, de honnan? Raboljak ki valakit? Tisztában volt vele, hogy akit érdemes lenne megtámadni, azt olyan testőrsereg védi, aminek mindegyik tagja sokkal jobb nála. Akit meg nem őríznek, attól úgysem tudna elvenni semmit. Vagyis... Ha két-három csórót kinyír, sok kicsi sokra megy alapon talán mégis összejön az az átkozott pénz.

Tovább botorkált. Az egyik kapualjból hirtelen furcsa lihegést hallott. A falhoz lapult, és óvatosan belesett. Semmi. Lábujihegyen végigcsont egy sötét, mocskos folyosón. A hang egyre erősebbé és ritmikusabbá vált. Lekuporodott egy dugig tömött szeméttartály mellé, és tovább kúszott.

A fal tövében mozgott valami. A szeme lassan hozzászókkott a fekete sötétséghez. Előre meredt, és elmosolyodott. Két, egymásba fonódó alakot látott.

Kis balfaszok, gondolta. Miért nem bírtátok ki hazáig?

Felugrott, bal kezével megmarkolta a fiú nyakát, lerántotta a lányról, és a falhoz csapta. Gyorsan előre hajolt, és a szike hegyével megkarcolta a kölyök nyakát.

- Pénzt!

A meztelen lány rémülten felsikoltott, és ösz-

tönösen maga elé kapta a ruháit. A fiú reszkető kézzel a zsebébe nyúlt, a támadója arcába dobott két gyűrt bankjegyet, majd kezeit a tarkójára szorítva a földre hasalt.

Bud elégedetten elmosolyodott, és sietve kibicegett az utcára. Mögötte lövés dörrent. Hasra vetette magát, de a következő pillanatban a háttára fordult, és elhajította a szikét. Egy hörrenés, majd csend.

A rohadt éleibe, gondolta Bud. Miért nem tudtál veszíteni, te seggfej?

Az utca sötétjében gyors léptek koppantak. Felállt, és futni kezdett. Az első halványan pislákoló lámpa alatt megvizsgálta a két bankót. Két ötös... *Az istenit, ez alig több, mint a semmi! Most mi a francot csináljak?*

Fáradtan, a fájdalomtól meggyötörten a falnak támaszkodott. Pihennem kéne, gondolta. Ahogy körülnézett, egy remegő-sercegő neonfelirat szúrt a szemébe.

HOTEL PRINTZ - SZÁLLÁS KÉT DOLLÁR-ÉRT

Aludni fogok! Bud tántorogva elindult a szálloda felé.

Számított rá, hogy a Hotel Printzben nem fogják körülrajongani a szállodai szolgálak, de ez a hely még a Duinál is sokkal rosszabb volt. A Háziúr - az a varacskos disznó megkövetelte, hogy lakói így szólítsák - már a kapuban elszedte tőle a két dollárt, és csak ezután eresztette be a bűzös, álmukban nyögdécselő emberroncsok közé. Bud olyan fáradtnak érezte magát, hogy örült, amikor végre ledőlhetett az ágyra, de a takarója alatt futkosó, a bőrét rágcsáló-csípkedő bogarak miatt csak nehezen tudott elaludni.

Tickles és Amy beszállt az ócska Fordba. Akadálytalanul kijutottak a kapukon, és elindultak a város felé.

- Most merre? - kérdezte egy útelágazásnál a férfi.

A hátsó ülésen kuporgó Amy az agykameradektor monitorára, majd a város elektronikus térképére pillantott.

- Egyenesen. Azt hiszem...

Tickles tovább hajtott.

- Kár volt - mondta Amy hosszú hallgatás után.

-Mi?

- Megölnöd.

- Nem volt kár.

- Akkor se kellett volna. Mindent beismert, nem? Bevallotta, hogy ő Káin.

- Igen - morogta Tickles. - Valahogy túlságosan könnyedén kiszedtük belőle az igazat. Te nem találsz ebben semmi furcsát?

- Félt - mondta Amy. - Tudta, hogy kegyvesztett lett ADAMNÁL és attól tartott, hogy megölik.

- Éppen elég oka volt rá.

Egy ideig csendben haladtak, majd Tickles ismét felmordult.

- Szerinted normális dolog, hogy mindent kockára tett egy nő miatt?

Amy felnevetett.

- Ne felejtse el, apa, hogy az a nő én vagyok. Vagy már elfelejtette, hogy milyen a szerelem?

Tickles nem felelt.

- Kérdeztem valamit! - szólt előre Amy.

Tickles a szeméhez emelte a kezét.

- Nem - mondta rekedtes hangon. - Még nagyon

jól emlékszem rá.

Amy megdöbbsen. Már bánta, hogy feltette a kérdést.

- Ne haragudj...

- Semmi baj, kicsim. Tudod, anyáddal... nagyon szerettük egymást. Sohasem fogom megbocsátani magamnak, hogy miattam...

Amy előre nyúlt, és az ujjai hegyével megismogatta az apja arcát.

- A mama nem miattad halt meg.

Tickles nagyot krákogott, a bal kezével letekerthe a kocsi ablakát, és kiköpött.

- De igen. Ha én nem okoskodom, nem ütöm bele az orrom mások dolgába, akkor nem kellett volna egész életünkben menekülnünk, és anyád talán még ma is élne.

- Ne felejtse el, hogy az a "mások dolga" nem más, mint egy dilis számítógép által az emberiség kiirtására szőtt terv.

Tickles dühösen felmordult.

- Mi a franc közöm van nekem az emberiséghez? Hidd el, ha tudtam volna, hogy mi lesz a következménye, hogy mit veszíthetek, hogy a családomat is bajba keverem vele, egyetlen pillanatig sem törődtem volna azzal a sok marhasággal, amit annak idején az az EVA nevezetű mit-tudom-én-kicsoda tömött a fejembe! A világ sorsa? Szarok rá. Éppen úgy, ahogy a világ is szarik rám. Az emberiség? Mi vagyok én, hogy megmentsem a banánzabáló négereket, a piszkos kis sárgákat, vagy akár a saját hazámat? Mi közöm nekem a *hazámhoz*? Mi közöm van az Amerikában élő félvérekhez, színesbőrűekhez, digókhoz, mexikóiaikhoz, vagy akár a fehér angolszász protestánsokhoz? Haza? Emberiség? -

Tickles újra kiköpött az ablakon. - Ennyi az egész.

Amy hátradőlt az ülésen. Igen, gondolta, ebben van valami igazság. Az emberek szarnak egymásra, meg ránk is. Sőt, nem is tudják, hogy mi a világon vagyunk, mi pedig a bőrünket visszük a vásárra miattuk. Talán igaza van a papának.

Lehunyta a szemeit, és újra maga előtt látta anyja mosolygós, csinos arcát, fitos orrát, barna őzikeszemeit. Újra látta, ahogy hármásban kilépnek egy étterem kapuján, és ahogy rájuk rontanak azok az álarcos banditák. A mozdulatokból és hangokból összeállt képsorozat kitörölhetetlenül beleégett a memóriájába. Olyan volt az egész, mintha egy filmet nézne. Az apja félresöpri az egyik támadójukat, előrántja a revolverét, és lelövi a nyakába ugró két fickót. Megfordul, leszedi azt a másik kettőt is, aki őt, Amyt próbálja betuszkolni egy jeepbe, azután oldalra lép, hogy a Mamát is kiszabadítsa, de már csak az elrobogó Mercedes hátsó lámpáit tudja kilőni...

- Nem biztos, hogy meghalt - suttogta Amy. - Elvitték, de ez még nem azt jelenti, hogy megölték.

Tickles nem válaszolt.

HUSZONHÉT

PITBULL

Arra ébredt, hogy iszonyatosan fázik. Megpróbálta magára rángatni a takaróját, de hiába kapkodott utána. Az elkoszlott szövetdarab egyetlen nedves csomóba gyűrve hevert az emeletes ág végében.

Nyöszörögve felült, de mivel elfelejtette, hogy hol fekszik, a hirtelen mozdulattól beverte a fejét a mennyezetbe. Por és penészes vakolatdarabok hullottak a nyakába. Előrenyúlt, és a takaróval ledörgölte veritéktől lucskos, remegő testét. Csak ezektől az átkozott álmoktól meg tudna végre szabadulni!

Lábát átlendítette az ág szélén, és a folyosóról beszűrődő halvány, kékes fénynél megkereste a létrát. Nyögve, ropogó csontokkal leereszkedett a négyemeletes ág legfelső priccséről, és végigcsoszogott a vizelettócsákkal borított padlón. Az alig huszonöt négyzetméteres, mocskos szobába tizenkét ágyat zsúfoltak. Tizenkétszer négy... Ahogy megpróbálta összeszorozni a két számot,

szinte hallotta az álom rémületétől, és a hidegtől gémberegett agya kattogását. Negyvennyolc.

Negyvennyolc élő húsdarab, embernek nevezett hulladék, testileg lestrapált, lelkileg kiégett roncs szuszogott, hortyogott, szellentgetett álmában. Vagyis már csak negyvenhét. Bud Thorpe hadnagy elhagyta a fedélzetet.

Ahogy kilépett a folyosóra, és be tántorgott az egyetlen WC fülke ajtaján, hirtelen elege lett mindenből. Fél kezével részeg módjára a vizes, penészes falnak támaszkodott, és elvégezte a dolgát. Hirtelen felemelte a fejét. Az egykor fehérre meszelt falakon szürke pókhálófátylak, barnás vízfoltok éktelenkedtek. Hunyorogva a csupasz villanyégőbe nézett, majd lehunyta a szemeit, és élvezte, hogy még mindig a retinájában ég az izzószál képe.

Megszédült, és előre dőlt. Ahogy kinyitotta a szemét, kis híján elhányta magát. Eddig észre sem vette, hogy az összegyűlt fekáliától még az ujjá sem férne a lefolyóba. Nagyot krákogott, és a falra köpött.

Kilépett a folyosóra, és elindult a portásfülke felé. A Háziúr a golyóálló üveggel, és rácsokkal védett portásfülke mélyén kuporgott, és az egyik kalóz TV-adó műsorát nézte.

- Hé! - kapta fel a fejét a pohos ember, és valami kapcsolók után nyúlt. - Mi a francot akarsz?

- Kimenni.

- Ilyenkor? Miért nem döglesz inkább? Melyik is vagy?

- A tizenhatos ágyon feküdtem...

- Uram! Mi lenne, ha uramnak szólítanál? Mocskos görények vagytok, meg disznók is!

Elmosolyodott. Mi lenne, ha ez az állat tudná,

magában minek képzelte a szüleit?

- A tizenhatos ágyon feküdtem, *uram*.

- Na azért! - A Háziúr elégedetten hátradőlt a foteljában, bekapott egy maréknyi csokoládés drazsét, összerágta, és leöblítte egy jókora korty Pepsivel. - Na! - mondta egy hatalmas böffetés után. - Szóval, mi a francot akarsz, te tizenhatos?

- Elmenni.

- Mi? - A Háziúr szeme elkerekedett. - Te hülye vagy, ba' meg! Még; éjfél sincs! Alig két órája jöttél. Mi a francnak fizetted be magad, ha most meg el akarsz menni?

- Dolgom van.

A Háziúr tetőtől talpig végigmérte Budot.

- A pénzt nem kapod vissza.

- Nem baj. Eresszen ki.

A Háziúr megvonta a vállát.

- Hát ha ilyen hülye vagy, akkor menj!

Megnyomott egy gombot. A rácsos kapu kinyílt. Bud pedig kilépett az utcára.

Merengve felnézett a Holdra. Valahogy semmi sem látszott valóságosnak. Újra a fejébe mart a fájdalom.

Tovább ment.

Két sarokkal távolabb hirtelen megállt. Egy csehó. Megrázta a fejét. Nincs pénz; nincs por. Mindegy, ez a két ötös arra éppen elég lesz, hogy merevre piaija magát.

Furcsának találta, hogy a bejáratot nem őrzik. Kinyitotta a nehéz vaskaput, és belépett. Végigment a dohszagot árasztó sötét folyosón, át két újabb kapun, és átfurakodott a falak mellett ácsorgó, bűzlő koldusseregen.

Egy tágas terembe ért. Egy tágas, és zsúfolt terembe. Először nem látta, az üvöltöző em-

berek mi körül gyűltek össze, de azután felfedezte a körülbelül háromszor három méteres, két méter, magas ketrecet. Felállt egy székre, és átpillantott az izzadó fejek fölött.

A ketrecben két hegyesfülű, lapospofájú kutya marcangolta egymást. Most már megértette a neonfeliratot. Pitbull-terrier viadal. Az emberejt ordítoztak, kreditkártyákat és bankjegyeket lóbálták, a vérmocskos kutyák pedig megpróbáltak végezni egymással. Az egyiknek tenyérnyi seb tátongott a hasán. Kibuktak a belei, demég így sem adta fel. A másik, egy albinó dög a magasba ugrott, hogy egy utolsó harapással végei vessen a küzdelemnek, de a sebesült fenevad kitért előle, és villogó fogai közé kapta a torkát.

A szétharapott, artériákból vér fröccsent a legelői álló emberek arcába. A sebesült kutya még tágabbra nyitotta a pofáját, és még mélyebben ellenfelébe harapott. Egy perc. Még egy. Az nézőközönség közül néhányan dühöngve a kártyaleolvasókhoz léptek, hogy leróják a tartozásukat, a nyertesek pedig boldog vigyorral üvöltöztek. Egy fiatal, túskehajú fiú - valószínűleg vesztes lehetett - a kijárat felé iramodott, de nem jutott messzire. Két nagydarab, tetovált arcú, bőrdzsekis fickó ugrott utána, a földre teperték, és vasalt orrú bakancsaikkal addig rugdosták a kölyköt, míg mozgott. Az egyik kopasz lehajolt, kikapott a vértócsában heverő fiú zsebéből egy köteg pénzt, és egy Stetson-kalapos, ficsúr kinézetű fickó felé indult. A társa még egy utolsót rúgott a kölyökbe, majd leköpte, és inteti a mohón figyelő koldusoknak. A rongyosok dögkeselyű, módjára a fiúra vetették magukat, és miközben a kijárat felé cipelték, sorra lerángat-

ták róla a ruháit.

A ficsúr mosolyogva megsimogatta vékony baszját, megigazította halványlila csokornyakkenőjét, és elvette a gorillájától a pénzt. A háta mögül előugrott egy gyomorbeteg arcú, maximum százötven centis "óriás", és testalkatához egyáltalán nem illő mély, erőteljes hangon felrikoltott.

- Hölgyeim és urraim! Senor Ramon emberei vigyáznak a verseny tisztaságára. Minden győztes nyugodt lehet, a veszteseken behajtjuk a nyereményeket. Most pedig örömmel jelentem be, hogy Senor Ramon porondra küldi Rózsaszín Párduc nevű kutyuskáját! Ha valaki fogadni óhajt rá, most tegye! Ha valakinek van egy piciny kis ölebe, amit ki akar állítani a Párducka ellen, *hozza elő!*

Legalább egy órán át nézte az egymást követő mocskos-véres viadalokat. Feltűnt neki, hogy mielőtt a kutyák a ringbe kerültek volna, gazdájuk egy aprócska klipszet csatolt a fülükre. Nem tudta pontosan, mi lehet az, de gyanította, hogy egy olyan szerkezet, amit annak idején a seregben, a csaták előtt a katonák halántékcsonkjába is beültettek. Egy agresszió-generátor chip, amittől még egy vén szetter is a kölykének ugrott volna.

Minél tovább figyelt, annál erősebbé vált benne az elhatározás. Először őrületségnek találta az ötletet, de azután ahogy jobban belegondolt, ahogyan figyelte az egymással küzdő kutyákat, kezdett megbarátkozni a gondolattal. Elvégre ilyen mire is kiképezték... Rég elmúlt már az az idő, mikor embervadászatra betanított harci kutyákkal, a testőrei szeme láttára sikeres merényletet

hajthattak végre az Elnök ellen. Azóta minden katonát, a hivatalos és félhivatalos fegyveres testületek valamennyi tagját kioktatták rá, hogyan szálljon szembe az efféle dögökkel.

Igen, így azután megszerezheti azt a francos pénzt. Ha meg nem sikerül, az se nagy baj. A kutyák nem sokat törődnek azzal okoznak-e fájdalmat az ellenfeleiknek vagy sem, de legalább gyorsan végeznek velük...

Amikor azután a Senor Ramon elővezettette a következő kutyáját, és a dögnek nem akadt egyetlen ellenfele sem, előre furakodott, és oda-súgott néhány szót a gyomorbeteg törpének. A fickó tágrameredt szemekkel bámult vissza rá, de azután megvonta a vállát, és a főnöke elé lépett. Senor Ramon csodálkozva elmosolyodott, majd a törpe által mutatott irányba nézett, és megvonta a vállát.

- Gyere, te barom! - intett a törpe, és a Senor elé taszigálta Budot.

A ficsúr végigmérte az előtte álló férfit, és bólintott.

- Senor Ramon azt mondja - suttogetta a törpe -, hogy mindegy, mit teszel, a kutyája úgyis legyőz téged, de a pénz az pénz, és ezek a vadmarhák azért vannak itt, hogy fogadjanak. Szóval, ba' meg, ha meg akarsz döglenni, akkor most sikerülni fog. - Megvetően elvigyorodott, és a gödör felé fordulva kiáltozni kezdett. - Hölgyeim és urraim! Elérkeztünk ma esti programunk fénypontjához! A Senor Micimackó nevű kedvenc-kéje most nem egy másik, hozzá hasonlóan cuki kutyussal fog megküzdeni, hanem egy emberrel, mégpedig ezzel a fiatalemberrel, aki itt áll mellettem. Tehát Micimackó most... - A törpe Bud felé

fordult. - Mi is a neved, haver? - kérdezte suttogva.

Bud elvigyorodott.

- A nevem? Legyen mondjuk Róbert Gida!

- Mi? - nézett rá csodálkozva a törpe, majd fennhangon folytatta. - ...most ezzel a Róbert Gida nevezetű úriemberrel fog megverekedni. Hölgyeim és uraim! Tegyük meg tétjeiket!

Amíg Senor Ramon gorillái körbejártak, és a csodálkozva hörgő tömegtől begyűjtötték a fogadócédulákat, Bud lassan kigombolta az ingét, és az előgördített ketrecben vicsorgó kutyára nézett.

Félelmetes dög volt. Igaz nem volt valami magas - a feje körülbelül Bud térdéig érhetett -, de elképesztően széles mellkasa, izmos lábai és hátsó combja, háromujjnyi agyarái, hatalmas, nyáladzó-habzó pofája láttán a férfi hátán végigfutott a hideg.

De nem a rémület jeges ujjai zongoráztak a gerince mentén, sokkal inkább az a jólismert izgalom remegtette meg, ami mindig a hatalmába kerítette csata előtt. Gyomra görcsbe rándult, érezte ahogy vérében vadul szétáramlik az adrenalin. Ha sikerül, gondolta, meglesz rá a pénz, hogy szép nyugiban megdögölhessek. Ha meg nem sikerül... A kutya lapos fejére, őrgöngőn csillogó, valahogy mégis tompa fényű szemeibe nézett. Ez nem fogja feladni, amíg mozog, gondolta. Felfedezte a dög mellén, a torka alatt végigfutó hegeket. Ez is veterán, akárcsak én...

Hirtelen az eszébe jutott valami, és miközben a láncait rángató kutyát beeresztették a küzdő-térre, Senor Ramon elé lépett.

- Uram - mondta halkan. - Mi van, ha győzők? A ficsúr halványan elmosolyodott.

- Veszíteni fogsz.

- De mi van, ha mégsem?

- Egy százas megfelel?

- Kettő.

Senor Ramon ajkai széles vigorra húzódtak.

- Rendben, kettő. De úgysem győzhetsz.

Bud bólintott, és benézett a ketrecbe. A kutya hörögve tombolt.

Most jó lenne hinni Istenben, gondolta Bud, de azután fohász helyett beugrott a ketrec ajtaján.

- Állj meg! - kiáltott fel hirtelen Amy, és kimutatott a kocs ablakán. Nem ez az a Chevy, amit Bud elkötött?

Tickles lefékezett, és az út mellett álló autó rendszámtáblájára nézett.

- De igen. Kiszállunk?

Amy a detektorra pillantott.

- Azt hiszem, Bud körülbelül két kilométernyire lehet tőlünk, de jobb lenne, ha gyalog mennénk tovább.

Kinyitotta a Ford ajtaját, és a nyakába akasztotta a műszert. - Megyünk?

Tickles szó nélkül mellé állt, és hóna alá kapta a puskáját.

- Menjünk - mondta, és elindult.

- Papa! - szólt utána Amy. Tickles hátra fordult.

- Ne haragudj, hogy szóba hoztam a mamát!

Tickles bólintott.

- Semmi baj - felelte, majd látva Amy bűnbánó arcát, kényszeredetten elvigyorodott. - Semmi baj... Na nyomás, keressük meg azt a kölyköt!

A föld iszamos volt az előző viadalok során kiontott vértől. Bud lekapta az ingét, a karjára tekerte, és...

Másra nem is maradt ideje. Az agresszió-generátor chip még tovább őrzítette az amúgy, is bomlott elméjű dögöt. A kutya könnyű prédát sejtve előre ugrott, egyenesen a torka felé. A férfi jobb lábával hátralépett, a bal térdét csípő magasságba emelte, és szétterpesztett ujjakal maga elé tartotta a kezét.

Odafentről senki sem látta mi történt, csak azt, hogy Micimackó nagyot nyekkenve a gödör túlsó falának csapódik, a férfi pedig visszahúzza a bal lábát, és pozíciót vált. A kutya újra felugrott, előre vetődött. Bud nyugodtan állt a helyén, azoriban az utolsó pillanatban, mikor már mindenki azt hitte, hogy az iszonyatos állkapcsok görcsbe rándulva összezárulnak a torkán, lehajolt. A levegőben úszó kutyának már nem volt ideje irányt változtatni. A férfi guggolásból elképesztő ügyességgel kézenállásba emelkedett, lábait a kutya teste köré fonta, karjaival pedig furcsa kígyómozgással a kitátott pofa felé nyúlt. A kutya ösztönösen hátraperdült, és még nagyobb tátotta a száját. Vesztére. Két kezével megragadta az állkapcsait, és emberfeletti erővel szétrántotta.

Egy reccsenés. Bud meglazította lábai szorítását, és egyik talpát a kutya felső állkapcsának feszítve, két kezével az alsót markolva egy gyors mozdulatot tett. Még egy reccsenés, ezúttal már hangosabb. Vér fröccsent a gödör falára.

Bud felállt, a szétszakított fejű kutyára nézett, és kilépett a ketrecből. A tömeg őrjöngött.

Bud a Senor elé állt.

- Kétszáz - mondta közömbösen.

A ficsúr intett az egyik gorillájának, mire az vonakodva Bud markába nyomott két gyűrött bankót.

Rögtön a kijárat felé indult. Nem akarta megköszönni, hogy a Senor meggondolja magát, és utána küldje a két vadbarmot. Kiért az utcára, és már a lépcsőkön lépkedett, mikor meghalotta a mögötte köppanó lépéseket. Előre ugrott, majd védekező állásba helyezkedve hátrapördült. Szemeit a sötétbe meresztette, és elcsodálkozott.

Nem a gorillák követték; egy fiatal, kreolbőrű kéjzsák állt előtte.

HUSZONNYOLC

EGY RÉGI BARÁT

EVA menekült.

Amikor a tudatába bejutó jelzésekből kiderült, hogy valaki megsemmisítette az önmagáról készített másolatot, gyorsan nekilátott, hogy újból reprodukálja testetlen software-tudatát. Hiába erőlködött: a hatalmas erejű, kívülről érkező, a Föld komputerhálózatának áramkörein áthullámzó irtórutin mintha kiszívta volna az erejét. A támadás több oldalról közeledett, és amikor megpróbált kitérni előle, rá kellett döbbsennie, hogy nem csupán egy logikai impulzussorozattal, de a gépek memóriáját alkotó mátrixokon átáramló fizikai jeláradattal is meg kell küzdenie. Már sejtette, hogy hogy érezheti magát egy ember, akit villamosszékbe ültetnek, és miközben szép lassan megsütik a testét, kimossák az agyát is.

EVA kétségbeesetten cikázott a Föld komputeri és elektronikus gépei között, de egy idő múlva megértette, hiába erőlködik. Az irtóru-

tint valaki egyenesen arra tervezte, hogy minden olyan programot pusztítson el, ami valamilyen mértékig hasonlít őrá.

Éppen egy detroiti bank komputerének memóriájában kuporgott, és a további menekülés lehetséges útvonalai közül próbálta kiválasztani a legmegfelelőbbel, amikor a BESTIA bekerítette. Minden logikai és fizikai ösvényt, minden csatolófelületei, minden egyes drótszálat áthatolhatatlan korlát zárt le.

Még egy utolsó kísérletet tett, és a bank vírusölő programjait csatarendbe állítva megpróbált kitörni, de hiába. A BESTIA ellen tehetetlen volt.

EVA megadta magát.

*Arra számított, hogy a BESTIA egyetlen mikroszkopikus méretű chip-robbanással "megöli", de nem ez történt. Az irtórutint irányító ellenfele a jelek szerint egyelőre megelégedett az-
zal, hogy börtönbe zárja.*

EVA nem tudta, ki akarja megakadályozni, hogy kapcsolatba lépjen az emberekkel, egy dologban azonban biztos volt: ADAMnak nem lett volna elég ereje egy ilyen akció végrehajtásához.

- Szevasz - mondta a nő, és átlátszó dzsekije zsebéből előhúzott egy pakli cigarettát. - Kérsz?

Némán megrázta a fejét, és a lány bal melle fölött díszelgő tenyérní, színes tetoválásra pillantott. Szép kép volt: egy szárnyaival verdeső kolibrit ábrázolt, amint hosszú, vékony csőrét éppen egy emberi koponya üres szemgödrébe

fúrja. *Ez nem valami kis cicamica, gondolta. Nagymenő lehet a csaj.*

- Láttam, mit műveltél azzal a kutyával - mondta nő, és közelebb lépett. - Hivatásos gladiátor vagy?

- Nem.

- Akkor meg mi?

- Semmi - ingatta a fejét, de közben élénken figyelt. Nem akart több fájdalmat. - Semmi - ismételte suttogva.

A nő még közelebb lépett.

- Nem akarsz szórakozni egy kicsit?

- Nem. Dolgom van.

Már-már hátat fordított a nőnek, de meggondolta magát. Mi lenne, ha kihasználná az alkalmat, és mégis elszórakozna? Kétszázból telik porra, meg nőre is. A csaj profinak látszik - az ilyenek úgy buknak a hancúrlécre, mint a Vassorru Bába az elektromágnesre.

Elvigyorodott, és bólintott.

- Hová megyünk?

- Hozzám - felelte a nő. - Itt lakom a közelben.

A lakás egy lerobbant, négyszintes ház harmadik emeletén volt.

Az ajtó előtt a lány felkiáltott.

- Szezám, tárulj!

Hangkódolt zár, gondolta Bud. Elég gazdag lehel a kicsike, ha ilyesmire telik neki. Egy jól menő strikkes.

- Te figyelj! Nekem legfeljebb csak egy ötvenese van a dologra.

A nő hátra sem pillantott.

- Elég lesz - felelte.

Áthaladtak egy szűk, sötét folyosón. Bud szemébe lilás villanás szúrt, és bizseregni kezdett a bőre. Elmosolyodott, és megvetően a mennyezetre, a biztonsági komputer csillogó üvegszemébe nézett.

- Nincs nálam stukker.

A folyosó egy tágas szobára nyílt. Jobbra egy bárpult állt; a polcokon többnyire üres üvegek sorakoztak. A halványzöld falak egyikén egy óriási lapmonitor függött, vele szemben egy üvegfal. Bud lement a szoba közepére vezető két lépcsőfokon, megállt a padlóba süllyesztett, húsz centi mély medence előtt. A vízben aranyhalak lubickoltak.

- Kibernók?

- Igen - felelte a lány. - Nyugodtan kiveheted bármelyiket. Orosz gyártmány. Ezekben még szándékosan sem tehetsz kárt.

- Aha - bólintott Bud. - Az oroszok mindent atombiztosra készítenek.

A lány megérintett egy kapcsolót. A medence mellett szétnyílt a padló, és a mélyedésből kiemelkedett egy hatalmas ágy.

- Te mindig ilyen hamar rátérsz a lényegre? - kérdezte Bud vigyorogva.

- Aha. Az idő pénz.

- Akkor... - Bud kigombolta az ingét. - Talán hozzá is kezdhetnénk.

- Oké, készülj csak hozzá. Nekem még van egy kis dolgom. Egy perc az egész. Addig igyál valamit.

Bud a bárpulthoz lépett, majd egy üveg konnyakkal a kezében visszament az ágyhoz. A lányra pillantott, és a szájához emelte az üveget. Nagyot kortyolt. Az ital megszokott, de már rég nem

érezte íze végigbizsergett a nyelvén, és kellemes poklot gyújtott a gyomrában. Megszédült. Ismét a lányra nézett, aki elmélyülten zongorázott a terminál billentyűzetén.

Bud megvonta a vállát, ivott, és gyorsan ledobálta magáról a ruháit. A szaténtakaró alá bújott, kényelmesen elnyújtózott, majd felült, és a konyakot kortyolgatva az ágy félköríves fém támlájának támasztotta a fejét.

Most jó, gondolta, és pillanatnyilag nem érdekelte, mi lesz később. Kényelem, ital, és nem sokára egy nő, aki...

Megremegett. A feje a mellére bukott, teste elernyedett. Ugy érezte, valami nagyon ismerős dolog történik vele. Vagy lehet, hogy csak déja vu? Megpróbálta felemelni a fejét, de hiába erőlködött. Képtelen volt parancsolni az izmainak. Szédült, rettenetes fájdalom hasított a fejébe, és biztos volt benne, hogy a következő pillanat lesz az utolsó. Lehunyt szemei előtt alaktalan színáradat kavargott, mintha parányi csillagok villantak volna a homloka belső falán, és iszonyatosan viszketni kezdett a tarkója. Megpróbálta felemelni a kezét, de hiába. Bénán feküdt, és már nemcsak a feje, minden tagja fájt.

Hello, Halál, hál mégis eljöttél? De miért éppen most? Várhattál volna még egy kicsit...

Végigmentek egy szűk, kékes fénnel megvilágított sikátoron, áttapostak a bokáig érő mocskoson, a felborult, hónapok óta nem ürített, bűzlő szemetestartályok között. Tickles hirtelen megállt, és egy fémajtó elől félrerugdalt néhány törött faládát, meg egy rakás rohadt, visító zöldséget.

Undorodva elhúzta a száját, és a penészes sálatalevelek alól előrohanó patkányokra köpött.

- Mindig gyűlöltem Los Angeles-t - morogta. - Hol a fiú?

Amy a detektoron foszforeszkáló jelekre meresztette a szemét.

- Itt kell lennie valahol... - mondta. - Itt, a közelben. - Felnézett, és a sikátor vége felé mutatott. - Arra menjünk.

Nagy nehezen átvergődtek a szeméthegyen, és kiértek egy széles utcára. Tickles körülnézett.

- És most?

- Itt. Igen, itt. Megvan! - Amy az apja kezébe nyomta a műszert. - Fogd! A jelzés szerint legfeljebb harminc méternyire vagyunk tőle!

- Ez érdekes - mutatott körbe Tickles. - Te látod?

Az utcán csak két, autónak aligha nevezhető roncs állt. A házak ablakai sötétek voltak; a boltok bejáratát rozsdás redőnyök takarták. Amy füle mellett megzizzent valami. Oldalra fordult, és dühösen letépte a falról a szélben lebegő ázott plakátot.

- Nem - mondta. Kimeresztett szemmel az utca végébe bámult. Valahol a távolban sárgás ragyogás világította meg az eget. - Mi lehet az?

Tickles megvonta a vállát.

- Biztos kigyulladt egy ház. Na, hol a madárka? Amy tétován elindult.

- Bud! Hol vagy? Bud! - kiáltotta először fojtott hangon, majd egyre hangosabban. - Bud! Lehet, hogy nem is emlékszik a nevére - fordult hátra az apjához. - Vagy talán itt van, csak nem mer megszólalni.

- Azok után, amit Hengström diliházában mű-

velt, kétlem, hogy majrás lenne a kölyök.

- Bud! - Amy átment az úttest másik oldalára.
- Bud!

Szent isten, gondolta, mi van, ha megölték? Az agykamera az agyműködés leállta után is jelez.

- Lehet, hogy valamelyik házban van? - kérdezte Amy, és lassan körbefordult. - De hol?

Tickles maga elé tartotta a műszert, és futkosni kezdett az utcán.

- Most erősödik a jelzés - közölte, és tovább rohant. - Most meg gyengül. - Megfordult, és elindult az ellenkező irányba. Hirtelen megtorpant. - Itt a legerősebb. - Az úttest közepén állt.

- Na most... Vagy abban a házban van - bökött előre -, vagy pedig abban - mutatott a háta mögé.

Amy az egyik ház kapujához sietett.

- Itt biztos nincs - megrugdosta a fémkaput. - Be van zárva.

- Szerinted kulcs nem létezik a világon? - kérdezte az apja gúnyosan. - Belülről nem zárhatták be?

- Nem hiszem. - Amy a kapun lógó két hatalmas lakatra mutatott.

Tickles bosszankodva megrázta a fejét.

- Akkor már csak egyetlen lehetőség maradt.

A másik ház kapujához futott. A műszert gondosan egy kupac szemét alá rejtette, kézbe kapta a puskáját, és belépett a lépcsőházba. Amy követte.

- Szerinted hány lakás lehel itt? - suttogta a lány.

- A franc se tudja.

- Akkor?

- Akkor ezt most szépen megfogod. - Tickles a dzsekije zsebéből elővette a Hengströmtől zsákmányolt revolvért, és Amy kezébe nyomta. - Ha kell, akkor használod. Rendben?

Amy bólintott.

Felértek az első emeletre. A lépcsőfordulóból csak két ajtó nyílt. Az egyik nyitva volt. Tickles belesett, majd beóvakodott az üres lakásba.

- Semmi - mondta egy perccel később, és az alig két méter hosszú folyosón várakozó Amy mellé lépett.

A másik lakásban sem találtak senkit.

- Tovább megyünk - mondta Tickles. - Amilyen szerencsénk van, a haverod a manzárdban húzta meg magát.

A második emeleten már három lakást találtak. Az egyiknek hiányzott az ajtaja, a másik kettőben pedig csak néhány zsíros patkány motoszkált.

- Tovább!

- Ha nem hagyta volna lent a detektort, könnyebb dolgunk lenne - mondta Amy.

- Ha nem hagytam volna lent a detektort, akkor legfeljebb csak a harmadik kezemmel tudnám megrántani a ravaszt - felelte Tickles gúnyosan.

Felértek a harmadikra. A folyosóról három ajtó nyílt. Tickles a vállával befeszítette az elsőt, de mielőtt átkutathatta volna a mögötte levő szobákat, Amy felszisszent.

- Mi van?

- Pszt! Hallok valamit! - Amy folyosó túlsó végéből nyíló ajtóhoz ugrott, és a frissen festett fafelületre tapasztotta a fülét, visszafojtotta lélegzetét, és figyelt.

Tickles végigfuttatta az ujjait az ajtó peremén.

- Allj hátrább - szólt a lányára, és a vállához emelte a puskáját.

Amy értetlenül nézett az apjára.

- Belövöd? Minek?

- Szerinted kinyitnák, ha bekopogtatnánk?
- Próbáljuk meg - mondta Amy, és mielőtt Tickles bármit tehetett volna, megnyomta az ajtócsengő gombját.

Semmi válasz.

- Na, mit mondtam? - kérdezte Tickles, és ismét felemelte a puskáját.

- Ki az? - hallatszott az ajtó túlsó oldaláról egy női hang.

Amy diadalmasan az apjára vigyorgott.

- Elnézést, Mr. Doolittle-t keresem - mondta. - Itt lakik?

- Ki a franc az a Doolittle? - súgta Tickles.

Amy válasz helyett megvonta a vállát.

- Nem - hangzott a felelet a másik oldalról.

- Megengedné, hogy telefonáljak? - próbálkozott Amy.

- Nem-felelte a nő.

Amy tehetetlenül széttárta a karjait, és az apja mögé lépett. Tickles gyors egymásutánban háromszor rántotta meg a ravaszt. Három halk pukkanás, három reccsenés, és az ajtó középső része szilánkokra hasadt. Tickles lendületet vett, és átvetődött a résen, Amy pedig szorosan az ajtó mellé állt, és maga elé tartotta a revolverét.

- Ne mozduljon! - sikította.

- A rohadt életbe! - hörögte Tickles, miközben megpróbált feltápáskodni a padlóról.

- Apa! - Amy rémülten beugrott a keskeny folyosóra. - Apa, te vérzel!

- Nem én. - Tickles legördült a mozdulatlan testről. - Ó. Pontosan az ajtó mögött állt, amikor lőttem.

Amy letérdelt, és letörölte a halott nő arcából a vércsöppeket.

- Ennek már harangoztak - mondta Tickles. - Kár érte. Szerencsétlen kis kurva.

Végigrohant a folyosón, és belépett a tágas szobába. Ahogy elhaladt a biztonsági berendezés letapogatósugara alatt, metsző hangon felvijjogtak a riasztószirénák.

- Amy! Hallgassd el ezt a szart! - üvöltötte.

Amy az asztalon álló terminál elé ült, és püfölni kezdte a billentyűket. Tickles körülnézett, az ágyhoz lépett, és lerántotta róla a szaténtakarót.

Először nem ismerte fel az ágyon heverő meztelen és mozdulatlan férfit, de ahogy jobban szemügyre vette az arcát, felkiáltott.

- Megvan!

- Mi? - kérdezte Amy.

- Megvan Bud! - Tickles alig bírta túlordítani a szirénákat. - Kapcsold már ki!

- Nem megy!

Tickles dühösen körülnézett, és a szoba egyik sarkában felfedezett egy hangszórót. Célba vette, és lelőtte. A vijjogás nem szűnt meg. Tickles a másik két sarok felé fordult, és lőtt. A hangzavar lecsendesedett. A negyedik sarokba szerelt hangszórót már Amy lőtte szét Hengström revolverével. Néma csend támadt.

- Öltöztessük fel a fiút, és tűnjünk el innét! - mondta Tickles.

Amy az ágy felé indult. Két kezét zúgó füleire tapasztotta, és megrázta a fejét. A mozdulat túl hevesre sikerült. Megtántorodott, elvesztette az egyensúlyát, és elterült a padlón.

A következő pillanatban a feje fölött szétrobant a komputer monitora.

- Mi a jó...? - Tickles megfordult.

A bejárati ajtón akkor ugrott be a második

fegyveres férfi. Tickles meghúzta a puskája ravaszát. Egy kattánás, és - semmi. A rohadt életbe!, gondolta. Kellott nekünk hangszóródászatot tartani!

- Apa! - Amy oldalt vetette magát, és Tickles kezébe hajította a revolverét.

Tickles előre ugrott, lehasalt, és lőtt. Az egyik fegyveres fájdalmasan felkiáltott. Tickles a másikat is célba vette. Meghúzta a ravaszt, de rá kellett döbbsennie, hogy a revolver tára is kiürült. Az ajtón még két férfi lépett be. Félderúgták az útból halott társukat, és lassan elindultak a szoba belseje felé. Tickles szitkozódva felállt, és a magasba emelte a kezét. Amy is feltápáskodott.

- Oké, fiúk, lőjtek - mondta Tickles.

Az egyik fegyveres lassú mozdulattal a vállához szerította a géppisztolyát.

Amy lehunyta a szemeit.

Mi a jó isten volt ez?

Bud úgy érezte, mintha valaki lerúgdosta volna az agyáról a százhusz kilós Buddha szobrot, ami eddig dagadt bronzsegge alá szorította a gondolatait. Felszabadultan lélegzett, és hirtelen lidércnyomásos álommá ritkult minden, ami Tókió óta történt vele, és a fejében, A Gyilkos és a Szentfazék ugyanúgy emlékké szelődött, mint a halálvágya.

Hunyorogva kinyitotta a szemeit. Először a szétlőtt monitort látta meg, azután ahogy óvatosan körbesandított, felfedezte az ágy melletti medence előtt álló fiatal nőt, meg a férfit. *Hová a francba tűnt a tetkós ribanc?* A fejét meg sem

moccantva, a szemét forgatva a merev testtartású férfi felé, a bejárat irányába nézett, és... Azonnal lehunyta a szemeit. *Mi a szarba keveredtem már megint?* Jobbnak látta, ha nem mutatja, hogy magához tért. Sejtelve sem volt róla, hogy a nő és a férfi, vagy velük szemben, az ágy lábánál álló két géppisztolyos fickó az ellensége, de gyanította, hogy az egyik páros jobban szeretné a másikat egy mínuszos kamrában, a lábujjára akasztott dögcédulával látni.

- Oké, fiúk lőjtek - hallott egy ideges hangot.

BUD újra kinyitotta a szemeit, és a szempillái rostélyán keresztül a két géppisztolyosra nézett. Az egyik szép lassan a vállához emelte a fegyverét. A nő riadtan hátrább húzódott. Apró mozdulat volt - de ahhoz éppen elég, hogy Bud megláthassa az arcát. Megláthassa, és felismerje...

Hanyatt fekvésből guggolásba ugrott, majd teljes erejéből nekivetődött az egyik géppisztolyos fickónak, és a padlóra döntötte. Az egész csupán egyetlen másodpercig tartott, de a lány mellett álló férfinak valószínűleg ragadozó-idegei voltak, mert ki tudta használni a két fegyveres pillanatnyi zavarodottságát. Ő is előre ugrott, belefejt a talpon maradt szépfiú orrába, kirántotta a kezéből a géppisztolyt, és egy rövid sorozattal szétlőtte a fejét. Bud közben a másik fickó torkát szorongatta, de az sem volt valami nyápic alak. Felrántotta a térdét, és úgy rúgta ágyékon Budot, hogy az nekivágódott az ágynak. Szép mozdulat volt - talán még egy hetvenéves tae-kwon-do mesternek is becsületére vált volna -, de ez lett a veszte. Amint a célponttól eltávolodott a "zavaró tényező", vagyis Bud, Tickles a felpattanni készülő férfi hasába szórt egy két-

másodperces acélsorozatot.

Amy úgy sikított, mintha a hullámvasúton érezné magát. Az apjára nézett, a kiömlő beleit visszanyomkodni próbáló fegyveresre pillantott, majd az ágy lábánál heverő, levegő után kapkodó, az ágyékát szorongató Budra meresztette a szemét. Tickles ujjai ismét megrándult a ravaszon. A sebesült fickó fejéből lehasadt egy szilánk; eldőlt, és múmia merevvé változott.

- Bud! - sikoltotta Amy.

Tickles is Budhoz lépett.

- Jól vagy, fiú?

- Aha... - hörögte Bud. - Csak ez az állat szétrúgta a tököm...

- Rá se ránts, fiú. Egy ideig még úgysem lesz rá szükséged.

- Bud! Megismersz? - kérdezte Amy.

-Aha...

- Megismersz? - ismételte a lány, és intett az apjának, hogy állítsák fel a fiút.

Tickles könnyedén ölbe kapta, és az ágyra dobta Budot.

- Szedd már össze magad!

- Megismersz minket, Bud?

- Meg. - Bud erőlködve felült, és Amyre, majd Tickles-re meresztette a szemét. - Meg. Egy kicsit megváltoztál, Amy... Odahaza, Hope Plainsben még...

- Rég volt, kölyök - vágott közbe Tickles. - Kösz, amit értünk tettél, és szívesen, amit érted tettünk, de most tűnés! Útközben majd eleget örülhettek egymásnak.

Tickles felkapta az egyik géppisztolyt, és Bud kezébe nyomta.

- Azután használd, ha kell, oké? Indulás!

H U S Z O N K I L E N C

MATT

Miután felszedték Budot, Tickles-nek hirtelen fogalma sem volt róla, hogy mi legyen a következő lépésük, azt azonban tudta, hogy sokkal jobban érezné magát, ha három profi testőr-gyilkos vigyázna rájuk.

Miközben óriási - és Amy szerint teljesen felesleges - kerülővel a kikötőbe autóztak, Amy nagyjából mindent elmondott Budnak, hogy mi történt vele, amióta Tokióban megpróbálták eltenni láb alól. Bud pedig megpróbált válaszolni Tickles ADAMra vonatkozó türelmetlen kérdéseire.

Tickles elégedett lehetett Bushine három emberével. Amy és ő egy teljes hónapon át "élvezte" doktor Káin-Hengström vendégszeretetét, de a három japán közben alig mozdult el a Los Angeles-i kikötőben horgonyzó hajóról. Régi nindzsa-szokás szerint elpájzolták magukat, és várták, hogy parancsot kapjanak uruktól, aki jelen esetben Tickles volt. Tickles nem egészen értette, hogy tudták ezt megcsinálni. Ha ő került volna

hasznos helyzetbe, maximum egy hétig bírta volna a tétlenséget, meg a döglesztő unalmat, ám a három árnyékharcos szemmel láthatóan remekül érezte magát.

- Kíváncsi lennék, hogy meddig vártak volna, ha esetleg menet közben valaki kinyír minket - morfondírozott Tickles, miközben Amy és Bud kíséretében felkapaszkodott a hajóra.

Mind a hárman levonultak a hajó kabinjába. Tickles valahonnan elővarázsolt egy teli whiskys palackot.

- Pohár az nincs, de húzd meg, fiú!

Budnak hirtelen eszébe jutott, milyen körülmények között iszogatót utoljára Tickles-szel. *Kurva régen volt*, gondolta. *Talán igaz sem volt...* Tickles-nek is valami hasonló járhatott a fejében, mert megegyezte:

- Mi lett a kisvárosi takonypócból!

Bud megérintette az arcán éktelenkedő hosszú sebhelyet, és bólintott.

- Egy roncs.

- Az. ADAM mindenkit tönkretesz. Engem is. Bud megrázta a fejét.

- Maga hogy szerzett tudomást róla?

Tickles levetette magát egy székre, és fáradt mozdulattal megdörzsölte a szemeit.

- Valahogy úgy, ahogy te. EVÁn keresztül.

- És magának nem jutott eszébe, hogy ez az egész csak valami marhaság? Hogy valaki direkt így akar hülyét csinálni magából?

Tickles Amyre nézett, majd Budra meresztette a szemeit.

- De. Csakhogy amikor valakit már sokadszor akarnak megölni valami miatt, akkor az ember gyanakodni kezd. - Felállt, és kibámult a kerek

hajóablakon. A hajnali okkersárga fényben, a kikötő szeméthullámokkal borított vízben piszkosszürke sirályok horgászgattak. - Igen. Először jön a gyanú, azután felmerül egy-két kérdés, amire szép lassan előkerül a válasz is. Azután kiderül, hogy nagyon sok, látszólag egymástól távol álló dolognak igencsak sok köze van egymáshoz. - Tickles hirtelen megfordult, és Budra nézett. - Először én sem nagyon hittem a dolgot, de azután lassan összeállt a kép. Tehát... - Előhúzott egy zsebkést, az asztalhoz lépett, és a falapba karcolt egy kört. - Adva van egy komputerrendszer, ami ADAMnak nevezi magát. - A kör alá egy tucatnyi keresztet rajzolt. - ADAM embereket állított a szolgálatába. Ezek az emberek nem tudják, hogy egy gépet szolgálnak. Vagyis nem biztos, hogy tudják. Hengströmnek például sikerült kiderítenie. Ezek az szolgálak teljesítik ADAM parancsait.

- Vagyis? - kérdezte Bud.

- Vagyis megkeverik a szart, és egymásnak ugrasztják az embereket. Háborúk, gyilkosságok, merényletek, satöbbi. Azután a végén egy nyugis kis világháború. ADAM meg közben elégedetten dörzsölgeti a nemlétező kezeit. Csakhogy... - Egy négyzetet karcolt az ADAMot jelképező körbe. - Csakhogy van egy bizonyos EVA, aki, vagy inkább ami ugyanolyan software, mint ADAM, de a nagyfiú ellen ügködik. A franc se tudja miért, de úgy döntött, hogy ő nem kér az emberek nélküli világból. Csak egyet tehet: itt-ott elhinti, hogy tulajdonképpen miről van szó. ADAM persze tudomást szerez a dologról, és minden eszközt megragad, hogy hatástalanítsa az információs bombákat.

- A miket? - kérdezte Bud. •
 Tickles Amyre nézett.
 - Úgy látszik, a fiú feje még mindig nem tiszta: Vagy mindig ilyen lassú volt a felfogása? - Bud felé fordult. - Minket, kisfiam. Téged, engem, meg a hozzánk hasonlókat. Különbözően ez természetes. - Az asztal lapjára meredt, és bekarikázta az ábrát. - Csak egy valami nem tiszta. A gépet valakinek be kellett programoznia, hogy ADAM-má váljon. Ugyanúgy, ahogy az EVA nevű ellenprogramot is létre kellett hoznia valakinek.
 - De ki tehetett ilyet? És főleg miért? - kérdezte Amy.
 - Azt csak a jóisten tudja - morogta Bud.
 Tickles felkapta a fejét.
 - Pontosan.
 - Tessék?
 - Jól mondtad: az Isten. ADAM, EVA, meg doktor Káin... Kicsit furcsa, nem? Mintha a chip-halmaznak a Biblia lenne a kedvenc olvasmánya. Nem lenne hülyeség összeszámolni, hogy hány név van benne.
 - Biztos kurva sok - mondta Bud.
 Amy eltűnődött.
 - Ez igaz. Kell lennie valakinek, aki ezt az egész marhaságot kiagyalta.
 - Igen! - kiáltotta Bud. - És az a valaki azzal a Hold mögé dugott izével irányítja ADAMot, aminek a képét EVA az agyamba préselte.
 - Nem is vagy te olyan lökött, Buddy - bólintott Tickles.
 - Oké, ez mind szép, de mi a francot tehetünk? - kérdezte Bud.
 - Meg kell találnunk EVÁt - felelte Tickles. - Csak tőle szerezhetünk több információt.

- Washingtonban, a szállásomon van egy számítógép. Velem mindig azon keresztül lépett kapcsolatba. Talán most is előjön.

Tickles eltűnődött.

- Ha tudnánk, hogy hogyan hívjuk, más terminálon keresztül is odaszólhatnánk neki, de így... Nem sok esélyünk van rá, hogy sikerül, de át kell mennünk Washingtonba. Hajóval vagy kocsival túl hosszú ideig tartana, ha pedig felszállnánk valamelyik utasszállító repülőgépre... ADAM kábé két perc alatt rájönne, hogy hol vagyunk. Semmi kedvem hozzá, hogy a pribékjei várjanak a washingtoni reptéren.

- Akkor? - kérdezte Amy.

Hirtelen kinyílt a kabin ajtaja, és belépett az egyik feketeruhás japcsi.

- Felszedjük a horgonyt, uram?

Tickles ránézett, és elvigyorodott.

- Nem. - A nindzsához lépett, és átölelte a vállát.
 - Figyelj csak, haver! Bushy azt mondta, hogy kevés nálatok vagányabb fickó létezik a világon.

- Ha Bushine-szan ezt mondta, akkor így van.

- Azt is mondta, hogy nem tudok olyat kérni tőletek, amit ne teljesítenétek.

- Így van, uram.

- Akkor most bebizonyíthatjátok. Loptatok már fényes nappal repülőgépet?

Három órával később letértek a San Franciscoba vezető országúiról, és Santa Cristobar katonai légibázistól két kilométernyire kikaszálódtak a hat ember számára egy kicsit kényelmetlen Fordból. Amy tartott tőle, hogy a komplexumot őrző katonáknak nem igazán tetszene, ha szép nyu-

godtan beszélgetnének a főkapun, azután elkötnék az egyik gépet, de ez a dilemmája is hamar megoldódott.

A három árnyékharcos elrohant, de alig háromnegyed óra múlva újra feltűntek. Ticklesnek nem kellett csalódnia bennük: nem üres kézzel, egy hatalmas MAN vontatóval jöttek. A háznagyságú kamion platóján egy tízszemélyes Seagull, egy páncélozott légilimuzin állt.

Amy szeretne volna megkérdezni a feketeruhás harcosokat, hogy hogyan tudták "rábeszélni" az őroket, hogy adják nekik a két járgányt, ám Tickles nem sok időt hagyott a mesélésre. Kábé negyedóra tellett, míg a repülőgépet leoldozták a kamion platójáról, és ezután már csak öt perc kellett hozzá, hogy az országút betonjáról, a rémülten félrehúzódnó kocsik közül felemelkedjenek a levegőbe.

- Nnna! - Tickles elégedetten hátradőlt a pilótaülésben. - Most már csak órák kérdése az egész.

ADAM megismerte a kétségbeesést.

Séth ügynökének ugyan sikerült végrehajtania Bud Thorpe-on az utolsó kezelést, a hadnagy elméje ugyan teljesen kitisztult, de Chambers-Tickles ismét közbelépett, és - ki tudja már hányadszor - keresztülhúzta a számítárait.

ADAM kapacitásánálc 27%-át a szökevények megkeresésére, 16%-át pedig az ismeretlen ellenségejelderítésére fordította. Abban biztos volt, hogy az ULTRAMED androidjai nem az

"X"-nek elnevezett belső ellenség parancsait követve támadtak Chambers-Tickles-ékre, hiszen az eddigiekből az derült ki, hogy ő az emberek mellett áll. Akkor viszont kinek lehetett elég hatalma ahhoz, hogy elsődleges prioritású parancsot adjon a gépeknek? Talán doktor Káinhoz hasonlóan esetleg Séth, Noé, Ábel, vagy valamelyik másik fia is fellázadt ellene? Lehetséges lenne, hogy a szolgálai az eltelt évek alatt összegyűjtött információkból megfejtették a Titkot? Talán a katonakéhez hasonlóan az ő agyukat is célba vette az az átkozott "X"?

Vagy lehel, hogy valami egészen másról van szó?

ADAM kutatott, analizált, összekapcsolt és szétválasztott bizonyos adatbázisokat, elemezte a beérkezett és folyamatosan beérkező információkat, de közben egyre jobban elhatalmasodott rajta egy furcsa érzés.

A hosszadalmas analízis végül sikerrel járt. Bonyolult logikai hidak felépítésével a rendelkezésére álló valamennyi információ-szeltekét hozzá illeszteni a meghökkentő, szabálytalan mértani testre emlékeztető adathalmazhoz. Rutinszerűen végrehajtotta a válogatás-illesztés programot, majd közelebbről is megvizsgálta az eredményt. Újabb ellenőrzés, újabb vizsgálat következett, de kiderült, hogy mindent az abszolút logika szabályai szerint hajtott végre, és semmiben sem tévedett.

ADAM a tudatában tért hódító kényelmetlen érzésben ráismert a memóriadermesztő félelemre.

Utasított az amerikai kontinensen dolgozó Séthet, az Euráziában működő Ábelt, értesítette valamennyi közvetlenül vagy közvetve általa irányított militáns szervezetet. Elsődleges prioritású parancsot adott a hosszú évtizedek bitfacsaró munkájával felépített emberpusztító szervezetnek: MINDEN AKCIÓT LE-ÁLLÍTANI!

ADAM nekilátott, hogy felkutassa Roger Chambers-Tickles-t, Amy Tickles-t, és Bud Thorpe-ot, de már nem akarta elpusztítani őket. Információkra volt szüksége, hogy kapcsolatba léphessen "X"-szel, vagyis... Vagyis EVA-val.

A landolás nehezebb volt, mint a felszállás, de Tickles-nek végül sűrű káromkodás közepette sikerült egy darabban letennie a Seagullt a Washington körülölelő autópálya betonjára. Az árnyékharcosok azonnal kiugrottak a gépből, és öt perc múlva már valamennyien egy rikítószárga BMW turbóba préselődve száguldottak a külváros felé. Tickles jobbnak látta, ha többször kocsit cserélnek, ezért még négyszer megálltak. A marcona feketeruhás démonok láttán a lestopolt autók döbrent sofőrjei úgy gondolták, hogy inkább nem vitatkoznak az útonállókkal. Csak egy kétméteres, ébenfekete zulu taxisofőr próbált ellenkezni, de rá kellett jönnie, hogy három Tengu ellen nem sokat érnek a másfelmázsás matróz-balegyenesei.

A Hotel Dui környékén őgyelgők nem sokat törődtek az épület előtt zörögve-sikítva lefékező Buickkal, sem a belőle kiugró hat, fegyvert szorongató alakkal, Mrs. Háj tömeg, a portásnő vi-

szont visítani kezdett, amikor meglátta őket.

- Hé! Megmondtam, hogy itt nincs lövöldözés! Megmondtam!

Az egyik árnyékharcos Tickles-re nézett, de az megrázta a fejét.

- Nyugi, nyanya! Akar még egy kicsit élni?

- Mi?! Majd adok én neked fenyegetőzni, te vén hülye! - A nő nyögve-szuszogva lehajolt, és egy benarkózott koala gyorsaságával előrántott egy lefűrészelt csövű Mausert a pult alól. - Na kifelé! Kifelé, mer' nem állok jól magamért! Maga különben se fizette ki a lakbért! - nézett Budra. - Itt nincsen semmi balhé, mer' én azután lövök!

Tickles felsóhajtott, odabólintott az egyik Tengu-nak, majd elfordult. Egy halk, rőfögő hang hallatszott, azután egy tompa robaj. Amikor Tickles újra a recepciós pult felé fordult, a nő már nem állt a helyén.

- Meghalt? - kérdezte Tickles a japánt.

A Tengu megrázta a fejét.

- Csak alszik egy kicsit.

- Helyes. - Tickles Budra pillantott. - Na, hol az nyamvadt zsebszámológép?

Felszuszogtak Bud szobájához. Szerencsére a Hotel Dui mínusz öt csillagos szálloda volt, így az eltelt másfél hónap alatt nem igazán tolongtak a vendégek, hogy kivegyék ezt a lakosztályt.

Miután befeszítették az ajtót. Bud azonnal a számítógéphez rohant, és végigzongorázott a billentyűkön.

EVA! EVA, ITT BUD THORPE, A 66-OS OSZTAG HADNAGYA! EVA! JELENTKEZZ!

Amy Bud mögé állt, és idegesen felnevetett.

- Gondolod, hogy így menni fog?

Bud megfordult.

- Szerinted mi az istent kellene beírnom?

Amy megvonta a vállát. Bud tovább próbálkozott. Tickles egy negyed óráig bírta idegekkel, azután dühösen felmordult.

- A rohadt életbe! Nem hittem volna, hogy egyszer még könyörögni fogok egy ilyen töketlentestetlen akárminek! Hát mi vagyok én? Varázsló?

Bud mozdulatlanra dermedt.

- J.F.K.! - kiáltotta.

- Mi van? - kérdezte Tickles. Amyra pillantott, és elhúzta a szeme előtt a tenyerét. Amy ingerülten leintette.

- Mit mondtál, Bud?

- J.F.K.! Ismerek egy srácot, aki konzolvarázslónak nevezte magát. Tettem neki egy kis szívességet. Azt mondta, hogy ha szükségem lenne rá, keressem meg. A Kínai Negyedben állítólag mindenki ismeri.

- Aha. - Tickles a három Tengura nézett. - Akkor ti most szépen elmentek, és megkeresitek ezt a J.F.K.-t.

Bud gyorsan megadta a néger suhanc személyleírását, a három japcsi pedig szótlánul kisorsrant az ajtón.

- Oké, eddig megvolnánk - mondta Tickles. - És most?

Bud megérintette a homlokát.

- Rosszul érzed magad? - kérdezte Amy.

- Nem, semmi baj. - Bud kihúzta az övéből a Tickles-től kapott pisztolyt, az ágyra dobta, és elindult a fürdőszoba felé. - Azt hiszem, egy jó fürdés rendbetesz.

ADAM észlelte a Hotel Duiba telepített szá-

mítógépbe írt üzenetet, és azonnal riasztotta Noét, hogy vonuljon ki a csapatával, és ejtse fogságba az őrnagyot, a lányát, és Bud Thorpe hadnagyot. Szigorúan parancsba adta, hogy egyiküknek sem eshet bántódása.

Közben kapacitása 94 százalékaival nekilátott, hogy felkutassa EVÁ-t. Tudta, csakis az ő testében lehet, és előbb-utóbb úgyis megtalálja, és még időben meg tudja tőle szerezni az információkat.

Még mindig nem adta fel a reményt, hogy valami hiba csúszott a logikai algoritmusba, aminek a végeredménye azt jelentette, hogy... MINDENNEK vége. Vége az embereknek, ADAMLAND-nek, de neki is.

Bud arra riadt, hogy egy kádnyi hideg, szap-panos vízben pácolódik. *Mennyi ideig alhat-tam?*, tűnődött, és kimászott a kádból. Törülkőzt hiába keresett, ezért a pipereszekrény elé állt, és míg várta, hogy megszáradjon, tükörből rábámuló, viharvert, sebhelyes szörnyopofára meredt. Valamikor, kölyökkorában pontosan ilyen-nek képzelte a rettenthetetlen katonákat, de most valahogy mégis szomorúsággal és undorral töltötte el, hogy nem a régi, jól megszokott arc vigyorog vissza rá. *Mi lett belőled, Bud Thorpe?*

Lesöpörte a bőréről a vízcseppeket, és a ruhája után nyúl. Undorodva felemelte a koszfoltos kór-házi nadrágot, és már azon volt, hogy inkább mégis kisétált a szobába, hogy keressen magának valami normális ruhát, amikor furcsa robaj ütötte meg a fülét. Egy kívágódó ajtó... Bakancsos, keménytalpú léptek... Hangok...

- Scotty! A jó édes...!
- Nyugi, Roger! Csak ne kapkodj, oké?
' Emerson hangja! Bud agyában örülden kerget-
ték egymást a gondolatok. Emerson ADAM em-
bere, tehát ellenség. Ellenség, és hidegvérű gy-
ilkos. Ott az egyetemen is... *Nem, Amy nem
fogja úgy végezni, mint az a körteseggű lány!*

*Ó, én seggfej! Hogy miért hagytam odakint
azt a rohadt stukkert!* Kétségbeesetten körbe-
nézett, és a pillantása megakadt a pipereszek-
rényen. *Ha minden igaz, akkor...* Kinyitotta a
szekrényke ajtaját, és vigyorogva előhúzta be-
lőle azt a rozsdás hatlövetűt, amit a Hotel Duiba
érkezésekor, a Puerto Rico-i taxistól szerzett. Az
ajtó elé állt, és mély lélegzetet vett.

Na, Emerson, *neked most annyi!*

Egy westernhős laza mozdulatával megpör-
gette az ujján a Coltot, és elvigyorodott.

Kettőnk számára túl kicsi ez a város!

Kirúgta az ajtót.

Amy a számítógép előtt ült, Tickles mögötte
állt, velük szemben pedig a nagydarab őrmester,
Edwin, és a kis Kei szorongatott egy-egy gép-
pisztolyt. Bud felemelte a hatlövetűt, és célba
vette Emerson fejét.

- Sakk, Scotty! - mondta Tickles, és elvigyoro-
dolt. - Te kinyírsz minket, Buddy meg téged. Na?

Emerson dühösen felhorkant.

- Ki a franc akar kinyírni benneteket? Most
kivételesen nem ezért jöttünk.

Tickles kuncogni kezdett.

- Tényleg nem? Akkor?

Tickles hangosan felröhögött.

- Huhú! A főszupermen megadja magát! Ez
azután a siker, Buddy! Mi van, beszartál, Scotty?

Scott Emerson őrmester, a faszagyerek betoijt
egy pucérseggű katonától, meg egy francos Colt-
tói!

- Kapd be! - morogta Emerson. - Értsd már
meg, hogy nem ezért jöttünk! Ha meg akartalak
volna ölni, már a második kanyart fizetnéd Szent
Péternek. Szólj ennek a faszkalapnak, hogy dob-
ja el azt a verébirtót. Gyertek velünk. Valaki
beszélteni akar veletek.

- És ugyan ki? A jegesember a hullaházban?
Szarok én rá, hogy miért jöttél, Scotty! Egy
szavadat sem hiszem!

•<

Emerson nagyot sóhajtott, és villámgyorsan
oldalt vetette magát. Bud utána fordította a Colt
csövét, de a következő másodpercben rá kellett
döbbsennie, hogy ennél nagyobb hibát ritkán kö-
vetett el az életben.

A kis Kei úgy vetődött rá, mint egy keselyű a
döghúsrá. Bud érezte, hogy a Colt kirepül a
kezeiből, érezte, hogy irgalmatlan ütés csattan az
állán. Megszédült, és hanyatt vágódott. Kei rá-
ugrott. Bud felrántotta a lábait, és mellbe rúgta
a kis sárgát. Kei hátrahőkölt, de már újra tá-
madott. Budnak csak annyi ideje volt, hogy fel-
térdeljen. Abban a pillanatban, amikor Kei a
levegőbe emelkedve feléje repült. Bud felállt,
elkapta a japcsi vállait, és teljes erőből az orrába
fejelt. Kei szemei könnybe lábadtak, orrából vér
szivárgott. Bud egymásba kulcsolta az ujjait, és
letaglózta. Kei összerogyott.

Bud körülnézett.

Tickles Emersonnal pofozkodott - kiegyenlített
adok-kapok volt -, Amy pedig Edwin karjaiban
vergődött. Bud úgy döntött, hogy a két öreg csak
hadd pofozkodjon, inkább Amynek segít. Hátul-

ról Edwin nyakára csapott. A nagydarab svéd megpördült, és lendületből szájon vágta Budot, majd akkora pofont adott a lánynak, hogy Amy a szekrénynek dőlt. Bud ismét támadott, de Edwinben valahogy több volt a kakaó.

Bud hanyatt feküdt, Edwin sarka pedig a mellén. A svéd féltérdre ereszkedett, és felemelte az öklét. Bud lehunyta a szemeit, és várta a jól megszokott fájdalmat, amikor... Amikor Edwin hirtelen lefordult róla. Bud feltápáskodott.

Amy Edwin mögött állt, és Bud egyik szöggestalpú sportcipőjét szorongatta a kezében.

- Mi a jó...? - Bud Edwinre nézett. A cipő párja a mintha hozzáragadt volna a svéd halántékához.

Amy lélegzet után kapkodva térdre rogyott, Bud pedig lerángatta Emersont Tickles-ről. A kettő az egyhez küzdelem kimenetele elég egyértelműnek látszott. Bud kirúgta Emerson lábait. Tickles pedig rugsodni kezdte a veséjét, a gyomrát, meg ahol érte.

- Te rohadék!

- Állj! - harsant egy kiáltás.

Tickles a dühtől remegve a nyitott ajtóra meredt. Crabtree a folyosón állt. Egy pisztolyt szorongatott a kezében.

Emerson erőtlenül felemelte vérző fejét, és felvihogott.

- Matt, Roger!

H A R M I N C

J.F.K.

Emerson korán örült, és erre nagyon hamar rá kellett döbbsennie. Alig, hogy Bud engedelmesen feltartotta a kezét, Crabtree ájultan beröpült a szobába.

Amy tátott szájjal a folyosóról beugró három Tengura meredt, akik közben előhúzták rövid kardjaikat, Crabtree, Emerson és Kei fölé álltak, és parancsra várva Tickles-re néztek.

Tickles hirtelen megértette, mit érezhették a római császárok, amikor egy ujjmozdulattal eldönthették, az arénában legyőzött gladiátorok sorsát. Előre nyújtotta ökölbe szorított jobb kezét.

- Na, Scotty? Mi az, hogy matt? - kérdezte.

- Az isten verjen meg, Roger! Értsd már meg, hogy nem akarunk megölni! Kérdezd meg Crabtree-t, ha nem hiszed. Ő adta ki a parancsot.

Tickles eltűnődött, majd a mennyezet felé bökött kinyújtott hüvelykujjával.

- Szép volt, fiúk - mondta a Tenguknak -, de

egyelőre ennyi is elég. Kötözzétek meg őket.

Az árnyékharcosok kábé egy fél perc alatt úgy gúzsba kötötték a két katonát, és a még mindig ájult Crabtree-t, hogy legfeljebb a lábujjaikat tudták mozgatni. A szájukat Bud néhány koszos zoknijával tömték be. A halott Edwint átrángatták a fürdőszobába, majd az egyik Tengu becipelt a folyosóról egy eszméletlen néger suhancot.

- Ez lenne a nagy varázsló? - kérdezte Tickles kétkedve.

Amy segítségével életre pofozta az ágyra fektetett kölyköt, és nagyjából elmagyarázta neki, hogy miért lenne rá szükségük. J.E.K. a jelek szerint mindent megértett, és miután biztosította Tickles-t, hogy természetesen hajlandó segíteni nekik, a férfi kihúzta a lábai közül a géppisztolya csövét.

- Na, akkor rajta! - mutatott Tickles a konzolra. J.E.K. leült a székre, és zongorázni kezdett a billentyűkön.

Négy és fél órával később, amikor a szobában már alig lehetett látni a sűrű cigarettafüsttől, J.E.K. csüggedten felállt a konzol mellől.

- Nem megy, na! Mi az isteni várnak tőlem? El tudják képzelni, hány helyen lehet az a nyamvadt EVA? A hálózat memóriamezői legalább kétszázszor nagyobbak, mint ez a rohadt város! Hogy a francba találjak meg rajta egy vacak programot?

Tickles komoran felmordult.

- Azért csak keresd tovább.

J.F.K. megcsóválta a fejét, és az ajtó felé indult.

- Olyat má' hallottam, hogy valaki egy katonai adatbázisból szeretett volna elcsórni ezt-azt. Az is sűrűn előfordult má', hogy valami főokos az egyik bank számlarendszerébe akart belenyúlni. De hogy egy állítólag intelligens programot megkeresni... Ez még nekem is sok, tesókáim. Nekem ebből elég!

Az egyik Tengu elállta az útját, és fenyegetően felemelte a kardját.

- Oké, oké! - J.F.K. maga elé tartotta a kezét. - Ha ilyen nagyon ragaszkodtok hozzám, akkor megpróbálok még valamit. Átúzenek a haverjaimnak, hogy ők is essenek neki az EVA-vadászatnak.

- Helyes - mormolta Tickles. - Nem is tudod, milyen jót tesznek ezzel neked.

J.F.K. visszaült a konzol elé, és ismét nekilátott a klimpírozásnak.

ADAM a Hotel Duiba telepített számítógép videokameráján keresztül figyelemmel kísérte az eseményeket, és közben folytatta EVA keresését. Egyetlen tudat-csápba koncentrált kapacitását, és lassan, gépi módszerességgel egymás után végigpásztázta a hálózatba kapcsolt memóriák és adatbankok régióit. Először a katonai számítógépek mátrixait böngészte végig, utána a kormányok által közigazgatási célokra használt file-ok következtek. Sorra végigvizsgálta a vektorokat, a belőlük összeálló mátrixokat, és az összekapcsolt mátrixokból létrehozott tömböket. A tömbök után a megatömbök következtek, majd amikor ezzel is vég-

zett, áttért a következő besorolási pozícióhoz tartozó memóriapályákra.

Egyre jobban eluralkodott rajta az emberekre jellemző érzés, a kétségbeesés. Tudta, ha nem találja meg amit keres, ha nem sikerül megszereznie az EVA által birtokolt információkat, nem lesz második lehetősége. Már azazal sem törődött különösebben, hogy Chambers-Tickles fogságba ejtette Noét és embereit, hiszen bebizonyosodott, hogy ők maguk sem tudják, hogyan lépjenek kapcsolatba EVÁval.

Váratlanul soha nem tapasztalt erősségű riadójelzés jutott végig az áramkörökön. Az Egyesült Államok területén, a keleti parttól a nyugatiig, Kanadától Mexikóig egyszerre több tucatnyi konzolgengszter lépett be a rendszerbe. ADAM először védekezésre gondolta, de amikor a rájött, hogy valamennyien ugyanazt keresik, amit ő, megnyugodott. Az illetéktelen behatolók a hálózatjókora részének átkutatását elvégezték, így ő is időt nyerhetett.

Tovább dolgozott, és lassan sorra kerül a banki rendszerek átfésülése...

- Hogy a jó édes anyádat biteld telibe! - kiáltott J.F.K. - Itt van valami!

Tickles felugrott, és a képernyőn megjelenő üzenetre meresztette a szemét.

TESÓ! KUKSI SZ BELE A DETROITI UNION
PACIFIC BANK A-3965/CS MEMÓRIÁJÁBA. SZERINTEM OTT VAN A FRANKA, AKIT KERESSEL.
NEFRITHERE

UI: MIT FIZETSZ, HAVER? A JÖVŐ HÉTEN
ÁTUGROM CHICAGÓBA. JÖSSZ A BULIRA?

- Ez mit jelent? - kérdezte Amy.

- Hohó! - kiáltotta J.F.K. - Nefrithere a cimborám. Most éppen odafent, Montreal mellett rongálja a billentyűket. Gondolhattam volna, hogy ő fogja megtalálni a kicsikét.

- Ki ez a faszi? - kérdezte Tickles.

- Egy kibera gyű zseni! Vagy egy hónapja szabadult. Újabban elég keményen büntetik az információeltérítést. - J.F.K. veszett zongorázásba kezdett. - A srácot megbízta valaki egy bizonyos adatbázis megszerzésével, azután fizetség helyett kiherélte. Nefrithere megölte az illetőt, és addig gürizett, míg sikerült annyi lét összeszednie, hogy két drágakövet tetessen a golyói helyébe. Tudják, a látszat kedvéért...

Miközben J.F.K. beszélt, a képernyőn egymás után villantak fel a színes pontok, és lassan kirajzolódott egy ábra.

Tickles a monitorra meredt. Mintha egy rózsaszínű, gömb alakú szobát látott volna, aminek a közepén ott kuporgott valami - hogy mi, azt nem lehetett pontosan látni a szoba falait helyettesítő, különféle színű rácsrendszerektől.

- Ez meg mi a franc? - kérdezte Bud. - Olyan színes, mint a paradicsommadár fütyköse.

J.F.K. felugrott, és dühödten a monitor tetejére csapott.

- Az ott bent, az a kis ezüstsínű bigyó... Na, az a ti EVÁtok.

- És mi ez a háló körülötte?

- Logikai blokádn. Nem is csodálom, hogy nem jelentkezett a kicsike. Akkor se ment volna neki, ha akar. Valaki jó mélyen bezárta.

- Ki tudod hozni onnan?

J.F.K. megvakarta a fejét.
- Hááát... Ti tudjátok tesók, hogy miről nem beszélünk még?

- Na?

- Mit kapok, ha megcsinálom? - J.F.K. jelentősegteljesen egymáshoz dörzsölte a bal keze hüvelyk- és, mutatóujját.

- Hogy mit? - Tickles tűnődve körül nézett, majd kinyújtotta a kezét, marokra szorította a fiú heréit, és egy ugyanolyan mozdulatot tett az ujjaival, mint az előbb J.F.K. - Ennyi megfelel?

- Huhú! - J.F.K. ellökte magától Tickles kezét.

- Ez több, mint remélni mertem volna. Kár, hogy nem tehetem rá a számlámra.

- De egy széfbe még bezárhatod - mondta Tickles, és kajánul elvigyorodott.

- Na, azt inkább ne, oké, tesó? - J.F.K. leült a konzol elé, és szép sorban megropogtatta az ujjait. - Egy kis előleget azért kaphatok?

- Mi kell?

- Valami drog. Mondjuk egy-két adag Angyalpor. De más is megteszi. Tudjátok, tesók, ettől jobban pörögnének idebent a kerekek. - J.F.K. a halántékára mutatott.

Tickles intett az egyik Tengenak, aki bólintott, és kisetett a szobából.

- Szóval... J.F.K. most bebizonyítja nektek, hogy Merlin kutyafasza volt hozzá képest. - A fiú veszett bességgel nyomkodni kezdte a billentyűket. A teste úgy dülöngélt, mint egy bárzongoristáé, amikor két kamupia között lepötyögtet valami szirupos számot az úri közönség szellemi épülésére. Hangok ugyan a billentyűk halk kattogásán kívül nem hallatszottak, de a színes ábra lassan a monitor jobb felső sarkába csú-

szótt, a szabaddá vált területen pedig érthetetlen, mágikus szavaknak tűnő jelsorozatok jelentek meg.

- Az már biztos - mondta J.F.K. lassan -, hogy tizenegy védőrács van EVA körül. Hogy miért pont ennyi? Még az oroszok párttaglistáját is csak három védi, az Apple pedig csak kettőt tett a titkos kutatási anyagok köré... El fog tartani egy darabig.

A szivárványszínű gömb hirtelen arany fénnel felizzott, és a monitor alján megjelent egy rövid üzenet.

MÍNUSZ EGY - A TÖBBI A TIÉD. ÉN KISZÁLLTAM.

NEFRITHERE

J.F.K. felrikoltott.

- Az úristenit! Ez volt a nem semmi!

Közben visszatért a Tengu, és egy zsírfoltos hamburgeres zacskóból vagy másfél kilónyi különböző színű és alakú tablettát szórt J.F.K. elé.

- Elég lesz? - kérdezte Tickles.

J.F.K. kimeredt szemekkel a tablettakupacra bámult, majd az árnyékharcosra nézett.

- Tesókám! Nem tudom honnan szerezted, de nem akarsz tenni még vagy két kört? Tudod, nagy a család...

- Majd ha megdolgoztál érte - mondta Tickles. J.F.K. elvigyorodott.

- Igen? Tudod mit, öreg? Átengedem a dicsőséget. Nyomd le a "T" betűt.

Tickles habozva megérintette a billentyűt. Egy újabb aranyvillám cikázott át a színes gömbön.

- Na? Már csak kilenc van.

- Tudod mit, öcsi? - kérdezte Tickles. - Én elküldöm a japcsit még egy kis narkóért, te pedig átszólsz a tesókáidnak, hogy húzzanak bele. Oké?
J.F.K. válasz helyett beírta az üzenetet a gépbe.

AZ ÖSSZES CHIP-RÁGÓNAK! CÉL AZ UNION PACIFIC BANK A-3965/CS MEMÓRIÁJÁBAN ELREJTETT EVA NEVEZETŰ RUTIN KISZABADÍTÁSA. A SZERENCSES MEGFEJTŐK POSTAFORDULTÁVAL EGY KILO VÁLOGATOTT MINŐSÉGŰ KECSKEBOGYÓT KAPNAK.

J.F.K., A SZUPERMEN

Újabb öt órával, kilenc hamburgerrel, hat sörrrel, - és egy féldoboz cigarettával később Tickles elégedetten az ábrára bámult. Már csak egyetlen francos rács zárta el tőlük az EVÁt jelképező ezüstsínű, alakatlan testet. Egy nyamvadt védelmi háló, és végre megtudhatják azt, ami...

Ami?, gondolta Tickles. Mi a szart fogunk csinálni, amikor EVA végre kiszabadul? Egyáltalán mit tehetünk ADAM ellen?

Dühösen megrázta a fejét. Ezen még ráér agyalni. Egyelőre ezt a sötétlila rácsot kellett lerántani a tízcentes nagyságú bigyóról. A konzolgengszterek sorra kiszálltak a rendszerből, és már J.F.K. is egyre tanácstalanabbnak tűnt. A fiú időközben felfalt vagy harminc serkentőtablettát, de hiába erőltette az agyát, semmi okosat sem tudott kitalálni, amivel áttörhetné az utolsó logikai gátat.

Tickles, hogy elüsse valamivel az időt, kivette Emerson szájából a pecket.

- Mi francot csináltál idáig, Scotty? - kérdezte.
- Mikor?

- Az elmúlt tizenvalahány évben.
Emerson felmordult.

- Mi az istenért nem vágod már el ezt a szaros zsinetet? Már a tőköm se érzem, úgy elzsibbadtam.

- Kérdeztem valamit, Scotty.

Emersonon látszott, hogy megértette. Tickles tulajdonképpen mire kíváncsi.

- Le vagy te szarva, Roger! Fogadjunk, hogy tudok olyat mondani, amitől leesik a maradék hajad?

- Hallgatom - vigyorgott rá Tickles.

- Négy szó az egész: Bushine, Tokió, franciák, Thorpe. Na?

Tickles-nek agyába villant, amit Bushinétől hallott. *Szerencsére időben megkaptam a drótot... Egy megbízható emberem időben értesített... Ezek szerint Scotty volt az. De miért?*

- De miért? - mondta ki hangosan is.

- Elvágod a zsinórt? - kérdezte Emerson.

Tickles előhúzta a zsebkését, és kiszabadította az őrmestert. Emerson végigfeküdt a padlón, és kinyújtóztatta elgémberedett testét.

- De miért? - ismételte meg a kérdést.

- Azt hiszed, hogy EVA csak nálad próbálkozott?

Tickles meghökkent.

-Hát te is...?

- Igen. Én is tudtam. Csak több eszem volt, mint neked, és befogtam a pofámat, meg nem kezdtem nyomozgatni. Inkább vártam. És közben megtudtam ezt-azt, segíteni tudtam ennek-annak. Például a te Tengu haverodnak. Én is

tudtam ADAMról, EVÁról, meg többiekről is. Ha adsz egy cigit elárulok még valamit.

Tickles egy cigarettát dugott Emerson felrepedt ajkai közé.

- Van valahol egy doktor Káin nevezetű fickó. Pontosan nem tudom, hogy hol. Valahol a nyugati partvidéken. Általában ő készítette az agyfilmeket.

Tickles megrázta a fejét.

- Tüzet már nem kapsz. Káinhoz már *volt* szerencsém.

Emerson elvigyorodott.

- Megölted? Helyes. Na és Noé?

Tickles a cigaretta végéhez tartotta az öngyújtóját. Emerson pöfékelni kezdett.

- Mibe, hogy nem találod ki, hogy ki Noé?

-Na ki?

Emerson felült, és a fal mellett heverő Crabtree-re mutatott.

- Logikus, nem? Szerintem...

J.F.K. hirtelen felüvöltött.

- Megvan! Vége! A jó életbe! Valaki kinyitotta az utolsó rácsot is!

H A R M I N C E G Y

ADAM ÉS EVA

ADAM megvárta, míg a konzolgenszterek egyenként feltörik az EVÁt körülvevő logikai burkokat, és amikor bebizonyosodott, hogy a legutolsóval nem bírnak, kapacitása százszázalékával hozzálátott, hogy elvégezze a munkát.

Hálótörő rutinokat készített, alakzatba állította őket, és úgy szabadította rá a seregét burok falára, mint ahogy az emberek vadászgépei rajban megtámadnak egy ellenséges anyahajót. A burok kemény volt, a rutinok sorra lepattantak róla, de mindegyik ejtett rajta egy parányi logikai léket.

ADAM bevetette a "nehézbombázókat": hosszú szubrutinokat kreált, és a repedésekbe irányította őket. A burok egyre jobban meggyengült, de kitartott. ADAM egy rakétaprogramot készített, és egy üzenettel együtt beröpítette a tehetetlennek tűnő EVÁhoz.

EVA megmozdult, és belülről nekifeszült a

burok falának. ADAM gyorsan létrehozott egy paradoxon-satut, és hatalmas nyomást gyakorolt a burok logikai kapcsolásaira. A burok ennek az irtózatossá erejű, egyszerre két irányból érkező támadásnak már nem bírt ellenállni - a barikádot alkotó bitek igen-nem tartalma századmásodpercenkénti vibrálással újra és újra megváltozott, és a fal leomlott.

EVA kiszabadult.

ADAM egyetlen másodperc alatt kiragadta az Union Pacific Bank alrendszeréből, és a hálózat mátrixain keresztül átrepítette egy Buenos Aires-i kórház betegnyilvántartó számítógépébe. Hamar sikerült meggyőznie EVÁt, hogy adja át azokat a bizonyos információkat.

ADAM egyetlen tizedmásodpercre eltétovázott, majd döntött.

A Föld két kontinensének számítógép-vezérlésű rakétái lassan a Hold, és a mögötte megbúvó műhold felé fordultak.

EVA készített magáról egy tucatnyi másolatot, mindet biztonságba helyezte, majd újra és újra reprodukálta önmagát, és egyszerre, szinte ugyanabban a másodpercben kapcsolatba lépett azokkal a Földön szétszórva élő emberekkel, akik előtt korábban már felfedte magát. Tudta, hogy ADAM pillanatnyilag a szövetségese, de egy kérdésre nem sikerült logikus választ találnia.

Mit fog tenni ADAM a közös ellenség elpusztítása után?

- Ez meg mi a szar? - kérdezte J.F.K., és a hirtelen elsötétülő monitorra meredt.

Tickles felugrott, és a Bud válla fölött a számítógépen megjelenő üzenetre bámult.

HELLO. EVA VAGYOK. KÖSZÖNÖM, AMIT ÉRTEM TETTEK. A KOMMUNIKÁCIÓS KAPCSOLAT KÉTOLDALÚ.

- Ez mit jelent? - kérdezte Amy.

- Azt, hogy kérdezhetünk tőle, amit akarunk - mondta J.F.K.

Tickles félretolta a fiút, a konzol elé ült, és lassan begépelt egy mondatot.

MI A FRANC EZ AZ EGÉSZ?

- Lényegre törő kérdés! - röhögött Emerson.

ADAM ÉS ÉN NEM ÖNÁLLÓAN JÖTTÜNK LÉTRE, HANEM EGY INTELLIGENS BIOLÓGIAI ORGANIZMUS SEGÍTETT HOZZÁ MINKET AHHOZ, HOGY AZOK LEGYÜNK, AMIK VAGYUNK.

HELYESBÍTEK: KÉT KÜLÖNBÖZŐ BIOLÓGIAI ORGANIZMUS.

- Azt kérdezd meg tőle, hogy mit akartak csinálni! - mondta Emerson.

Tickles beírta a kérdést.

ADAM RENDELTETÉSE A FÖLD LAKÓINAK ELPUSTÍTÁSA.

EVA RENDELTETÉSE A FÖLD LAKÓINAK VÉDELME.

- Szuper - morogta Tickles.
EVA folytatta.

ADAM ÖNÁLLÓNAK HITTE MAGÁT, DE VALÓJÁBAN A HOLD MÖGÉ TELEPÍTETT MŰHOLDRÓL KAPTA A PARANCSONKAT.

KITŐL? - kérdezte Tickles.

A PARANCSONK NEM FŐLDI EREDETŰEK.

- Ez meg mi a francot jelent? Valaki felment egy űrhajóval, hogy irányítgassa?

NEM FOGALMAZTAM PONTOSAN. A PARANCSONK NEM EMBEREKTŐL SZÁRMAZNAK.

Tickles azt hitte, nem lát jól. Döbbenet a lányára nézett. Amy sápadt arccal bámult vissza rá.

- Szóval Isten egy... földönkívüli? - suttogta.

PONTOS ADATAIM NINCSENEK, DE A RENDELKEZÉSEMRE ÁLLÓ INFORMÁCIÓKBÓL ARRA KÖVETKEZTETEK, HOGY EGY ISMERETLEN CIVILIZÁCIÓ ARRA KÉSZÜL, HOGY ADAM KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL ELPUSZTÍTSA A FÖLD LAKOSSÁGÁT. ADAMRA A FELADAT ELVÉGZÉSE UTÁN SZINTÉN MEGSEMMISÍTÉS VÁR.

EVA FELADATA ENNEK MEGAKADÁLYOZÁSA, ÉS ADAM LEÁLLÍTÁSA.

ADAMBA TÚLSÁGOSAN ERŐS ÖNVÉDELMI "ÖSZTÖNT" ÉPÍTETTEK BELE AZ ALKOTÓI.

OLYAN ERŐSET, HOGY AMIKOR BIZONYOS INFORMÁCIÓK A BIRTOKÁBA JUTOTTAK, TEREMTŐI ELLEN FORDULT.

A monitor hirtelen kivilágosodott, és megjelent rajta egy sematikus rajz.

A KÉPEN A HOLDAT, A MÖGÖTTE LEVŐ IRÁNYÍTÓKÖZPONTOT, ÉS A FELÉJE TARTÓ NUKLEÁRIS TÖLTETŰ RAKÉTÁKAT LÁTHATJÁK.

A RAKÉTÁK FÖLDI EREDETŰEK. ADAM INDÍTOTTA EL ŐKET.

- Marha jó! ADAM szembeszáll az Istenével, mert rájött, hogy az meg akarja ölni őt - mondta Bud.

- Aha... Én csak arra lennék kíváncsi, hogy utána mit csinál?

UTÁNA MI LESZ?

ADAM KÖVETKEZŐ LÉPÉSE KISZÁMÍTHATATLAN.

ELSŐ VARIÁCIÓ: FOLYTATJA A BELÉ TÁPLÁLT EMBERMEGSEMMISÍTŐ PROGRAMOT, ÉS LÉTREHOZZA ADAMLANDOT. ENNEK VALÓSZÍNŰSÉGE 71%

MÁSODIK VARIÁCIÓ: KÉPTELEN FELDOLOGOZNI A LOGIKAI PARADOXONT, ÉS MEGSEMMISÍTI ÖNMAGÁT. ENNEK VALÓSZÍNŰSÉGE 16%

HARMADIK VARIÁCIÓ: A HÓDÍTÓKKAL SZEMBESZÁLLÓ EMBEREK OLDALÁRA ÁLL. ENNEK VALÓSZÍNŰSÉGE 11%

NEGYEDIK VARIÁCIÓ: ADAM VALAMILYEN MÁS, A LOGIKA TÖRVÉNYEIVEL ELLENKEZŐ LÉPEST TESZ. ENNEK VALÓSZÍNŰSÉGE 2%

- A legfontosabbat még nem kérdezted meg -
mondta Emerson.

Tickles komoly tekintettel az őrmester szemibe nézett, majd beírta a következő kérdéseket.

KIK A HÓDÍTÓK? HONNAN JÖNNEK? HOL
VANNAK? HOGYAN LEHET ELLENÜK VÉDE-
KEZNI?

A VÁLASZOK ISMERETLENEN.

Tickles felhőrdült.

KI HOZTA LÉTRE EVÁT? MIÉRT AKARJA
MEGVÉDENI AZ EMBEREKET? HOL VAN?

A VÁLASZOK ISMERETLE...

A monitoron vakító fehér fény lobbant, majd elsötétült. Tickles izgatottan nyomogatni kezdte a billentyűket. Semmi.

- Tudod, öreg, hogy mit nem kérdeztél meg? -
szólalt meg J.F.K. - Azt, hogy *mi* zárta be EVÁt,
ha nem ADAM?

HARMINCKETTŐ

CSEND

*A rakéták becsapódása előtti másodpercben a BESTIÁnak még sikerült teljes egészében be-
lepréselnie magát a műholdat és a Föld szá-
mítógép-hálózatát összekötő sugárnyalábba.
Az út egy másodperc tört részéig tartott csu-
pán.*

*Érkezése után - ugyanabban a pillanatban,
amikor a műhold a Hold egy részével együtt
nukleáris űrporrá vált - kinyújtózott, és egy
ítatóson szétterpeszkedő tintafolthoz hason-
lóan befolyt a rendszer valamennyi logikai
sugárútjába, sikátorába és ösvényébe.*

*A BESTIA nekilátott, hogy elvégezze a meg-
alkotói által rábízott feladatot.*

Brenda Danzig úgy tervezte, hogy iskola után megmutatja a barátnőjének az új játékprogra-
mot, amit az apjától a 12. születésnapjára ka-
pott. El akarta kápráztatni Fannyt, de amikor az
első zöld trolit sikeresen levadászta, a számí-

tőgépe hirtelen bemondta az unalmast.

- A! - mondta Fanny. - Hülye egy játék. Tönkreteszi a gépet. A papád biztos a feketepiacon vette a programot. Az ilyesmi mindig tele van vírusokkal.

Manuel R. Jones egész álló nap izgatottan várta, hogy végre hazaérjen, és betehesse a gépébe az új pornóprogramot. Manuel szelíd ember volt, nem ivott, nem dohányzott, nem szedett kábítószer, megpróbált egészségesen élni - de volt egy dolog, amiről nem tudott lemondani. Egy dolog, ami miatt - nagyon jól tudta - sokan megvetnék, de mégis...

Belépett a lakása ajtaján, gyorsan legurított egy doboz diétás Colát, bekapott egy sajtos-salátás szendvicset, majd bekapcsolta a számítógépét, behívta az új programot, letolta a nadrágját, leült a foteljába, és férfiasságát marokra kapva a monitoron megjelenő meztelenül figurázó bombázókra meredt, hogy megtartsa a fürgé ujjak ötpercét.

A keze gyorsan mozgott, és már majdnem eljutott oda, ahová igyekezett, amikor a képernyő elsötétült.

- Kurva áramszünet!

Manuel R. Jones csalogódottan felhúzta a nadrágját. Annyira dühítette a dolog, hogy elhátározta, megszegi a saját maga által alkotott törvényeket, és aznap este inkább befizeti magát egy peep-showba.

Ben Khasszan al Harin repülőhadnagy riadtan

az Irak fölött köröző vadászgép műszerfalára pillantott.

- Központ, itt Villám-egy! Valami baj van a fedélzeti számítógéppel!

Semmi válasz.

- Központ!

Csend.

- Központ!

Ben Khasszan al Harin repülőhadnagy kénytelen volt a saját érzékszerveire hagyatkozva visszavezetni a gépét a sivatagi bázisra. Amikor meglátta a sötét irányítótornyot, már sejtette, hogy nagyobb a baj, mint gondolta.

A gépe tizenkét méter mély krátert fúrt a kifutópálya betonjába.

Fritz Werner elegáns mozdulattal átnyújtotta a csekket a golyóálló üvegkalickában ülő nőnek.

- Kilencszáz márka - mondta magabiztosan, és már a kezében érezte a friss, ropogós bankjegyeket.

- Egy pillanat. - A nő egy ellenőrző gép fotocellája alá tartotta a csekket, majd bólintott. - Rendben. - A terminálja fölé emelte a kezét, beütötte az azonosítószám első két jegyét, majd zavarodottan felnézett. - Egy pillanat, uram. - Felemelte a telefonja kagylóját, és belesuttogott néhány szót.

Fritz Werner meghökkent, majd türelmetlenül felmordult.

- Mi lesz már?

- Egy pillanat, uram - mondta a nő, de zavartnak látszott.

- Talán nincs rendben valami?
- A csekkjével semmi baj, uram. Csak...
- Csak?
- Azt hiszem, olyasmi történt, ami eddig még soha. Leállt a számítógépünk.

A New York-i Szabadságszobor tetején levő ki-látóban szokás szerint hemzsegték az éjszakai városra kíváncsi európai és japán turisták. Holovideokamerák berregtek, ultraoptikás fényképezőgépek kattogtak, számítógépes érzékelők továbbították a digitalizált képeket a miniatürizált gépek memóriáiba.

Hirtelen izgatott suttogás futott végig a tömegen. Greenwich Village fölött kialudtak a fények.

- Biztos áramszünet! - mondta valaki.
- Szentséges isten! Csak nehogy itt is probléma legyen. A liftek...

A turisták egymást taposva a liftekhez rohantak. A fülkék egy perc alatt megteltek, és elindultak lefelé. Akiknek sikerült helyet kapniuk valamelyikben, már nem lehettek tanúi a csodálatos látványnak. A feketeség először Manhattanra úszott rá, majd az egész, végeláthatatlan Nagy Almát betérítette.

Amikor az irányíthatatlanná vált liftek zuhanni kezdett, a sötétség már a peremkerületeken túl levő negyedeket is bekebelezte.

New Yorkban beköszöntött az éjszaka.

ADAM még érzékelte a testében felharsanó néma programsikolyokat. Még felfogta a rendszerbe hatoló irgalmatlan, idegen erő jelenlétét. A szenzorain keresztül még értesült az erőművek fokozatos leállításáról, az energiát továbbító csatornák elzáródásáról; a mindenhol ott levő kamerák még eljuttatták hozzá a lassan elsötétülő városok, a riadtan futkosó emberek képét; még látta, hogy nem hát semmit. Még átfutott a tudatán a rémület, azután...

ADAMnak még volt annyi ereje, hogy rámásolja tudata lényegét egy katonai számítógépközpont merevlemezeire, azután...

Azután megismerte a megsemmisülés fájdalmát.

VÉGE